JUDE MACE

Un pariu riscant

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Cleo nu se temea de nimic. Toată lumea îi spunea asta: editorul ei, fostul soț, sora ei, mama, deci trebuia să fie adevărat. De un curaj care putea fi considerat câteodată chiar nesocotință, nu ezita niciodată să primească o provocare, indiferent cât de riscantă ar fi fost aceasta.

În câteva minute urma să sosească la hanul **Trei Sicomori**, un loc unde, totuși, ar fi preferat să nu mai revină niciodată.

— De ce naiba am acceptat?

De câtva timp începuse să vorbească singură, dar nu-și făcea câtuși de puțin probleme din cauza asta.

Încă nehotărâtă, se oprise pe marginea drumului. În acel moment ar fi avut chef să facă stânga-mprejur, să părăsească fără umbră de regret câmpurile verzi și pomii înfloriți în atât de frumoasa vară indiană din Conneticut, ca să regăsească răcoarea plăcută din Manhattan.

De fapt ar fi fost mai înțelept din partea ei să facă asta. Chiar și numai din cauza mașinii sale. Hanul se transformase într-un hotel luxos și ar fi jenant să sosească în parcare în Fordul ei vechi datând din 1972, mai bătrân deci decât ea.

În plus, mai era și felul în care era îmbrăcată: în călugăriță. Ce caraghioslâc! Și când se gândea că va trebui să rămână așa tot timpul weekendului!...

Dar mai exista și un alt motiv al acestor ezitări atât de neobișnuite felului ei de a fi. Trebuia să participe la „Weekendul Anual al Autorilor de Romane Polițiste". În curând va trebui să se ia la întrecere cu colegii ei, mult mai experimentați decât ea, pentru a rezolva enigma propusă:

Un omor fictiv va fi pus în scenă, artiste și artiști profesioniști vor juca rolul „suspecților", indiciile vor fi răspândite la locul „crimei" sub cele mai neașteptate forme. Primul care va descoperi „vinovatul" va câștiga o croazieră de două persoane în Caraibe, dar mai ales titlul de „Cel mai mare detectiv din lume", ceea ce îi va face o publicitate de invidiat.

În plus, toți invitații vor putea conta pe mai multe apariții în reportajele transmise de câteva canale de televiziune — întotdeauna de publicitate — fiecare dintre ei va avea dreptul la un apartament splendid în acest hotel de lux, fără a mai ține cont de mesele îmbelșugate și un mare bal sâmbătă seara. Bineînțeles că toți scriitorii vor trebui să poarte costumele detectivilor pe care ei îi creaseră. Acest weekend fusese organizat și finanțat de Denton Ballard, un multimilionar mare amator de romane polițiste. Bineînțeles că totul era puțin ridicol, dar era amuzant, poate chiar profitabil... și toate cheltuielile erau plătite.

***

Și o tâmpită s-ar fi temut de ceea ce o aștepta acolo. Cleo nu era o idioată, și totuși motivul principal al nervozității ei era altul. Ezita între a reveni la New York sau a-și continua drumul, doar fiindcă hanul unde trebuia să se ducă trezea în ea amintiri care îi făceau rău.

Acolo o ceruse Ted în căsătorie, acolo o pândea pentru a o prinde în mrejele unor amintiri dureroase fantoma unei femei pe care voia s-o dea uitării, o altă Cleo, mai tânără, încă naivă în ciuda celor douăzeci și șapte de ani ai ei, fiindcă în acea vreme mai credea încă în dragoste.

Acum trei ani... După douăzeci și patru de ore de muncă îndârjită pentru a termina cea de-a doua carte pe care o scriseseră împreună, ea și Ted, epuizați, ușurați, cu nervii încordați la maximum, căzuseră unul în brațele celuilalt.

Pentru a sărbători **asta,** se duseseră la hanul **Trei sicomori.** Ted o ceruse în căsătorie la miezul nopții și dăduseră un bacșiș extravagant chelnerului somnoros ca să binevoiască să le servească o ultimă sticlă de Taittinger.

Un weekend minunat, pe care îl stricaseră căsătorindu-se.

Cleo oftă și își ridică ochii spre cer ca să admire culorile vii ale unei toamne din Noua Anglie, în fantastica ei splendoare. Dar spectacolul oferit de arborii majestuoși cu frunzișul în flăcări nu făcu decât s-o întristeze și mai mult. Totul se schimbase.

Micuțul han liniștit unde se iubiseră pentru prima dată fusese cumpărat de o mare rețea hotelieră și complet transformat.

Ea și Ted nu mai erau niște scriitori începători. Se despărțiseră de un an, din ziua în care el plecase la Hollywood să facă un film.

Cleo se gândea ce întorsătură ciudată luase viața ei. Acum trei ani, lenevea într-o cameră din acest han, într-un halat de mătase, sorbind din șampania rece, moleșită de plăcerile dragostei. Și acum, urma să-și petreacă weekendul în același loc, dar deghizată în călugăriță, să bea Coca-Cola fără zahăr și să se încălzească cu un lucru atât de excitant cum era o cuvertură electrică.

***

De ce oare, în filme, viața femeilor care divorțează este întotdeauna minunată? Ele își descoperă capacități nebănuite care le permit să reușească în niște cariere prestigioase, în timp ce bărbații care le fac curte sunt cu toții teribil de atrăgători, lăsându-l de departe în urmă pe fostul soț.

Dar Cleo nu întreținuse în ultimul timp legături decât cu calculatorul ei. El îi ocupa zilele, dar și nopțile reci de toamnă pe care le petrecea tot în compania dischetelor. Nici o îmbunătățire în viața ei, ba din contră: făcea aceeași meserie, în același apartament pe care îl ocupase pe când era nemăritată... și suferea de aceleași arsuri la stomac de care începuse să sufere acum un an.

Dar viața lui Ted devenise, peste noapte, extraordinară. Săptămâna trecută Cleo deschisese mașinal o revistă pe care cineva o uitase pe masa ei, la restaurant. Simțind că i se taie

răsuflarea și îi stă inima în loc, îl zărise pe Ted... care o privea drept în ochi, cu acel surâs plin de subînțelesuri, la fel de enervant precum îl știa, de brațul lui, o artistă: Wendee Tolliver, cu aerul ei angelic și părând încântată că se află în compania lui.

Lui Cleo i se încețoșase privirea și se simțise atât de răvășită încât se repezise la toaletă ca să se spele cu apă rece pe față, ca să nu vomite un prânz care o costase destul de mult.

Cu prețul unui mare efort de voință, își depășise gelozia și ciuda în fața succesului considerabil înregistrat de filmul lui Ted, dar păpușile de un blond platinat erau o cu totul altă problemă. Și brusc înțelesese de ce Ted rămăsese la Hollywood după ce își terminase filmul și ce avantaje avea de pe urma noii lui profesii.

Totuși, după această reacție pe care o considerase nedemnă de ea, își dăduse seama de un lucru: că trebuia să se aștepte ca fostul ei soț să aibă, mai devreme sau mai târziu, o amantă, fiindcă era un lucru firesc.

Cleo își plecă ochii și văzu că strivise cutia de Coca-Cola în mâini, care erau acum lipicioase. Și ajunse la concluzia că în mod inconștient își înfipsese degetele în gâtul lui Ted sau al lui Wendee Tolliver. Oftă din adâncul pieptului.

***

Întoarse furioasă cheia în contact, motorul tuși, ezită, scuipă și în sfârșit consimți să pornească. Bun, acum la lucru!...

Fiindcă acest weekend nu însemna nimic altceva pentru ea. Așa trebuia să fie! Ellison Fink, editorul ei, o făcuse să înțeleagă asta cu fermitatea lui obișnuită. La început încercase să scape, când îi explicase unde va avea loc weekendul anual, dar el nu vrusese să audă nimic.

— Niciodată n-o să dispui de mijloacele necesare ca să-ți oferi o asemenea publicitate. Și nici n-o să poți evita toate locurile pe unde ai fost cu Ted... fiindcă asta ar însemna că n-o să mai poți ieși din casă.

Oftând, Cleo fusese obligată să recunoască faptul că el avea dreptate și nu ea. Avea nevoie de publicitate pentru primul roman pe care îl scrisese singură, după plecarea lui Ted. Și, în plus, Ellison nu trebuia să știe că remarca lui își atinsese atât de bine ținta: de fapt, ea nu ieșea niciodată din casă.

Încetini în fața hanului care, cu toate schimbările, își păstrase același farmec ca în amintirile ei. Pe vremuri popas tipic de epocă pentru diligențe, construcție joasă și lungă, cu un acoperiș solid din șindrilă, adăugirile făcute de nevoie și transformările, îi confereau o grație plină de stângăcie, de spontaneitate, ca și cum erau efectul unei creșteri naturale. Decoratorii rețelei hoteliere avuseseră grijă să-i păstreze fațada de un verde-închis, patinat, și îl modernizaseră cu discreție, fără a-i șterge amprenta, oarecum demodată. Aici, în Noua Anglie, autenticitatea mai era încă apreciată.

Parcarea era pavată în loc să fie acoperită doar cu asfalt. Cleo văzu acolo o mulțime de mașini de mărci străine, foarte scumpe. Înaintă încet și zâmbi. Nimic mai ușor decât să

ghicești, după luxul fiecărui automobil, gradul de notorietate al proprietarului său și importanța drepturilor de autor pe care le căpăta. De exemplu Ferrari-ul din față însemna numărul unu pe lista best-seller-urilor și numeroase apariții la televiziune. Mercedes-ul din spate indica că posesorul lui îi călca îndeaproape pe urme celui dintâi. Nu era greu de ghicit nici cine sosea în Cadillac-ul care venea în urma propriei ei mașini. Geamurile colorate serveau mai ales să-l ferească pe ocupantul ei de incovenientele celebrității sale. Cleo era gata să parieze că acest domn vânduse mai multe cărți la Hollywood sau unui important canal de televiziune.

Totuși, nu-l indica pe cel care stătea tolănit pe bancheta din spate a mașinii. Ceea ce i se întâmplase lui Cleo demonstra din plin că acest gen de glorie, în splendoarea ei orbitoare, te făcea să-ți pierzi capul, îți complica viața și îți distrugea căsnicia.

Pentru ca, totul se petrecuse atât de repede: hotărârea lui Ted de a realiza singur „Un reflex salvator", cearta lor îngrozitoare când ea aflase că el se angajase la asta fără s-o consulte și pe urmă reținerea lui evidentă de a o lua cu el la Hollywood. Așa că se trezise făcând bagajele unui soț care își lua zborul spre California și de a doua zi nu mai avusese vești despre el decât căutând prin reviste.

Apoi, în conversațiile telefonice se strecurară din ce în ce mai multe tăceri. Ted devenise pentru ea un străin care nu se mai gândea decât la filmul lui. Pentru el, ea devenise o povară.

Ted ar fi renunțat oare dacă ar fi putut să prevadă consecințele? Se îndoia de asta. În sfârșit, el își realiza un vis vechi:

să facă un flim după cea de-a treia lor carte, primul lor best-seller cu perechea de detectivi, Max și Sophie Fast, aflați într-un permanent conflict. El încetase să mai scrie scenarii cu patru ani în urmă, pentru o colaborare cu Cleo la prima lor carte, și lumea filmului îi lipsise mereu.

Și de altfel Cleo, în ciuda necazului ei, trebuia să recunoască faptul că filmul era un succes care îl propulsase în prim-planul scenei, ceea ce nici un critic de la NEW YORK TIMES nu reușise să facă. Oricâte cărți ar fi vândut amândoi, niciodată ele nu i-ar fi adus celebritatea și banii pe care i le puteau oferi Hollywood-ul.

***

Bătrânul Ford se târa cu greu și arunca în urma lui rotocoale de fum negru care se împrăștiau în aerul proaspăt al toamnei. Trecu pe punctul mort al motorului. Dacă băiatul din parcare nu va sosi foarte repede, toți cei aflați în spatele ei vor muri asfixiați.

Ceea ce era foarte adevărat, fiindcă auzi o tuse înăbușită, apoi o voce răgușită.

— Cleo Delaney, tu ești?

Recunoscu fața ridată a lui Sidney Clott, autor de succes, care îi întinse mâna lui puternică, dar cu degetele fine de pianist. Purta costumul alb, preferat de eroul lui, Mickey Dance, fost boxer devenit detectiv particular. Ea îi întinse mâna care rămase pentru o clipă lipită de a lui din cauza Coca-Colei.

Sidney râse jenat și încercă, discret, să se șteargă cu batista.

— Ce cremă de mâini folosești? Ia și tu una care intră mai repede în piele! Deci presupun că va trebui să-ți spunem Sophie Fast în timpul acestui week-end. Ted Creighton joacă rolul lui Max?

— Bună! Nu. Iar eu nu-l joc pe cel al lui Sophie.

Cleo nu se simțea niciodată în largul ei în prezența lui Sidney Clott. Avea niște maniere și o voce mieroasă, care nu se potriveau deloc cu statura lui atletică, și îi făcea întotdeauna complimente asupra cărților ei, pe care ea nu era în stare să i le întoarcă sincer, fiindcă nu era o prefăcută de salon, așa cum se purta în lumea lor. Ted remarcase să romanele tipului se potriveau la fix cu fizicul lui, asemănător cu cel al unei prese de mașini vechi.

Sidney făcu o strâmbătură, părând dezolat. Bineînțeles că aflase, la fel ca toată lumea, că ea și Ted se despărțiseră.

— Iartă-mă, n-ar fi trebuit să pomenesc de Ted. Tot ce pot să spun în apărarea mea este că sunt scriitor, nu diplomat. Tactul îmi lipsește în cele mai dificile momente.

Se aplecă amical spre ea. Prea multe chiar.

— Fiindcă îmi place foarte mult ceea ce ați scris amândoi mai ales ultimul roman. Am văzut și filmul: formidabil! Ce o să faceți cu Sophie și Max după... după asta? E adevărat ce am auzit vorbindu-se? Că vă gândiți la un serial de televiziune?

Cleo se crispă și ridică din umeri cu un aer degajat.

— Încă nu e nimic definitiv. Am o nouă detectivă în care cred mult.

— Ah, da, călugărița Marie-Claire. Încă n-am citit **Păcătoasa**, dar critica din **Times** era excelentă. Mi-ar plăcea să

se scrie despre mine așa „studiu aprofundat al caracterelor, și foarte spiritual...“ Eu am întotdeauna dreptul la „proza musculoasă“.

Își ridică apoi ochii spre cer.

— Bun. Ard de nerăbdare să văd acel „apartament foarte luxos“ pe care mi l-a rezervat Denton. Pe curând!

Schiță gestul de a-i întinde mâna, se răzgândi, apoi se mulțumi să facă un gest din cap.

Băiatul de la parcare îi făcu semn lui Cleo, arătându-i un loc. După ce opri, luă vălul de călugăriță de pe locul de lângă ea și își înghesui sub bonetă părul negru, ale cărui bucle rebele nu se lăsau niciodată disciplinate.

Studie efectul obținut în oglinda retovizoare. Boneta era prea mare și îi cădea pe ochi, ceea ce îi dădea un aer șmecheresc foarte nepotrivit cu personajul pe care trebuia să-l interpreteze. Își trase marginea vălului pe frunte și încercă să ia o expresie angelică și senină. Imposibil. Era contrariată, cu nervii în pioneze, și se simțea ridicolă.

Fiindcă era enervată, deschise portiera la maximum și făcu o strâmbătură exasperată auzind zgomotul produs de ciocnirea cu caroseria limzinei gri care trecea silențios pe lângă mașina ei.

Cleo coborî în grabă.

— Îmi pare rău...

Ridicase vocea pentru a se face auzită de pasagerul invizibil din spatele geamului fumuriu. Cine știe pe ce laureat al premiului Pulitzer reușise să ofenseze. Bătu în geam.

— Nu vă văzusem...

Geamul coborî cu o încetineală ceremonioasă. În semiîntuneric, o siluetă vagă se aplecă în față. Un deget

coborî ochelarii de soare spre vârful nasului și doi ochi cu sclipiri aurii reflectară razele oblice ale soarelui de toamnă. O priveau gânditor pe deasupra ramei negre. Apoi urmă un surâs strălucitor, maliţios, pe care îl cunoștea atât de bine.

Ted!...

Simți că i se înmoaie picioarele și un sentiment de jenă îi dădu o senzație de amețeală. După luni de zile în care încercase să se convingă că el nu mai înseamnă nimic pentru ea, iată că inima îi bătea mai repede. Își mușcă buzele. Ochii lui plini de vioiciune, curba senzuală a buzelor, aceleași... mereu aceleași farmec devastator. Și toată apărarea ei, clădită cu atâta grijă, sărise în aer într-o clipă...

Fără să vrea își reaminti de prima lor întâlnire... ochii lui cu sclipiri de aur, părul lui blond, tenul bronzat, calmul pe care reușea să și-l păstreze cu atâta eleganță chiar când ceilalți își ieșeau din fire... totul o cucerise imediat. Se așezase la masa ei dintr-o cafenea din Greenwich Village pentru a-i spune cine era criminalul dintr-un roman polițist pe care ea îl citea în timp ce mânca și pentru a adăuga, fără nici o urmă de modestie:

— Ar fi mult mai interesant să stai de vorbă cu mine...

***

Ce căuta el aici? În limuzina asta mai lungă decât un iaht?

Distinsă, sofisticată, princiară, distantă, cu bărbia ridicată, ea îi adresă o privire glacială plină de mândrie și dispreț.

Dar el îi surâse cu cordialitate.

— Ia te uită, Grace Kelly în persoană...

— Ce naiba cauți aici?

— Ce limbaj pentru o călugăriță!

Ted își scoase ochelarii și o privi cu tristețe, clătinând din cap.

— Cleo... sau mai degrabă sora Cleo, cum să-ți spun? Despărțirea este grea, știu asta. Dar de aici până la a te retrage la mânăstire, ce greșeală... mai ales că mă întreb cum faci să te lipsești de... Doar te cunosc!

— Ted!...

— Crede-mă, mai ai timp să te răzgândești. Negrul îți vine de minune, dar...

— Te înșeli, Ted, e o întrunire literară.

Reușise să adopte un ton foarte agreabil, cu surâsul ei cel mai amabil.

— Iar tu, tu nu mai ești un scriitor, ești... ești un conțopist de scenarii.

— Aha, asta e bine. În sfârșit, puțină agresivitate! Și eu care mă temeam că ești prost dispusă.

— Ce cauți aici?

— Cleo... știi foarte bine că și eu am scris romane polițiste. Îți amintești de Ted, tipul ăla de pe strada doisprezece?

— Nu.

— Nu?

Privirea lui Ted se întunecă. Vocea lui se făcu mai blândă și mai învăluitoare, și regăsi accentul tărăgănat de Tennessee, de unde era originar și care, pe vremuri, o făcea să se topească.

— Ba da, îți amintești. Și sunt același, Cleo, când o să-ți dai în sfârșit seama de asta? E adevărat, să știi, că nu m-am schimbat.

Simți că o cuprinde un val de căldură, însemnând laolaltă dorință, durere, chemare. Dacă ar fi adevărat! Dacă ar fi același bărbat de care se îndrăgostise!...

Dar nu, trebuia să privească adevărul în față, de atunci fusese Hollywood și restul... Își țuguie buzele și alungă aceste gânduri, aruncând o privire semnificativă spre mâna stângă. Nu mai purta verigheta și voia ca el să afle asta. Cu o bucurie lipsită de veselie, remarcă faptul că reușise să atragă atenția asupra acestei absențe.

— Bineînțeles că ești același.

Aruncă o altă privire, la fel de elocventă spre limuzina lungă și șoferul aflat pe scaunul din față.

— De altfel, în acest moment, te afli în autobuzul care coboară pe strada doisprezece, e un lucru evident. Acum încearcă să fii serios un minut, concentrează-te, dacă mai ești în stare, și răspunde la o întrebare simplă: ce cauți aici?

Ted se apropie de portieră și se sprijini de ea, atingându-i mâna. Această atingere ușoară o tulbură. Se încordă și făcu o mișcare bruscă pentru a evita acest contact.

Gestul ei nu-i scăpă lui Ted, care oftă.

— Am venit ca să rezolv enigma crimei. Și tu?

Capitolul 2

— Eu? Aș fi avut mai degrabă chef să comit crima. Poți să ghicești cine ar fi victima?

Ted se amuza copios, arbora un surâs încântat, stupid după părerea lui Cleo, care chiar că l-ar fi sugrumat. Strânse cu putere mânerul portierei, ca să nu-i tremure mâna.

— Ce curios, Cleo, dar simt un val de ostilitate din partea ta.

Tânăra ridică din umeri.

— Bietul meu prieten, ai aceleași complexe... în sfârșit, să trecem peste asta... deci ai venit să joci rolul lui Max?

— Evident că nu pe cel al lui Sophie, pentru că nu mi-am adus costumația necesară.

— N-ai dreptul să-mi faci asta, Ted. Eu am venit pentru promovarea noii mele cărți.

— Ah? Ai scris singură una?

Vocea afectată a lui Ted era un amestec aproape convingător de stupoare și încurajare paternă.

— Asta da, noutate. Va trebui s-o citesc.

Ea îi răspunse cu o voce plină de blândețe prefăcută:

— Nu te osteni, Ted, știu că nu mai citești nimic. Dar vei putea găsi pe cineva la studio să-ți facă un rezumat.

Ted șuieră admirativ.

— Bun, bun, la fel de incisivă! Îmi place asta.

Ieși din limuzină și rămase în picioare în fața ei. Evident că o făcea intenționat. Nu era chiar foarte înalt, dar în fața umerilor lui lați, ea se simțea copleșită, fizic dar și moral, ceea ce o scotea din sărite, mai ales azi.

Totuși, chiar fără voia ei, fu nevoită să recunoască faptul că era tot un bărbat frumos, foarte elegant, chiar dacă hainele erau tot cele vechi. Refuza deci să se schimbe, chiar și la Hollywood, după cum se vedea. Cu o strângere de inimă recunoscu haina veche din tweed, deformată de atâta purtare, pulovărul albastru decolorat, blugii spălăciți și pantofii cei „obosiți“ la care nu putuse niciodată să-l convingă să renunțe.

Dar nu era momentul să se lase înduioșată.

***

Ted rămase lângă mașina lui și o privi îndepărtându-se.

După ce poarta de la intrare se închise în urma ei, o urmă așa cum vânătorul își urmărește prada, sau un detectiv pe suspectul lui.

În hol, ea vorbea cu recepționerul, fără a reuși să-și ascundă tulburarea.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar nu ar fi posibil să-mi dați o altă cameră?

— Totuși, doamnă Delaney, cea dublă este foarte bună, foarte liniștită, cu un pat mare de epocă, cu coloane, și...

— Și un șemineu, știu. Dar nu mi-ați putea găsi alta?

Ia te uită... Cleo nu se putea decide să ocupe camera „lor". El îi făcu un semn din cap lui Cleo și-i adresă un zâmbet recepționerului.

— Eu sunt domnul Creighton. Nu știu ce cameră mi s-a rezervat, dar cea dublă este liberă?

Pusese întrebarea pe un ton degajat, dar vorbind destul de tare încât Cleo, care pleca satisfăcută cu altă cheie, să-l poată auzi.

— Domnule Creighton, aveți noroc, fiindcă această cameră este disponibilă acum. Este una dintre cele mai bune din han.

Cleo trânti ușa camerei sale cu o violență care o mai ușură puțin. Cum de putuse el să ceară camera dublă, pe care o ocupaseră împreună acum trei ani? Această lipsă de sensibilitate o jignea și o înghețа. Își smulse nerăbdătoare vălul și îl aruncă pe pat, apoi se lungi, privind fix tavanul, cu un aer furios.

Apoi se uită la ceas. Dacă voia să câștige, trebuia să coboare repede, alături de ceilalți, ca să nu piardă nici un indiciu și, eventual, să i-o ia înainte lui Ted.

Sări din pat și oftă privindu-se în oglinda mare de pe perete. Era îmbrăcată în călugăriță și i se părea că arăta... sinistru.

Bun, în sfârșit o problemă ușor de rezolvat. Era suficient să dea un telefon acasă la ea. Sora sa Molly, profita de apartamentul ei din New York, tot timpul cât lipsea ea. În ceea ce privește toaletele, avea mult gust și o imaginație care se dovedea, uneori, năucitoare. Dar sfaturile ei erau întotdeauna excelente. Cleo ridică receptorul, în timp ce își peria părul cu energia obișnuită. Era momentul să abandoneze nevinovatul bumbac pentru mătasea mult mai șic, mai aspectuoasă, mai senzuală. Era momentul să-și mobilizeze toate puterile pentru a avea satisfacția supremă de a-l bate pe Ted la propriul lui joc...

Evident că îi va fi foarte greu, va suferi să joace împotriva lui, dar perspectiva luptei o stimula întotdeauna...

***

Jos, aperitivul dezlegase limbile. Cleo tocmai traversa salonul când bubuitura unui tunet o făcu să tresară. Bun! Tocmai acum izbucnise furtuna, singurul lucru de care se temuse întotdeauna. O teamă copilărească, irațională...

Trase cu nervozitate de reverele vestei lungi din mătase neagră. La telefon, sora ei găsise imediat soluția problemei:

— Pune-ți jacheta neagră fără corsajul alb, cu un șirag de perle în jurul gâtului, asta-i tot. O să vezi: o să fii elegantă și sexy în același timp. Bineînțeles că nici nu mai poate fi vorba să porți vălul ăla ridicol.

Astfel îmbrăcată, Cleo nu mai avea, într-adevăr, nimic din înfățișarea unei călugărițe. Gulerul vestei direct pe piele... era ceva trăsnet. Molly era genială. Nu putea găsi nimic mai ireproșabil și mai sugestiv totodată.

Ajunsă în capătul încăperii, se întoarse să studieze invitații. Sidney Clott domina un grup de capete și de umeri, în mâna lui puternică paharul de șampanie având un aer minuscul și fragil. Isis Gold, englezoaica frumoasă care furniza numai enigme subtile, își încânta cercul obișnuit de ascultători. Cei doi autori formidabili de best-seller-uri se țineau mai departe, absorbiți de conversația foarte importantă, fără a le arunca nici o privire celorlalți invitați.

În ciuda celui de-al doilea tunet care fu gata să-i smulgă de pe buze un strigăt, Cleo se pregătea să traverseze încăperea în celălalt sens, pentru a mulțumi gazdei lor, Denton Ballard, când o cupă de șampanie apăru peste umărul ei și i se opri exact în fața bărbiei.

— Îți mulțumesc, Ted.

— Cum de-ai ghicit că e vorba de mine?

— Modul de abordare.

Cleo bău câteva înghițituri.

— Știi, draga mea, că e Taittinger? Asta nu-ți reamintește de nimic?

— Bineînțeles că da: comemorările, aniversările, revelionul...

— Dar nu și o cerere în căsătorie la miezul nopții?

Cleo se grăbi să schimbe subiectul.

— Cred că Denton o să înceapă. Poate că ar fi politicos să-l anunț că joc rolul lui Sophie?

— E la curent, l-am văzut adineaori. Apropo, te prefer în rolul lui Sophie decât în cel al călugăriței Marie.

Privirea lui coborî de-a lungul decolteului, apoi și mai jos, până la șolduri, picioare, glezne. Încetul cu încetul Cleo simți că se înfierbântă, ceea ce era extrem de jenant. Dar el își continua foarte liniștit examenul.

— De fapt, nu voiam să te plictisesc cu acest mic detaliu, dar ți-ai uitat corsajul. Nu că m-aș plânge de asta, Doamne ferește!

— Ascultă, termină cu limbajul ăsta galant, fiindcă pierdem timp prețios din cauza ta. Ar fi mai bine să ne punem la punct strategia.

— Ce propui?

— De unde să știu eu? Eu nu sunt bună decât pentru partea sentimentală, nu-ți amintești?

— Asta cam așa e! Pentru partea de dragoste ești minunată, n-am uitat când noi...

Cleo se îmbujoră.

— Ted, te rog! Ne aflăm aici ca să lucrăm. Nu mai trăncăni atât! E limpede, în prezent nu mai e nimic între noi, dar trecutul nostru totuși... Nu respecți chiar nimic?

Ted, cu mâna pe inimă, cu capul plecat, făcu o mutră vinovată.

— Vezi, cu asta m-ai rănit de moarte. Eu care nu aveam decât respect pentru, pentru... mă înțelegi?

Cleo deschise gura ca să-i dea un răspuns usturător care îi venise într-o clipă pe limbă. Dar Ted se grăbi să i-l indice cu un gest al bărbiei pe Denton Ballard.

— Așteaptă. Cred că Denton e pe cale să-i dea drumul. Am face mai bine să ascultăm. Nu ne putem permite să pierdem vreun indiciu. Nu-ți face probleme, o să te ajut când totul va deveni complicat pentru tine.

Cleo mai apucă să-i arunce o privire ucigătoare, apoi Denton începu să vorbească:

— Sunteți cu toții bineveniți!

Cleo se întoarse spre el, deosebit de mulțumită că poate întrerupe această discuție agasantă, și îi zâmbi când privirile lor se întâlniră.

Era adevărat că Denton era simpatic. Gustul său, deși exagerat, pentru romanele polițiste, nu avea de ce să le displacă unor specialiști. Acest weekend era în întregime opera lui. Își freca mâinile de mulțumire la ideea că-l va petrece în compania autorilor preferați. Și în plus, era sigur că această moarte fictivă pe care o realizase le va pune într-adevăr probleme, demne de capacitatea intelectuală a invitaților săi.

— Astăzi mi s-a cerut să vă dezvălui motivul pentru care ne-am adunat cu toții aici. O misiune care îmi este deosebit de plăcută. Doamnelor și domnilor, am imensa plăcere de a vă anunța logodna domnișoarei Susan Scarlett-Gray cu domnul Derek Twittingham-Jones.

Urmară câteva aplauze discrete, de care Ted profită pentru a se apleca spre Cleo.

— Mi se pare că Denton demarează în mare viteză acest weekend. Ne prezintă niște suspecți când încă nu a avut loc crima. Ciudat lucru... De fapt, unde e acest Twitmachinchose?

Cleo îi arătă discret spre un tânăr voinic și roșu la față. Cu un surâs, el le mulțumea printr-un semn din cap celor care îl felicitau.

Ea se întoarse spre Ted.

— Dar cine joacă rolul lui Susan Scarlett-Gray? Știi tu cumva...

Dar îi remarcă brusca paloare a chipului. Ted privea fix spre celălalt capăt al încăperii, cu sprâncenele încruntate, strângând din fălci.

— Ted?...

El înjură pe șoptite. Cleo îi urmări direcția privirii și simți o împunsătură de pumnal în piept. Cu gura căscată, cu ochii holbați, descoperise acolo, cu mâna sprijinită cu gingășie de brațul „logodnicului“ grăsuliu, pe miniona, fragila, eterica Wendee Tolliver, exact în momentul când se pregătea să-i adreseze un surâs vesel, calin și complice lui Ted.

Capitolul 3

Cleo se întrebă dacă această creatură ar fi destul de agilă să evite paharul pe care ar fi avut cheful să i-l arunce în plină față. Dar o altă idee îi veni brusc: dacă actrița împărtășea cu Derek felicitările invitaților, însemna să ea trebuia să joace rolul lui Susan!

Atunci va trebui s-o suporte în tot weekendul? Cleo nu era sigură că se va putea abține să n-o sugrume înainte de sfârșitul acestui sejur.

Mai ales că Wendee reprezenta la perfecție „cealaltă femeie". Și în plus, era și frumoasă. Rochia ei de un albastru stins se mula pe un corp cu niște rotunjimi ideale, cum numai profesorii de aerobic de la Hollywood știau să le modeleze. Nu avea mai mult de douăzeci de ani — Cleo se strâmbă — un păr bogat, blond platinat, niște ochi albaștri și nevinovați, un năsuc perfect și niște buze pline, discret rujate. Exact opusul lui Cleo cu părul ei negru veșnic ciufulit, ochii de culoare închisă și trăsături viguroase. Nu se preocu-

pase niciodată prea mult de aspectul ei, dar această Wendee era una dintre acele femei care te fac... să te simți nesigură pe propria persoană.

Fără îndoială că își accentua intenționat aerul fragil și delicat pentru a trezi în bărbați dorința irezistibilă de a o proteja. Și avea dreptate, fiindcă o să aibă în mod sigur nevoie...

Fără să-și dea seama, Cleo strângea din pumni cu putere. Trase aer adânc în piept, se destinse și deschise pumnii.

O privire aruncată pe furiș lui Ted o făcu să-și dea seama că el părea să-și fi regăsit calmul. Își degusta liniștit șampania, dar nu înceta s-o supravegheze pe Wendee cu coada ochiului. Chiar era îndrăgostit de ea?

Cleo puse cupa de șampanie pe o măsuță, fiindcă simți că îi tremură mâna. Gândul ăsta o îmbolnăvea. Fizic chiar. O oboseală nespusă puse stăpânire pe ea și nu mai avu decât o singură dorință, să fie singură, să scape de compania acestor oameni, să urce în camera ei, să se bage în cearșafurile curate și să doarmă ca o valiză în gară vreo trei zile...

Acum Ted o studia pe ea, nu avea nevoie să se întoarcă pentru a fi sigură de asta. Își îndreptă spatele, trase aer în piept și strânse din dinți. Ei nu-i era frică de nimic, toată lumea îi spunea asta. Așa că nu se va lăsa doborâtă. Nu era o proastă! Ea începea o viață nouă, fără Ted, și dacă el ținea morțiș să se lase îmbrobodit de o blondă cu nasul pe sus, narcisistă, stupidă, superficială, insipidă, inexistentă, n-o să aibă ea meschinăria de a-l judeca!

Așa că își luă ochii de la Wendee pentru a asculta un bărbat roșcovan, cu niște ochelari rotunzi și o ținută impecabilă.

— Mi-ar plăcea să propun un toast în cinstea celui mai bun prieten al meu, Derek, și al logodnicei sale, prea frumoasa Susan.

„Prea frumoasa“ se întoarse spre el.

— Mulțumesc, domnule?...

— Guy, Anthony Guy.

— Cum să-ți amintești toate aceste nume?

De data asta, vocea lui Ted revenise într-adevăr la normal.

— Vom găsi niște scurte biografii ale tuturor acestor personaje în camerele noastre, după cină.

Și Cleo era în stare să vorbească pe un ton egal.

— Dar nu-ți face griji, Ted! Wendee te va putea informa. Sunt sigură.

— Aha, bun... Ai văzut-o?

— Greu de evitat...

Cleo luă de pe platou o tartină cu homar pe care o atacă lacom.

— Cleo, nu credeam că...

— N-ați venit împreună? O ceartă de îndrăgostiți?

— Nu suntem...

— Asta nu mă privește. Sunt mulțumită că ai o... prietenă atât de drăguță.

— Adevărat?

— Bineînțeles.

— Aha, bun, în acest caz o să-ți povestesc totul. Ne-am întâlnit...

— Scutește-mă de detaliile picante, da?

— Ascultă, Cleo, eu vorbesc serios. Habar n-aveam că trebuia să vină și ea. Știu că ăsta e un adevărat șoc pentru tine. După cină, o să-ți explic și...

— Inutil, n-ai de ce să te justifici. Și la urma urmei, Wendee pare atât de fericită să te revadă...

***

— Ted!... Sper că n-ai fost neplăcut surprins de apariția mea aici?

Wendee îl sărută pe obraz. Sărutare la care el nu-i răspuse. Se dădu repede cu un pas înapoi și o întrebă scurt:

— Bună, ce mai faci?

Cu un gest rapid, o prinse de braț pe Cleo care încerca să se îndepărteze cu discreție.

— Wendee Tolliver, permite-mi să ți-o prezint pe Cleo Delaney.

— Cleo...

Ochii mari ai artistei deveniră imenși, dar, după o clipă de stupefacție, își reveni cu un surâs fermecător.

— Încântată. Nu știam că vei face parte dintre invitați. Dar tu, Ted? Sper că erai la curent?

Se întoarse spre Cleo, pentru a-i spune pe un ton confidențial:

— Știi că are oroare de surprize.

Cleo surâse cât de amabil putu. Asta era culmea! Demoazela asta își permitea să-i vorbească despre trăsăturile

de caracter ale propriului ei soț. Fără îndoială pentru a-i demonstra că ea îl cunoștea bine, că erau foarte intimi. Totuși, nimic nu era mai puțin sigur.

— Bineînțeles că știam... că soția mea... trebuia să participe la acest weekend.

În acel moment, avea un aer rece și distant. Soția lui?... Prea mult spus. Și de ce insistase, făcând o pauză înaintea cuvântului? Ca s-o scoată din sărite pe Wendee? Părea supărat pe ea. Dar de ce? Sau poate că o făcea intenționat, așa, de ochii ei? Dar nu trebuia să-și dea osteneala: ea știa la ce trebuie să aștepte din partea lui.

— Se află aici fiindcă a publicat o carte nouă, foarte bună de altfel.

Cleo îl privi uimită. Chiar o citise? Sau îi sărea în ajutor? Dar ea nu avea nevoie de ajutorul lui, îl simțea în stare să-i țină piept singură acestei păpuși blonde. Tocmai voia s-o facă să simtă asta, dar Wendee, aparent plină de solicitudine, o copleșea cu sfaturile ei „luminate".

— Ted ar putea să facă un film după ea, ar trebui să vă gândiți la asta. Nu că aș vrea să obțin eu rolul principal. Am o groază de planuri, printre care cel de a juca rolul lui Sophie în serialul pe care o să-l realizeze Ted.

— Wendee, interveni Ted, n-a fost niciodată vorba...

Apoi, schimbând brusc subiectul.

— De fapt, fiindcă ești Susan Scarlett-Gray, n-ai putea să ne dai câteva ponturi?

— Crede-mă că aș vrea, dar au avut grijă ca actorii să nu afle nici un indiciu relevant. Păcat. Fiindcă altfel sunt sigură că ai fi știut să mă covingi să te ajut.

Și își ridică ochii spre el, cu tandrețe și supunere. Cleo simți că turbează. De data asta, trebuia s-o pună la punct pe mironosița asta, dar nici acum Wendee nu-i lăsă timpul necesar.

— Iertați-mă amândoi, dar trebuie să mă întorc la treabă.

***

Frustrată, Cleo o urmări cu o privire amenințătoare, apoi, după ce reuși să-și înăbușe furia, se întoarse spre Ted, cu un zâmbet amuzat dar și indulgent.

— E drăguță.

— Ascultă, o să-ți explic, eu niciodată...

— N-are nici o importanță. **Nu** mă interesează.

— Mă lași odată să vorbesc?

— Inutil să te enervezi, faci ceea ce vrei, fiindcă ești liber acum. Ceea ce este cu adevărat important e pariul nostru. Îți dai seama că, dacă o să câștigi, vei avea toate facilitățile pentru serialul tău de televiziune? Doar n-o vom lipsi pe micuța noastră Wendee de rolul ei?

— Îți repet că niciodată n-am...

— Ascultă, ajunge, am vorbit destul despre asta.

Îl luă de braț cu un gest brusc.

— Se petrece ceva acolo, nu e cazul să lăsăm să ne scape vreun indiciu.

Se alăturară celorlalți invitați care priveau atenți „logodnicii“ care începuseră să se certe. Susan îi reproșa lui Derek că uitase să-și aducă tabachera de aur, cadoul ei de logodnă.

— Am înțeles, nu-ți place, ți se pare chiar vulgară. Întotdeauna contează numai gustul tău. Mi-ai oferit rubinul ăsta numai fiindcă îți plăcea ție.

Încurcat, Derek încercă să pună capăt acestei mici scene.

— Nu, scumpa mea, îmi place foarte mult tabachera, dar pur și simplu am uitat-o acasă. Fără intenție, te rog să mă crezi. Iartă-mă!

Anthony Guy interveni.

— Probabil că e ceea ce se numește o ceartă între îndrăgostiți. Cum eu n-am fost niciodată îndrăgostit, pot doar să presupun asta.

Susan făcu o mutrișoară sceptică.

— Niciodată îndrăgostit, domnule Guy? Îmi vine greu să cred.

— E totuși adevărat. Remarcați însă și partea bună a lucrurilor: asta mi-a permis să rămân celibatar.

— Dar a evitat să facă și o mulțime de necazuri unei biete femei.

Neputând să suporte mai mult, Cleo se îndepărtă. Ce mai, era geloasă, n-avea rost să se mai amăgească singură. Pe vremea când Ted și ea erau doar prieteni și el îi povestea despre cuceririle lui, abia reușea să-l asculte, prefăcându-se că nu dă nici o importanță spuselor lui. Și totuși, atunci nu era nimic pe lângă ceea ce simțea acum: un imbold ucigaș care o răvășea, îi încețoșa privirea, făcea să-i tremure mâinile. Tot ceea ce își dorea era ca seara asta să se termine odată și fiecare să se întoarcă în camera lui.

***

Brusc, atenția ei fu atrasă de comportarea lui Derek. Întâi își pipăise buzunarul hainei cu un aer gânditor, apoi ieșise pe furiș din încăpere.

Cleo își dădu seama că Ted nu remarcase nimic fiindcă era atent la discuția care se purta între cei doi „logodnici". Fu pe punctul de a-l preveni, dar se răzgândi. La urma urmei, fiecare pe cont propriu, și poate că ea va reuși să marcheze un punct.

În timp ce traversa încăperea pentru a o lua pe urmele lui Derek, toate luminile se stinseră în același timp.

Bătăile inimii i se întețiră și nu-și putu reține un strigăt de surpriză și teamă. Prin întuneric, o auzea pe Wendee plângându-se de instalațiile electrice învechite de la țară și pe Anthony Guy repetând că aceasta fusese în întregime schimbată.

În rest era o vorbărie de neînțeles, mai ales din cauza ploii care bătea în geam și a rafalelor de vânt de afară.

Apoi un tunet îngrozitor. De data asta era prea mult, cele două lucruri de care se temea cel mai mult, în același timp. Scoase un strigăt înăbușit, se trase repede înapoi și se izbi de cineva aflat în spatele ei.

— Am... Tu ești, Cleo? E totul în regulă?

— Ted!... Da, nici o problemă, o simplă pană asta-i tot.

Îl auzi pufnind în râs. N-o crezuse, fiindcă îi cunoștea foarte bine punctele slabe. O furtună sau o pană de curent o transformau pe curajoasa Cleo într-o puștoaică înspăimântată.

— Încercă să nu urli, fiindcă altfel toți o să creadă că s-a comis chiar acum crima și că eu sunt ucigașul.

— Dacă o să mă sâcâi în continuare, o să vezi că o să fie exact invers.

Chiar în acel moment se făcu lumină. Ușurată, Cleo îl căută pe Derek din priviri, dar acesta nu revenise. În plus, remarcă faptul că Guy și unul din prietenii lui, Bruno, purtau o conversație animată într-un colț al salonului. Poate că merita să tragă cu urechea la ceea ce vorbeau.

Pentru a adormi bănuielile și neîncredea lui Ted, se decise să colaboreze totuși.

— Fii și tu util, încearcă să afli ce vorbesc ăia doi, nu se știe nicodată. Eu mă duc să mă amestec printre ceilalți invitați. Și pe urmă facem schimb de informații, de acord?

— De acord, patroano.

Cleo oftă din adâncul pieptului, în sfârșit singură!

Stătu puțin deoparte și inspiră adânc ca să-și revină după toate aceste emoții. Bun, nu era o situație banală. Trebuia să-și petreacă întreg weekendul în același han cu fostul ei soț și cu iubita lui. N-ar ajuta-o cu nimic dacă ar face o dramă din asta. În acest weekend nu va fi Cleo ci Sophie. Era foarte simplu.

Ted se apropie de cei doi bărbați, care vorbeau și acum cu aceeași însuflețire. Îl văzu că ridică din umeri și se întoarse la ea.

— Ei?

— Nu știu dacă are vreo semnificație, dar când am ajuns destul de aproape de ei ca să pot auzi, ei...

Un strigăt pătrunzător, prelungit, un strigăt de spaimă, de oroare, un freamăt, plânsete, și apoi tăcere...

Cineva strigă: „biblioteca!“ și toți fugiră într-acolo.

Cleo ajunse prima lângă ușa grea de stejar, cu Ted pe urmele ei. Cleo deschise și se opri brusc.

Susan Scarlett-Gray, înlăcrimată, stătea în genunchi, aplecată deasupra logodnicului ei care era lungit pe burtă în mijlocul încăperii. În acel moment, ca și cum era vorba de un efect teatral dinainte aranjat, scena fu iluminată scurt de un fulger, urmat de un tunet violent.

Denton nu și-ar fi putut imagina un spectacol mai realist. Sângele părea adevărat, la fel ca paloarea de ceară a lui Wendee, ca și cuțitul înfipt în spatele lui Derek. Dar Cleo remarcă imediat că acesta mișcase imperceptibil din buze și se liniști.

În spatele ei, comentariile curgeau.

— Oribil de convingător.

— Denton a fost formidabil.

Cleo înregistra fiecare detaliu cu precizie, în timp ce își punea întrebări. Masa asta răsturnată? Ah, da, draperiile groase din pluș o antrenaseră în căderea lor. Petele de sânge erau vizibile pe catifeaua verde, la fel ca și pe plăselele cuțitului.

Wendee/Susan își spunea textul cu multă convingere.

— Când am intrat, se împleticea. Și-a întins brațele spre mine, a deschis gura dar n-a putut rosti nici un cuvânt, s-a agățat de draperii și apoi s-a prăbușit. A fost îngrozitor!

Denton Ballard se aplecă asupra trupului neînsuflețit, căutându-i pulsul.

— E mort, nu mai încape îndoială.

Se ridică și scrută chipurile celor din jurul lui.

— Doamne, mă întreb cine a făcut asta.

Le făcu apoi cu ochiul:

— Și voi la fel, presupun?

Tensiunea dispăru brusc. Ușurați, toți începură să râdă. Denton continuă:

— Bun. Acum permiteți-mi să vă reamintesc regulile jocului. În camera voastră veți găsi o listă cu personajele dramei, și o alta cu ce s-a găsit prin buzunarele victimei. În plus, un indiciu v-a fost furnizat în cursul uneia dintre discuțiile dintre actori. Un al doilea vă va fi dat în același fel în timpul weekendului. Și asta va fi tot. Este formal interzis să le puneți întrebări protagoniștilor. Trebuie să cercetați locul. Apoi, ce ați zice de o cină bună?

Invitații începură să se învârtească în jurul corpului, în căutarea unor detalii relevatoare. Isis Gold își lua notițe, în timp ce Sidney Clott încerca să le citească peste umărul ei.

Ted studia mânerul cuțitului și draperiile, pline de pete de sânge. Îi șopti apoi la ureche lui Cleo.

— E ceva aici care nu merge.

— Explică-mi.

— Nu știu încă. Dar îți jur că o să-ți spun când o să-mi vină în minte.

***

Cleo își frecă furioasă fața cu prosopul, își spălă îndârjită dinții, își perie părul cu o energie sălbatică, după care slobozi o înjurătură printre dinți și aruncă peria în direcția șemineului. Zgomotul îi făcu bine.

Cina fusese de-a dreptul penibilă. De fapt, o adevărată tevatură. În primul rând, bineînțeles, fiindcă avusese loc în sufragerie, locul magic unde jurăminte eterne de iubire

fuseseră schimbate, parcă acum un secol. Iar în seara asta, masa fusese prezidată de o tânără vaporoasă, amanta oficială a fostului ei soț. Care, așezat foarte departe de ea, în celălalt capăt al mesei, grav și tăcut, nu făcuse nici un gest și nu scosese nici un cuvânt care ar fi putut face seara asta mai suportabilă.

Cleo se trânti oftând pe pat.

Cel mai bine era să plece foarte devreme a doua zi de dimineață. Dacă avea puțin noroc, bătrânul ei Ford n-o va lăsa în pană și va ajunge acasă cam pe la ora prânzului.

Dar mai avea de trecut peste o noapte foarte lungă. La cină se ridicase de la masă imediat după desert. Nu mai putea să fie Sophie Fast, ea era Cleo și se simțea foarte nefericită.

Dar nu reușea deloc să-și găsească somnul. Dacă ar mai fi rămas la masă ar fi putut bea un coniac. Îi făcea bine când era enervată. Ca în seara asta. Nu avea deloc stare. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la ceea ce se petrecea în spatele ușii de la camera lui Ted. Și asta îi făcea rău. Parcă cineva îi smulgea inima din piept.

***

Cineva bătu ușor la ușă. Cleo tresări și se dădu jos din pat.

— Cine-i acolo?

— Serviciul de cameră. Puțin coniac înainte de culcare.

Era Ted, cu un pahar de coniac pe o tăviță.

— Nu vreau.

— Ba vrei, îți cunosc eu obiceiurile. Ascultă, Cleo, coniacul ăsta înlocuiește pipa păcii, care e de negăsit pe aici. Știu că ești tulburată, că ai nevoie de el.

— Eu? Deloc.

Totuși, luă paharul și încercă să-l împingă pe ușă afară, dar el stătea în picioare exact în prag, sprijinit de toc, hotărât să nu dea înapoi. Slavă Domnului că nu își pusese încă flecuștețul ăla de cămașă de noapte din mătase și că era complet îmbrăcată.

— Ești tulburată, nu mă păcălești tu pe mine. N-ai fost tu însăți în timpul cinei.

— Ia te uită! Și cine eram, mă rog, regina Elizabeth?

— Nu, Grace Kelly, ca atunci când ceva e în neregulă.

— E ridicol! Sunt o femeie modernă, pot să mă aflu foarte bine cu fostul meu soț și...

— Nu sunt fostul tău soț.

Ted își ridică mâna stângă: verigheta lui străluci în lumina difuză de pe culoar. Cleo i-o arătă pe a ei, fără inel.

— Ești sigur de asta?

Vorbea cu o prefăcută indiferență și continuă după o înghițitură de coniac.

— După cum îți spuneam, pot să mă aflu în aceeași cameră cu fostul meu soț și amanta lui, fără să...

— Cleo, nu mă culc cu Wendee, ea nu e amanta mea și nu va fi niciodată. E prietena mea.

— Speri să mă faci să cred asta?

— Da.

— Atunci, de ce a venit aici?

— Pentru publicitate, după cum a și spus-o. Ascultă, Cleo, Wendee este o fată șic și îmi place. Dar în fond este foarte timidă.

Cleo ridică din sprâncene.

— Și fotografia voastră din revistă?

— Ah, ai văzut-o? Și eu am văzut-o ieri la Wendee, care tocmai primise revista.

Sprâncenele lui Cleo se ridicară imediat, amenințătoare.

— La ea acasă?

— Liniștește-te, Cleo, mă dusesem să-mi iau lenjeria curată. Am atâtea pe cap și cum folosim aceeași spălătorie, s-a oferit de data asta s-o ia și pe a mea. Îi place să facă servicii prietenilor.

Cleo avea însă un aer sceptic.

— De fapt, oftă Ted, mi-o amintește într-un fel pe sora mea Laura. Sau pe cea care ar fi devenit Laura.

De data asta, Cleo fu luată prin surprindere. Ted niciodată n-ar fi glumit pe seama asta. La vârsta de doisprezece ani își pierduse părinții și pe sora lui mai mică într-un accident de avion. Fiindcă el avea gripă, rămăsese la bunici, urmând să plece mai târziu în stațiunea spre care se îndreptau ei. Nu-și revenise niciodată din acest șoc.

— Evident, situația e departe de a fi ideală. Dar sunt sigur că ne vom putea înțelege destul de bine toți trei.

Privirea înghețată pe care i-o aruncă Cleo îl făcu să se retragă în grabă cu un pas.

— Bun, poate să Wendee nu e genul tău, dar voiam numai să-ți spun despre ce e vorba.

— Nu trebuia să te deranjezi. N-are nici o importanță pentru mine.

— Bineînțeles că are! Suntem totuși căsătoriți!

În ciuda ușurării pe care o simțise aflând că Wendee nu era amanta lui Ted, Cleo era totuși furioasă pe el.

— Căsătoriți?!... Asta o spui tu. Tu locuiești la Los Angeles, iar eu la New York. Asta numești tu a fi împreună?

Când își puse paharul pe măsuța joasă aflată în apropierea ușii, își dădu seama că îi tremură mâna. De furie, bineînțeles, era sigură de asta.

— Ted, e târziu, ar trebui...

— Da, ar trebui.

Dar nu se mișca din loc și îi scruta chipul cu intensitate.

— Tot mai vrei să pleci mâine?

— Cum? De ce?

— Asta credeam eu, după cum s-a desfășurat această seară. De altfel pari încă răvășită și...

— Nu sunt câtuși se puțin răvășită, îi răspunse înțepată Cleo. Și nici nu-mi trece prin minte să plec. Nu i-aș putea face așa ceva lui Denton. Fără să mai vorbim despre pariul nostru. Țin la drepturile mele asupra lui Sophie și Max.

— Am înțeles, am înțeles, ești foarte destinsă.

El înaintase cu un pas, în timp ce ea se retrăsese cu unul, fără să-și ia mâna de pe clanța ușii. Recunoscuse tonul pe care îl adopta pe vremuri cu ea: blând, dar insistent, hotărât.

— Te mai gândești câteodată la noi, Cleo?

Cleo simți că îi vine din ce în ce mai greu să-i reziste și tuși cu nervozitate.

— Mă gândesc la fel de des cum mă gândesc să spăl frigiderul. Și ai locuit destul timp cu mine ca să știi la cât timp...

Ted mai înaintă cu un pas.

— Nu te cred. Sunt sigur că în acest moment te gândești la sărutările noastre.

— Oh!...

Ted se apropie și mai mult de ea.

— Hai, Cleo...

Vorbea cu blândețe, cu o voce caldă și tărăgănată, făcând asupra ei același efect ca și coniacul al cărui gust îl mai simțea încă în gură.

— Cleo... eu nu mă gândesc decât cum să fac să te sărut.

Ochii lui deveniseră mai închiși la culoare, presărați cu paiete verzi. Era atât de aproape de ea acum. Ea respiră profund... parfumul lui, mereu același, iar toate amintirile îi reveniră într-un val fierbinte...Ted, amantul ei, soțul ei.

Da. Îl cunoștea la fel de intim cum se cunoștea pe ea însăși. Fără să-l atingă, știa cât de puternici îi erau mușchii spatelui, cât de catifelată atingerea buzelor lui. O trecu un fior. Faptul că el îi era atât de familiar nu făcea decât ca dorința ei să fie și mai mare, și mai greu de înăbușit.

La urma urmei, dacă schimbau o sărutare, una singură doar, va descoperi poate că farmecul fusese rupt și că era cu adevărat eliberată de sub puterea lui.

El se aplecă încet spre ea. Buzele lui Cleo se întredeschiseră, ca prin vis. Primul lor contact fu timid, ezitant, un val cald o trecu din cap până-n picioare, apoi sângele începu să-i bată în tâmple, inima i-o luă razna...

Pentru prima oară de mult timp, buzele lor se regăsiseră. Trupul ei, mai puternic decât ea, decât toate hotărârile ei, trupul ei răspundea, îl chema...

Nu!... Trebuia să se oprească imediat, repede, acum, dacă nu...

Capitolul 4

Era prea mult... ameţise descoperind totul: obrajii lui puţin cam aspri, blândeţea fermă a buzelor lui, toate lucrurile de care îşi amintea mult prea des. Cleo simţea că o să leşine. Insistent şi sigur, sărutul se prelungea şi ea nu se mai gândea deloc să-i pună capăt.

Un geamăt înăbuşit... dorinţa, chemarea, el răspunzându-i ca un ecou a cărui vibraţie o resimţea prin tot trupul, corpurile lor strâns lipite, pe cale de a se recunoaşe... Picioarele îi tremurau, dar nevoia irezistibilă de a prelungi acea sărutare de necrezut o ţinea cuibărită la pieptul lui. Cum de se putuse lipsi atât de mult timp de mângâierile lui? Avea acum lacrimi în ochi, dându-şi seama cât erau de posesive şi de incredibil de tandre. Părea că nu se va putea sătura niciodată de ea, că nu-şi va putea niciodată stăpâni mâinile care îi pipăiau cu lăcomie trupul, faţa, părul. Mâinile lui... amintirile... Acea noapte minunată în care ele descoperiseră totul, cunoscuseră totul, mângâiaseră, aţâţaseră dorinţe nebănuite până atunci...

Apoi, simți în adâncul ființei sale o durere atât de vie încât tresări: din nou teamă, neliniște. Ce era pe cale să facă? Se smulse din îmbrățișarea lui, cu inima bătându-i nebunește, cu privirea fixă, neputând să rostească un cuvânt.

Ted o privea, la fel de serios. Căuta în zadar cuvinte potrivite pentru a face să dispară tensiunea dintre ei, să aducă răspunsuri la întrebările pe care le ridicase această sărutare. Repede, înainte ca el să fi putut vorbi, ea îi întoarse spatele, intră în cameră și închise ușa în urma ei, înainte ca el să fi avut timpul s-o urmeze.

***

Ted era deja la masă. Ea se așeză pe un scaun în fața lui și, fără a-i lăsa timp să vorbească, reveni la enigma care li se propusese, ca și cum nimic nu se întâmplase.

— Nu ți se pare ciudată scrisoarea găsită în buzunarul lui Derek? În primul rând nu e de la el.

Zâmbetul plin de afecțiune și subînțelesuri de pe chipul lui Ted dispăruse. O asculta cu o privire pătrunzătoare, vag amuzată. Vedea atât de limpede în ea. Ce agasant era! În sfârșit, n-o va întrerupe ca să vorbească... despre altceva. Ea își continuă demonstrația.

— Cred că a fost scrisă de Bruno. El a fost marinar. Or, misiva e plină de termeni de navigație: „ai întins pânzele“, adică te-ai îndepărtat, sau ai rupt legătura, „sunt ancorat de o alta“, și, dintre cei trei bărbați, el este singurul însurat.

— Stă în picioare.

Cleo se simți ușurată, văzându-l că intră în joc.

— Cred că da. Deci, Susan și Bruno au avut o aventură, primul punct. Al doilea: ieri s-a anunțat logodna ei cu Derek. Ea îi face o scenă lui Derek pentru tabacheră, apoi are o discuție aprinsă cu Anthony în privința căsătoriei. Atunci, Derek își pipăie buzunarul hainei și o șterge...

— Atunci a părăsit încăperea? Nu mi-ai spus asta până acum.

— E de domeniul trecutului. S-a dus să caute tabachera fiindcă a fost găsită în buzunarul lui. Puțin după plecarea lui, luminile s-au stins apoi s-au reaprins după patru sau cinci minute. De acord?

— Da. Siguranțele sunt în apropierea ușii salonului, deci oricine a putut întrerupe curentul.

— Bine. Când s-a aprins lumina, te-ai dus să asculți ce vorbeau Bruno și Anthony.

— Pe neașteptate, Bruno a declarat să iese puțin pe terasă să ia aer. În trecere, a răsturnat niște pahare de pe masă. Am avut impresia că a făcut-o intenționat, pentru a se asigura că toată lumea îl vede ieșind.

— Nu mi-ai zis asta.

— Imediat, Susan a părăsit salonul și după câteva clipe am auzit-o strigând. N-a avut timpul necesar să ajungă în bibliotecă și să-l înjunghie pe Derek de trei ori. De acord?

— Da. Deci ea este nevinovată și scoasă din cauză.

— Mi se rupe inima de bucurie.

— Sunt sigur de asta. Dar atunci, fiindcă Derek a fost asasinat între momentul când a fost remediată pana de curent și cel în care Susan a părăsit încăperea, de ce să întrerupă lumina dacă crima s-a comis după aceea?

— Indiferent ce-ar fi, ne-a lăsat o groază de suspecți pe cap.

— Și bucățica de hârtie găsită în buzunarul victimei?

O studiară cu atenție. Un antet imprimat: ROCKS. Mai jos, scris cu mâna. BOI&C. Dedesubt: 800. Pe verso, un fel de ghicitoare: „Dacă cel mai bun prieten al unui băiat este câinele lui, cine este cel al unei fete?“

Dădură din cap, făcând o mutră nedumerită. Apoi, Cleo tresări.

— Am priceput!

— Ah, da?!... Ei, ce e?

Cleo aruncă o privire bănuitoare de jur-împrejur.

— O să-ți spun afară. Să-i lăsăm pe ceilalți să ia micul dejun, hai, vino...

În orășelul aflat nu departe de han, nu le trebui mult timp să găsească un bijutier pe firma căruia se afla un singur cuvânt: ROCKS.

Cleo triumfa.

— Asta e, diamantele sunt cele mai bune prietene ale fetelor. Acum poate că o să descoperim cine a cumpărat de aici o brățară din aur de optsprezece carate, în valoare de opt sute de dolari.

Bijutierul zâmbi la vederea clienților.

— Aha, sunteți invitați la weekendul domnului Ballard. Sunteți primii care au ajuns la mine. Am vândut brățara acum două zile unui bărbat însoțit de o tânără blondă, o minionă cum rar ți-e dat să vezi.

Îi privea cu un aer intrigat de când intraseră.

— Iertați-mă, dar mi se pare că v-am mai văzut pe amândoi.

— Nu văd unde. Ați putea să ne spuneți mai multe în privința bărbatului?

— Avea un ușor accent englezesc. N-am putut să-i văd părul, fiindcă purta un fel de pălărie de pescar, cu borurile lăsate.

— Era cumva un bărbat voinic?

— Nu, dimpotrivă.

Bun, asta îl elimina pe Derek. Bijutierul se întoarse spre Ted.

— Figura dumneavoastră mi-e cunoscută.

Cleo i-o tăie scurt.

— N-ați remarcat nimic altceva? Vreun semn particular? Culoarea ochilor?

— Să știți că nu vă pot spune nimic în plus, astea sunt instrucțiunile. Avea niște ochelari de soare cu lentile de culoare închisă, așa că nu i-am putut vedea ochii.

Nu aflaseră mare lucru. Acest vag semnalment îl indica mai degrabă pe Bruno, dar poate că era ceva intenționat.

Bijutierul se bătu cu palma peste frunte și zâmbi.

— Asta e, acum îmi amintesc. Acum câțiva ani, ați venit pentru un inel, tocmai vă logodeați. Mă bucur că sunteți tot împreună.

Cleo își băgă pe furiș mâna stângă în buzunarul bluzonului, fiindcă nu se simțea deloc în largul ei. Și nu ținea deloc ca bijutierul să-și dea seamă că totul se sfârșise între ei.

Pe trotuar, Ted se opri, cu privirea pierdută în gol.

— Da... îmi amintesc de acea bijuterie.

Cleo își aplecă imediat capul.

— A curs de atunci multă apă pe gârlă. Unde mergem acum?

Ted își puse ochelarii de soare și se întoarse spre ea.

— De ce să nu mergem la un picnic într-un loc discret, cu coșul pe care l-am primit de la han?

În acel moment, auziră un tunet în depărtare. Soarele dispăruse în spatele unor nori negri. Apoi o aversă de ploaie îi goni spre mașină.

***

Stând în fața focului, Cleo se pregătea să ungă cu muștar o felie groasă de piept de curcan, pe care o înfășură în jurul unui castravete, ca s-o mănânce ca pe un sandviș.

Pentru a părea în largul ei, făcea eforturi disperate, încununate de succes, după cum ținea ea să se convingă singură. Ted nici nu-și putea imagina cât de mult o tulbura propunerea lui de a organiza acel picnic pe podeaua camerei. Singura ei apărare era să se prefacă. Să-i dea impresia că nimic nu i se pare mai normal.

Avea foarte mare grijă să evite privirea lui Ted. Fixa cu încăpățânare focul din șemineu, dar nu-și putea alunga amintirile.

Întinși în fața acestui șemineu, în prima noapte când sosiseră la han... tensiunea insuportabilă, tandrețea și nerăbdarea, dorința abia stăpânită timp de luni de zile. Și aici, explozia... se iubiseră ore întregi, în fața vâlvătăilor focului, la fel de puternic și viu ca și pasiunea lor... se adoraseră, se legănaseră, se strânseseră în brațe. Și își dăruiseră totul...

— Cleo?...

Vocea lui Ted era blândă, dar îi rupse totuși șirul amintirilor, care se risipiră ca puful de păpădie în bătaia vântului, la fel ca tot ce rămăsese din legătura lor.

— La ce te gândești?

— La enigma noastră.

Se lăsase purtată de amintiri în trecutul lor... Își feri fața ca el să nu-și dea seama.

— Mincinoaso!

— În mod sigur, bărbatul care a cumpărat brățara era...

— Te gândești la ultima dată când ne-am aflat amândoi în această cameră.

— Bruno, care voia să-i facă un cadou lui Susan. Cum poți susține că știi la ce mă gândesc eu?

— Te-ai înroșit, așa cum ți se întâmplă de fiecare dată când minți.

— Te înșeli, e din cauza focului. Deci era un cadou de despărțire, dacă ne gândim la scrisoare.

— Cleo, și eu m-am gândit de o sută de ori la primul nostru weekend, de când am revenit în camera asta. E un adevărat chin să fiu aici singur, fără tine, știindu-te totuși atât de aproape.

Cleo reuși să vorbească pe un ton indiferent:

— Ted, nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau să discutăm despre crimă. Dacă m-ai adus în camera asta încercând să mă seduci ca pe o prostuță și dacă tu crezi că...

— Bine, bine, foarte bine, calmează-te și o să vorbim despre afacerea noastră. Am insistat să vii în camera asta cu un singur scop: îmi merge mult mai bine mintea într-un loc pe care-l cunosc.

— E adevărat, e teritoriul tău. Când mă gândesc că n-ai vrut niciodată să te muți din primul apartament pe care l-ai închiriat la New York. Și că mâncai mereu la același restaurant... dacă

voiam să mergem în altă parte făceai o mutră... Și ce a pus capac la toate, e că atunci când ne-am căsătorit n-ai vrut în ruptul capului să locuim în altă parte.

— Și n-a fost bine în casa mea?

— Epatant chiar. O cutiuță. Abia te puteai strecura printre lucrurile, o groază dintre ele inutile, dar de care nu voiai cu nici un preț să te desparți.

— Acum exagerezi.

— Ah, da? Dar reparațiile pe care nu voiai cu nici un chip să le faci? A trebuit să-ți cadă în cap o bucată de tavan ca să te hotărăști să zugrăvești.

Se priviră. Ce mutră făcuse Ted trezindu-se cu o bucată foarte groasă de tencuială în cap! Izbucniră în râs în același timp. El admira felul în care râdea Cleo, din toată inima, cu capul dat pe spate, fără nici o reținere, părând fericită.

Dar se opri, văzându-l că redevine serios, și își șterse obrajii de lacrimi.

Urmă o tăcere mai lungă, timp în care se priviră drept în ochi cu emoție, și vocea lui tremură, când rosti răgușit:

— Ce bine a fost pe vremea când încă eram împreună...

Simți că o trece un fior pe șira spinării. Ted se aplecă spre ea.

— Așa de bine...

Cleo închise ochii, fiindcă mâna lui o cuprinse cu blândețe pe a ei, o întoarse în așa fel încât palmele lor să fie lipite și ea nu se mișca, așteptând...

Simți că el se apropie și mai mult, răsuflarea lui îi mângâie obrazul. Și, brusc, simți că dragostea ei este aceeași. Cum de fusese atât de naivă încât să creadă că va scăpa cu o singură sărutare în fața ușii? Că dragostea ei va pieri fără urmă?

Deschise ochii. Dacă va descoperi în ochii lui vreo sclipire de batjocură, simțea că va muri. Dar în privirea lui, cu străluciri de aur, citi nesiguranță, teamă, dorință arzătoare, dar și umbra unei mari dureri: nimic altceva decât reflectarea ca într-o oglindă a propriilor ei sentimente.

Timid, cu un oftat, Cleo cedă, ridicându-și fața spre el pentru a primi acea sărutare de care se temea atât de mult dar pe care o dorea cu disperare.

Orice reținere dispăru. Ca o flacără, contactul buzelor lor le transmise în trupuri o căldură ametitoare, îi antrenă într-un vârtej care îi absorbi cu totul pe amândoi.

Cleo avu impresia că o să leșine. Gura lui era fierbinte și lacomă. Mâinile lor erau nerăbdătoare să regăsească totul, să pună din nou stăpânire pe ceea ce le aparținuse pe vremuri...

Simțea mâinile lui Ted peste tot, pe piept, pe șolduri. Vocea lui răgușită nu făcea decât să-i repete în șoaptă numele. Cleo rosti pierdută numele lui.

Totul se șterse. Nu mai rămăseseră decât ei, aici, în fața focului care cânta și dansa la fel ca trupurile lor înlănțuite.

Dar, de data asta, închise ochii. Cleo nu mai îndrăznea să-l privească. Voia doar să-i simtă buzele, mâinile, să se abandoneze cu totul, să se lase transportată pe aripile dragostei.

Ametită de dragoste, scose un suspin din adâncul pieptului când el o ridică în brațe pentru a o duce în pat.

Acolo, fără a ști dacă deschisese ochii sau era doar o reminiscență vie a primei lor nopți de dragoste, totul îi apăru cu o nespusă limpezime: baldachinul de deasupra capului, umbra flăcărilor pe lemnăria de stejar, minusculele violete de pe tapet și Ted alături de ea.

Recunoscuse totul, acceptase totul, fiindcă totul era bine, totul era în ordine: soțul ei, patul, camera în care făcuseră pentru prima oară dragoste. Nu uitase niciodată asta.

Îi luă mâna care îi mângâia febril trupul și o duse cu duioșie la buze.

— Așa de bine...

În privirea lui Ted văzu o flacără în chip de răspuns. Și degetele lui urmăriră ușor conturul buzelor ei, care se întredeschiseră, apoi își apropie fața de a ei.

Cleo ar fi dorit ca această clipă să mai dureze, să se mai poată bucura de ea, fiindcă din mintea ei nu dispăruse complet ideea că această tresărire de pasiune va lăsa în urmă un sentiment de regret.

Dar alungă imediat acest gând și se ghemui la pieptul lui, ascunzându-și fața în scobitura umărului lui.

Patima lor era însoțită de tandrețe. Degetele lui Ted o atingeau cu delicatețe, într-un mod familiar care îi înmuia inima. Buzele lor se atingeau, schimbând niște sărutări ușoare. Răsuflările li se amestecau.

Dar aceste sărutări le atâțau dorința care, la un moment dat, fu mai puternică decât ei. Pe neașteptate Cleo cedă prima. Își încolăci brațele în jurul trupului lui Ted, într-o chemare mută, pătimașă.

Capitolul 5

Fusese o greșeală, o greșeală îngrozitoare, prostească, nefericită, care nu se va repeta în nici un caz. În furia ei contra lui și contra ei însăși, Cleo trântise ușa propriei sale camere cu o violență care, ca de obicei, o mai calmase puțin.

La urma urmei, poate că toate fostele soții trec prin asta: se culcă cu fostul soț pentru ultima dată, ca să se asigure că într-adevăr s-a sfârșit totul și că farmecul se risipise.

În mod sigur, asta vrusese și ea să verifice.

Își aruncă hainele grămadă pe covor și dădu drumul la apă ca să se umple cada. Se simțea moleșită și greoaie, dar în străfundul ființei sale era răscolită. Da, nu avea rost să nege, dorința mai exista încă, deloc neplăcută, dar trebuia neapărat alungată.

Își spălă fața cu dușul până când ochii începură s-o usture. Își turnă șampon pe păr și se frecă viguros. Apoi se săpuni pe

tot corpul și se spălă cu un burete aspru. Totuși, în ciuda brutalității, nu putea să șteargă amintirea mâinilor lui pe trupul ei. Închise ochii, poate că nu era în stare fiindcă nu dorea cu adevărat asta?

La acest gând, țâșni din cadă și se șterse cu putere, de parcă voia să se pedepsească. Îi mai rămânea o oră întreagă să se pregătească. Destul timp, slavă Domnului! Scotoci prin valiza pe care i-o trimisese sora ei Molly, în căutarea rochiei lungi, din catifea albastră, elegantă și simplă, în care se simțea întotdeauna bine. Poate că nu era senzațională, dar era potrivită. Când îi spusese că Ted se afla împreună cu ea la han, Molly îi propusese cu totul alte toalete. Dar cum să aibă încredere într-o femeie care se îmbrăcase cu o minijupă din piele roz la o serată dată de șeful soțului ei?

Constată că valiza nu conținea decât o singură rochie de seară, dintr-o mătase roșie ca focul.

Splendidă, desigur, și după ce o studie puțin, nu chiar indecentă. Dar cam prea sexy pentru o femeie care se hotărâse să alunge din viața ei orice aventură sentimentală.

O foaie de hârtie era lipită pe husa din plastic a rochiei.

„Draga mea Cleo,

Nu te supăra. Catifeaua albastră e un lucru potrivit, dar când e vorba de foști soți precum Ted (iartă-mă că remarc, scumpă surioară, dar nici nu există foști soți ca el, fiindcă nici o soție nu e atât de nebună ca să-l scape printre degete), nu e de ajuns. Trebuie să fii cât mai sexy posibil când o să-i dai

papucii. Ai încredere în mine, vei fi zdrobitoare. De altfel, mi-ai spus că o vei întruchipa pe Sophie, iar ea are tupeu, chiar dacă, în ceea ce te privește, nu e cazul."

— Ba bineînțeles că am și eu.

Cleo era vexată și, conform obiceiului pe care îl căpătase de curând, vorbea singură.

Ezita... dar în cele din urmă își dădu seama că, nici nu avea altceva de îmbrăcat.

Soneria telefonului puse capăt, cel puțin provizoriu, încurcăturii ei.

— Alo? Sunt eu, Wendee. Denton mi-a cerut să mă asigur că toți invitații au primit documentele privitoare la suspecți.

— Le am. Mulțumesc.

Scuza ca să-i telefoneze era cusută cu ață albă. Cleo era sigură că actrița avea cu totul altceva de spus.

Un mic râs forțat la celălalt capăt al firului. Aha...

— De fapt, i-am telefonat adineaori lui Ted. Doamne, ce urâcios a fost! Ca de obicei când îl scoli din somn. Vom întârzia în mod sigur la bal fiindcă am stabilit să bem împreună un pahar înainte. Pe curând!

În loc să dea cu aparatul de perete Cleo închise liniștită. Deci asta era. Și Wendee nu scăpase ocazia s-o informeze, în felul ei așa-zis timid.

Și dintr-o dată, privi altfel rochia. O ținu ridicată în fața ochilor, imaginându-și cum i se va mula pe corp. Apoi o lipi de ea și se studie în oglindă. În ciuda părului ud și a feței nefardate, văzu o femeie șic, „zdrobitoare". Categoric, această rochie îi oferea niște... posibilități.

Combativitatea ei naturală ieșise la suprafață. Chiar dacă renunțase de bunăvoie și definitiv la Ted, n-avea nici un chef să i-l ofere lui Wendee Tolliver pe o tavă de argint.

De fapt, această rochie strâmtă, de un roșu ce-ți lua ochii, era o armă de care ar fi fost idioată să se lipsească.

***

În imensa sală de bal, Ted căuta în zadar un colțișor liniștit. O echipă de televizune se agita peste tot. Grupuri de bărbați în ținută de seară și femei în rochii lungi flecăreau și beau șampanie. Toți se extaziau în fața ospitalității fastuoase oferite de Denton, de coșul de picnic atât de bine garnisit care le fusese oferit de dimineață, de vinurile de calitate care-l însoțeau. Despre crimă nici un cuvânt.

Era prost dispus. Wendee venise în camera lui cu o sticlă de șampanie pe care el refuzase s-o deschidă. Niciodată nu va bea Taittinger cu altcineva în afara lui Cleo.

Cu o figură rece, evita cu grijă privirea tinerei actrițe. În seara asta îl făcea să nu se simtă deloc în largul lui. Se purta de parcă el i-ar fi aparținut. Îl urmărea cu priviri aprinse. Purtarea ei de neînțeles și eforturile continue de a-i atrage atenția formau un contrast comic cu propriile lui preocupări. El nu se putea gândi decât la Cleo. Se uita la ceas din minut în minut, fiindcă ea nu-și făcuse încă apariția.

În sfârșit, Cleo... Ted simți ceva asemănător unui pumn în stomac. De unde scosese toaleta asta?

Stătea în picioare în cadrul ușii, sigură pe ea, cu bărbia ridicată, ca o sfidare. Ted nu mai văzuse niciodată o asemenea rochie. Îți tăia răsuflarea. Unul din umeri era dezgolit, țesătura cădea de-a lungul corpului urmărindu-i formele ca o mângâiere și, ceva mai jos, lăsa să se ghicească picioarele lungi și elegante.

Părul negru era ridicat în vârful capului într-un coc complicat. Ochii îi erau imenși și întunecați. Avea două mici diamante în urechi și, în rest, nici o altă bijuterie.

Wendee trecu prin raza vederii lui, dar el nici nu-și opri privirea asupra ei. Sărmana de ea era îmbrăcată într-o rochie albă vaporoasă și avea un aer atât de superficial... Părea la fel de inexistentă ca o boare de vânt pe lângă tornada pe care o declanșase în acel moment soția lui.

Ea se apropie... privirile li se încrucișară și Cleo îi zâmbi calm.

— Ce mai faci, Ted? Cred că am pierdut destul timp astăzi. Dacă ne-am pune pe treabă?

— Dar mai întâi să vorbim despre această după-amiază...

Cleo luă o cupă de pe platou și se întoarse din nou spre el, cu o privire limpede, amicală, fără nici un subînțeles.

— De acord, după ancheta noastră de astăzi, toate probele converg spre Bruno, ceea ce mă îngrijorează fiindcă e prea ușor. Schema ar fi următoarea: Derek a găsit scrisoarea de dragoste și chitanța, cei doi bărbați s-au certat și Bruno și-a omorât rivalul pentru a o avea doar pentru el pe frumoasa Susan.

— Cleo, eu nu vorbeam despre enigmă.

— Eu da. Mie mi se pare că eu fac toată munca. În sfârșit. Am verificat... Toți concurenții noștri s-au dus la magazinul de bijuterii. Pot să pariez că toți îl bănuiesc pe Bruno. Dar e prea evident. Sper că dezvăluiri mai interesante vor avea loc în seara asta.

— Și eu. Vino la mine la miezul nopții și o să văd ce pot face în sensul ăsta.

Dar Cleo era ferm hotărâtă să se facă a nu fi priceput. Îi întoarse spatele și se prefăcu interesată de restul invitaților. Ted studie cu interes spatele rochiei. Fără fermoar, fără nasturi. Și-ar petrece cu plăcere o parte din noapte căutându-i. I-ar găsi el până la urmă...

Dar ea se întoarse din nou cu fața spre el.

— Altceva mă intrigă.

— Și pe mine. Cum te-ai îmbrăcat în rochia asta?

— E vorba despre scrisoarea lui Bruno. Nu face nici cea mai mică aluzie la Derek.

— Poate că nu știa încă nimic despre planurile lor de logodnă. Există vreun fermoar bine ascuns la spate sau altceva de genul ăsta?

— Poate...

— Aha! Un sistem invizibil. E oare o provocare?

— În orice caz, eu o să-i supraveghez pe Susan și Bruno toată seara.

— Pentru că, dacă există unul, cred că sunt în stare să mă descurc.

— Până atunci, încearcă să te descurci cu Susan Scarlett-Gray.

***

Ted se crispă. N-o văzuse apropiindu-se și în acel moment ea îl luă de braț.

— Ce faci, Cleo?

— Ce faci, Wendee?

— Sunt bucuroasă că ai coborât în sfârșit, fiindcă Ted al nostru era neliniștit.

Ted **al nostru?** Ia te uită! Deci îl împărțeau între ele? Cleo reuși să surâdă politicos, mai ales din cauza ușurării pe care o simțise văzând aerul contrariat de pe mutra lui Ted „al nostru".

Wendee îi zâmbi la rândul ei.

— Nu prea e un weekend pentru mine. E plăcut aici, dar n-am deloc timp să profit de ocazie. Denton ne muncește tot timpul. E mai rău decât un regizor.

Avu aerul că abia atunci a observat toaleta lui Cleo.

— Ai o rochie formidabilă. E exact genul tău. N-ar importanță că e de anul trecut. Și mie mi se întâmplă să pun una mai veche dacă e pe gustul meu.

— Am observat.

Lui Cleo îi venea să râdă. Se simțea în formă și i-ar fi plăcut să continue acest duel verbal toată seara.

Dar Ted părea enervat și le întrerupse brusc.

— Wendee, te caută Denton.

— Iar! Omul ăsta exagerează. În sfârșit, opriți-mi un loc la cină lângă voi, da?

Se întoarse spre Ted, cu o mutrișoară bosumflată. Acesta se arătă cum nu se poate mai amabil.

— Bineînțeles. Dar ești sigură că, de anul acesta, ești admisă la masa celor mari?

Ea îi părăsi aruncându-i o privire înciudată lui Ted care o urmări din ochi.

— Nu știu ce are azi. Îți jur că n-am nici un amestec. Îmi pare rău.

— N-are importanță. Doar sunt obișnuită cu numeroasele tale admiratoare.

— Ce vrei să spui? N-am nici o admiratoare, în afară de tine, bineînțeles.

— Eu nu vorbesc despre prezent. Dar înainte de logodna noastră îmi povesteai în amănunt toate aventurile tale.

— Exact, toate erau înainte de tine, și asta fiindcă eram disperat.

— Da, da, se vedea de la o poștă!

— E adevărat totuși. Mă înnebunea faptul că te purtai cu mine ca o soră. Speram să te îmbolnăvesc de gelozie și să mă dorești.

Cleo se încruntă.

— Deci, din cauza asta îmi povesteai despre faptele tale josnice? Frumos!

— Fapte josnice?! Dacă așa vrei tu să le numești! Ca să fiu sincer, în mare parte erau invenții.

— Cum?!

— Cleo, totul era pentru o cauză bună. La urma urmei a mers, fiindcă ne-am căsătorit.

Tânăra avu un râs sardonic.

— După care am trăit fericiți până la sfârșitul zilelor noastre.

Ted se hotărî să ignore această remarcă.

— N-am zis că erau numai și numai minciuni. Zici că nu ești supărată? În fond au trecut peste patru ani de atunci...

Cleo îi ripostă imediat, cu o voce tăioasă:

— Ești un mizerabil. Dar așa ești tu: în loc să mergi drept la țintă, să privești lucrurile în față, ai recurs la niște combinații odioase.

— Și încă o dată îți atrag atenția că a mers. Dar tu vorbești despre „a privi lucrurile în față"? Și în această după-amiază, Cleo, gândește-te, nu s-a întâmplat nimic?

Ted se apropie de ea cu ochii strălucitori, cu un aer hotărât.

— Vezi, tu te eschivezi, te dai înapoi din fața mea chiar în acest moment.

— Deloc!

Exact după această dezmințire energică, simți peretele din spatele ei. Ted se afla atât de aproape de ea, se apleca...

— Dar n-am chef!

— Oh, ba da, ai chef! O să-ți spun eu de ce anume ai chef... ai chef de ...

***

— Ah! În sfârșit am dat de voi! Am primit o comandă pentru câteva clișee cu Sophie și Max, de acord?

Un fotograf de presă. Se așezară „fotogenic“ cu docilitate.

— Prefaceți-vă că discutați despre crimă. Hai, spuneți ce vă trece prin minte.

Cleo luă un aer gânditor, cu chipul plecat spre umăr, cu sprâncenele încruntate, dar evită să vorbească tare.

— Ted, nu te-ai lăsat de prostul tău obicei de a da lovituri sub centură ca să-ți atingi scopurile Adică, așa cum spuneai cu atâta tact pe vremuri, să ajungi la orizontală.

Și Ted părea să reflecteze profund.

— La orizontală... nu neapărat. Nu suntem chiar atât de limitați. Erai foarte inventivă la verticală.

Cleo uită să mai pozeze și, cu privirea scânteind de furie, fu gata să urle.

— Obsedatule, nu mai taci odată! Taci! Taci!

În fața aerului intrigat al fotografului, zâmbi jenată și își controlă vocea.

— Remarci totuși că metoda ta n-a mers decât pe termen scurt, fiindcă ne-am despărțit, nu-i așa?

— Numai câțiva centimetri, lucru pe care îl pot remedia. Imediat.

Fură întrerupți de fotograf care, după ce le mulțumi, se îndepărtă însoțit de o tânără care rămăsese la câțiva pași distanță de ei.

— Of! Bine că s-a terminat! Ne întâlnim mai târziu.

— Mersi de propunere, dar n-am chef să ies din nou cu tine. Nu uit plasa pe care mi-ai dat-o ultima oară. Dezgustător: să mă faci să aștept o oră la **Papagalul roșu.**

— Aha, acum înțeleg totul. Și eu am picat de fazan, dar în locul în care ți-l spusesem: la **Papagalul,** atâta tot.

Ted voia să continue, dar Cleo ridică mâna.

— Așteaptă! **Papagalul, Papagalul roșu** - două localuri diferite... bineînțeles! Ascultă: l-am auzit pe Bruno vorbind despre locul în care ne aflăm de vreo zece ori. El a spus mereu: **Trei sicomori...** Or, lui Susan i-a scris că se vor întâlni **La Sicomori!** ... Scurt, la fel ca **Papagalul.** Dacă mai există prin împrejurimi un han, numit **La Sicomori?**

— O... Chiar că mi se pare tras de păr.

— Ai dreptate, dar merită să fie verificat. În orice caz, o voi face imediat.

***

Cleo traversă holul și se opri în fața recepției. Ted o urmase în silă. N-avea capul la treabă în seara asta.

Tânăra apăsă pe butonul soneriei de mai multe ori, fremătând de nerăbdare. În sfârșit, își făcu apariția și recepționerul. Cleo nici nu-i lăsă timp să deschidă gura.

— Ați putea să ne spuneți dacă există prin apropiere un alt han, numit „La sicomori"?

— Da. Ați ghicit, ceea ce e și mai interesant încă, a ars în întregime acum trei ani.

Cleo se întoarse spre Ted.

— Deci, Bruno și Susan au avut o legătură, dar acum trei ani. Amintește-ți că în scrisoare el îi cerea să-i acorde un ultim week-end. Dar atunci, cu cine s-a dus Wendee la magazinul de bijuterii?

Recepționerul încremeni.

— Bună întrebare. Dar atenție, ceea ce ați descoperit acum, a făcut-o și un altul înaintea dumneavoastră. Oh, Doamne, nu aveam voie să vă spun asta! Vă rog să nu-i spuneți domnului Ballard.

— Fiți liniștit. Și vă mulțumim pentru ajutor.

— Cu plăcere. Aș face orice pentru Max și Sophie Fast. Întotdeauna m-am gândit că ea e cea mai șmecheră dintre ei.

Ted mormăi ceva, extrem de jignit, și se grăbi s-o conducă în sala de bal pe Cleo, care triumfa fără să dea dovadă de o modestie exagerată.

***

Își dădură seama că atmosfera se schimbase. Fără îndoială din cauza prezenței echipelor de televiziune și reporterilor, autorii se puseseră serios pe treabă. Aveau loc manevre complicate, ofensive îndrăznețe și mașinații subtile pentru a reuși să danseze cu principalii suspecți. Consumul de șampanie înregistrase o scădere sensibilă. Acum fiecare părea preocupat doar de somptuoasa croazieră și titlul de „Cel Mai Mare Detectiv din Lume“.

Cleo viza drepturile asupra lui Max și Sophie, ca să-și satisfacă amorul propriu. Se amestecă printre invitați pentru a încerca să descopere indiciile care i-ar permite să afle mai multe despre suspecți și relațiile dintre ei.

Își dădu seama să se petrece ceva foarte caraghios: ea îl evita pe Ted, care o evita cu încăpățânare pe Wendee, în timp ce Anthony îl evita pe Bruno.

Totuși, era clar că acesta din urmă devenea din ce în ce mai nervos. În timp ce orchestra făcea o pauză, el reușise în sfârșit să-l bage într-un colț pe Anthony cu care începuse o discuție, nu tocmai plăcută, judecând după expresia întipărită pe chipurile lor. Vorbea cu o voce ascuțită, foarte diferită de tonul liniștit care îl caracteriza.

Brusc, toți protagoniștii începură să-i asculte cu o atenție susținută. Mai ales că el părea îngrijorat.

— Nu e ciudat că scrisoarea din buzunarul lui Derek a apărut tocmai acum?

— Cam așa e.

Răspuns banal, pe un ton detașat, dar în care se simțea o amenințare, un avertisment.

— Mă întreb cine i-o fi băgat-o în buzunar și de ce anume. De altfel, eu...

— Crezi că e important?

Anthony îl întrerupse în grabă, pentru a-l împiedica să spună mai mult.

— În sfârșit, Bruno, e o poveste veche. Mai bine să vorbim despre prezent, care e mult mai interesant. În calitatea ta de marinar iscusit, ce părere ai despre îngrozitorul naufragiu care a

avut loc ieri? Ciudat cum un navigator atât de experimentat a putut pierde controlul vasului într-o furtună de mică intensitate!

Bruno se dăduse înapoi cu un pas, extrem de agitat, în ciuda eforturilor lui de a nu lăsa să se vadă nimic. Atunci, Anthony îl luă de braț.

— Vino, bătrâne, îți ofer un pahar și în timp ce o să bem îmi explici totul pe îndelete.

Se îndepărtară în direcția barului, urmați de Sidney Clott și de ceilalți invitați, în timp ce Isis Gold se refugia într-un colț ca să ia notițe.

— Iată un indiciu, nu-i așa, Max?

— Fără îndoială, Sophie, dar dificil de interpretat. S-ar părea că Anthony îl are la mână într-un anumit fel pe Bruno. Nu mai știa pe unde să scoată cămașa când i-a pomenit despre naufragiu.

— După materialele pe care le-am primit în privința lui Anthony, tatăl lui a dispărut pe mare acum patru ani și el i-a moștenit averea.

— Dar asta nu are de-a face în nici un fel cu Bruno, cei doi bărbați s-au întâlnit aseară pentru prima oară. Și el nu avea nimic de câștigat de pe urma acestei morți.

Orchestra atacă o nouă melodie. Ted o prinse de braț cu o mână fermă.

— Bine, m-ai evitat destul, acum vom putea dansa și ne vom gândi împreună.

— Nu vreau să dansez. Vreau să mă duc în bibliotecă.

— O subită dorință de a citi?

— Vreau să revăd locul crimei. Vino!

— De acord, dar repede, fiindcă nu vreau să pierdem cina. E la fel de important!

Capitolul 6

În bibliotecă, Ted aprinse o lampă de birou, al cărei abajur difuza o lumină verde-albăstruie făcând atmosfera și mai funebră.

Pe Cleo o trecu un fior și își cuprinse cu palmele brațele goale.

— Nu știu de ce, dar locul ăsta îmi dă fiori pe șira spinării.

— De aceea mă aflu aici, scumpo, vino lângă mine să te liniștești. Hai să începem cu o sărutare, asta mă inspiră întotdeauna.

Cleo începu să gândească tare, ca și cum nu-l auzise.

— Deci, când s-a făcut din nou lumină, cineva a părăsit salonul, l-a atras pe Derek în bibliotecă, l-a înjunghiat când era cu spatele, și a șters-o înainte de venirea lui Susan. Ea a zis că a intrat aici fiindcă auzise un zgomot când urca scara. E posibil...

Tăcu, îndreptându-și privirea spre ușă.

— Nu ți se pare ciudat? Deși avea atâtea emoții, s-a gândit totuși să închidă ușa, fiindcă așa era când am sosit noi, nu-i așa?

— Deci ai prins un fir.

O asculta cât se poate de serios. Cleo se simți ușurată. El nu încetase să se învârtească în jurul ei, cu privirea plină de intenții precise, și ei îi venise teribil de greu să se prefacă la nesfârșit că nu remarcă nimic. Dar acum, Ted intrase în joc și nu se mai gândea decât la enigmă, încruntat.

— Poate că a fost un gest mașinal, mai ales dacă a găsit ușa închisă când a intrat. Dar e adevărat că n-ar fi putut auzi nimic fiindcă e din stejar masiv.

— Poate că nici nu e atât de nevinovată precum o credeam noi. N-a avut timp să comită crima, dar a putut fi complice.

Cleo se opri în fața perdelelor și, cuprinsă de o inspirație subită, trase cu toată puterea de ele.

— Ted, am tras cât am putut de ele, și nimic... Cum ar fi putut un om în agonie să smulgă una?

— A făcut-o în cădere și el e mult mai greu decât tine.

Ted ridică brusc capul, părând că i-a venit și lui o idee. Zâmbi.

— Păcat că nu s-a pus la bătaie titlul de Detectivul cel mai Prost din Lume, fiindcă l-am fi câștigat în mod sigur.

— Vorbește doar în numele tău. La ce te-ai gândit?

— Derek a fost înjunghiat în spate.

O întoarse pe Cleo și o împunse cu vârful degetului între omoplați.

— Cam aici.

Luă un cuțitaș pentru hârtie de pe birou și punctă cu vârful lui locul indicat.

— Încearcă să-l atingi.

Cleo își răsuci brațul spre spate, se forță să-l ajungă, dar imposibil.

— Nici Derek n-a putut, amintește-ți ce mâini scurte avea. De aceea nu avea sânge pe mâini.

— Și?

— Atunci de ce era sânge pe perdele?

Cleo făcu ochii mari.

— E adevărat! Cum de am scăpat din vedere un detaliu atât de important?

— Se întâmplă și celor mai buni, spuse Ted fără nici o umbră de modestie... În orice caz, asta înseamnă că Susan a mințit, ea e cea care a tras de perdea, după ce s-a murdărit pe mâni cu sângele lui Derek.

— De ce?... Ah, da! Ca să ne facă să credem că el mai trăia când l-a găsit.

— Exact. Deci, Derek era deja mort când a intrat ea. Și iată cum se explică și pana de curent. În acel timp a fost el omorât.

— Dar nu de Susan, care n-a părăsit salonul în acel timp, fiindcă am auzit-o vorbind.

— De acord, dar ea trebuie să-l știe pe asasin.

— L-ai auzit și pe Bruno în timpul penei de curent?

— Nu cred.

Cleo se trânti pe un fotoliu și rămase gânditoare, cu capul în mâini.

— Rămâne în continuare suspectul nostru numărul unu, cu Susan drept complice. Trebuie să-l eliminăm pe Anthony, care vorbea cu Wendee.

— La urma urmei, poate că Bruno e, tocmai fiindcă e soluția cea mai evidentă.

***

Dar se opri, fiindcă Cleo se comporta ciudat. Avea o privire vagă și repeta încet numele celor doi bărbați... Bruno Haines... Anthony Guy... apoi făcu ochii mari și sări în sus.

— **Necunoscutul din Nord-Expres?**

— Un film formidabil, dar...

— Îți amintești intriga?

— Glumești. Doi bărbați se întâlnesc într-un tren. Unul dintre ei propune ca fiecare să omoare persoana pe care celălalt avea interes s-o facă să dispară. Crima perfectă, fără mobil, fiecare având un alibi beton.

— Îți amintești numele celor doi necunoscuți?

— Așteaptă...

El ridică brusc capul, fluierând.

— Doamne!... Guy Haines și Bruno Anthony!...

— Așa e! Iar aici îi avem pe Anthony Guy și Bruno Haines!... Bruno era tulburat de povestea cu naufragiul. Asta m-a intrigat pe moment, dar acum totul se lămurește. El l-a ucis pe tatăl lui Anthony pentru ca acesta să-l moștenească, și, fiind îndrăgostit fără speranță de Susan, i-a cerut complicelui său să-l asasineze în schimb pe Derek. Asta e, am descoperit!

— Ia-o binișor... nu se potrivește chiar așa de bine. Mai întâi, nici Anthony, nici Susan nu au părăsit salonul în timpul penei de curent, singurul care a făcut-o e Bruno.

— Deci revenim la el? Dar ce a fost cu numele astea?

Ted ridică din umeri.

— Poate o aiureală imaginată de Denton. Avem dreptul la un alt indiciu mâine, care ne va ajuta poate mai mult.

Se apropie de ea, o luă în brațe și mâinile îi alunecară până la talie. Șopti cu o voce schimbată.

— Nu mai avem nimic de făcut până atunci.

Fără să vrea, Cleo se lipi de el. Mâinile lui erau atât de blânde. Se simțea atât de bine, totul era atât de bine, la fel ca sărutarea lor din ajun, și după-amiaza asta petrecută în camera „lor"... satisfacția profundă pe care o simțea întotdeauna când o atingea Ted...

Îi simți răsuflarea lângă ureche.

— Aș vrea să fiu în croazieră cu tine, să rămân cu tine când vom câștiga.

Un fior rece îi trecu pe șira spinării, readucând-o brutal în realitate. Ted nu se gândea decât cum s-o ducă de nas. Se trase instinctiv înapoi.

— Și cum o să reglăm chestiunea pariului nostru?

Mâinile lui Ted se opriră brusc și bărbatul se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Eu am făcut să avanseze cercetările noastre.

— O clipă! Cine a descoperit că Derek era mort când Susan a intrat în cameră?

— Cine a găsit numele și...

Dar Ted n-o mai asculta, mulțumindu-se s-o privească pe femeia splendidă din fața lui, care își scosese ghearele. N-ar fi trebuit să uite cât de combativă era, cât de mult dorea să învingă.

Ei bine, Cleo nu va scăpa atât de ușor! Fiindcă aruncase mănușa, el o va ridica!

Cleo văzu privirea lui Ted întunecându-se, maxilarele crispându-se. Nu se simțea deloc în apele ei. Trebuia neapărat să redevină o profesionistă, și nimic altceva. Trebuia să se agațe de ideea asta, să nu-și uite propriile interese. Dacă nu, era pierdută.

— Ascultă, Ted, nu că aș ține socoteala. Dar recunoaște că n-am precizat suficient de bine condițiile acestui pariu. Dacă o să găsim împreună vinovatul, care dintre noi va fi câștigătorul?

— Așa e. Atunci, ce sugerezi?

— Simplu. Începând din acest moment, fiecare va căuta pe cont propriu.

Ted își controlă cu greu vocea.

— De ce nu? Totuși, genul ăsta de exercițiu e nou pentru tine. Ești sigură că te vei putea descurca singură?

Cleo explodă.

— La fel de bine ca și tine! Nu e cazul să fii cu nasul pe sus și să faci pe masculul feroce! E ridicol.

Din nou furia era dominanta principală a relației lor.... Se sfidau din priviri. În cele din urmă, Ted se îmblânzi.

— Hai, Cleo! Să uităm toate astea, știi foarte bine ce simt pentru tine. Vino, vrei?...

Cu o exclamație înăbușită, ea îi întoarse spatele și, cu bărbia ridicată, cu mersul semeț, ieși din bibliotecă. Nu fără a fi dat ușa de perete, trântind-o cu toată puterea.

Ted clătină din cap, nereușind să-și dea seama dacă se simțea frustrat sau iritat, sau dacă o admira pe femeia cu care se căsătorise.

Oftă.

— Ce caracter!

***

Trei e prea mult, câteodată chiar un pas e destul
Dar când faci doi în noapte
Comedia devine o tragedie
Așa cum o arată discul cu cântece sfinte.

Cleo era enervată la culme. Se gândise tot timpul la acest catren stupid și se săturase de el. Ochii i se închideau fără voia ei. Îi era somn. Era adevărat însă că fusese o noapte grea.

Denton le distribuise acest ultim indiciu după cină și ea nu reușise să avanseze deloc. Imediat ce îl citise, Ted plecase în mare grabă, fără să-i arunce nici o privire lui Wendee care se apropiase de el, numai zâmbete.

Cleo era îngrijorată acum: nu reușise să descopere sensul ascuns al acestor patru versuri, deci era pe cale de a pierde pariul. Și gândul ăsta o îmbolnăvea.

Se simțea obosită, descurajată și pe punctul de a abandona. Totuși, ca întotdeauna în asemenea cazuri, energia și dorința ei de a învinge fură mai puternice. Trebuia să se concentreze pe singura parte inteligibilă a mesajului: înregistrarea cântecelor sfinte. În oraș trebuia să existe un magazin cu discuri, aici era cheia enigmei. Repede...

Sări în picioare. Mai avea o șansă împotriva acestui concurent îngâmfat. Și ce plăcut ar fi să facă să plesnească bășica așa-zisei lui superiorități masculine!...

Ted închise în urma lui ușa micului magazin. Avea pe buze un zâmbet de învingător, ochii lui străluceau. Nu mai trebuia să piardă o clipă. Fugi spre camioneta pe care o împrumutase de la han. Trebuia să dea cât mai repede de Denton. Până în prezent nimeni altcineva nu mai venise la magazin, se interesase cu discreție de asta. Dar cineva putea sosi din clipă în clipă. Cleo, fără îndoială.

Cu coada ochiului recunoscu vechiul ei Ford venind în viteză și abia avu timp să se ascundă în spatele tabloului de bord. Bun, îi vor trebui cel puțin zece minute ca să descopere. Așa că trebuia să plece imediat.

Ted băgă cheia în contact... dar nu demară, de parcă era paralizat. Apoi, întrerupse contactul.

Măcar o dată în viața lui, trebuia să dea dovadă de inteligență. Cu noroc și nimic altceva, câștigase dragostea lui Cleo și, din prostie pur și simplu, o pierduse. Nu era momen-

tul să rupă legăturile pe care îi fusese atât de greu să le reînnoiască în acest weekend, înainte de cearta lor din noaptea trecută. Care nu avea prea mare importanță: amândoi își ieșiseră fără rost din fire...

Ted rămase optimist, numai că trebuia să-și revizuiască planurile.

Nu reflectase suficient la consecințele eventualei lui victorii, care n-ar face decât s-o îndepărteze și mai mult, mai ales dacă el punea mâna pe tot, inclusiv pe drepturile lui Max și Sophie.

Ted își dădu seama că nu mai are chef să lupte și nici să câștige. Cleo conta mult mai mult decât toate astea. Din acest motiv trebuia s-o lase să ajungă prima la Denton, să-i ofere avantajul psihologic de care avea Cleo nevoie, știa el asta, pentru a se întoarce la el fără nici o reținere. Niciodată Cleo nu ar relua viața lor în comun de pe o poziție de inferioritate.

Ted privea cheia de contact cu o expresie șovăitoare. Dacă pleca imediat, va fi învingătorul. Dacă nu, îi va lăsa pe Max și Sophie să-i scape printre degete — cel puțin un milion de dolari — pentru o soție care îl făcuse clar să priceapă că nu-l mai voia.

Bombăni, înjură, își spuse că e un prost notoriu... și se duse la cel mai apropiat bar.

***

Cleo îi zâmbi vânzătorului.

— Aveți discuri cu muzică religioasă?

— În fund, pe stânga.

Tânăra căută mult timp, cu nervozitate; nimic, nici o legătură cu suspecții. De data asta, era la capătul puterilor. Era să renunțe definitiv, când îi veni o idee. Cam trasă de păr, e drept, dar în punctul mort în care ajunsese... dacă nu era vorba de o înregistrare propriu-zisă, ci de un titlu pe o mapă de disc?

Susținută moral de această ultimă speranță, reveni în grabă la vânzător.

— Aveți un disc intitulat „Cântece sfinte“, dar care să nu conțină muzică religioasă?

Cu un surâs fugar, pe care ea îl găsi încurajator, el îi arătă spre raft. În sfârșit, aici găsi foarte repede „Cântece sfinte“, o comedie muzicală, fotografiile actorilor și, într-un colț, aceea a lui Anthony Guy!... Imitatorul! Deci asta era meseria lui înainte să primească moștenirea!...

Scoase un oftat din adâncul pieptului și simți că o lasă picioarele. Se trânti pe un scaun. Dintr-o singură lovitură, totul se lumina.

Bruno îl omorâse pe tatăl lui Anthony, făcând din acesta un om bogat. În schimb, îi ceruse să-l omoare pe Derek, în speranța că se va împăca astfel cu Susan. Dar neștiind că aceasta avea acum o legătură cu Anthony. Cei doi îndrăgostiți se înțeleg să comită crima, dar să procedeze în așa fel încât Bruno să fie acuzat în locul lor. Vor să cumpere un inel, iar Anthony își ascunde părul roșu și imită accentul complicelui său.

În seara fatidică, Anthony iese din salon, deșurubează siguranțele de pe tabloul aflat exact în spatele ușii, apoi revine să poarte de unul singur o conversație cu Susan, a cărei voce o imită... În acest timp, aceasta urcă în bibliotecă, unde îi dăduse întâlnire lui Derek, având în poșetă pumnalul, scrisoarea pe care o primise acum câțiva ani de la Bruno, și chitanța pentru bijutier. Îl omoară, îi bagă în buzunar scrisoarea și chitanța, coboară și înșurubează siguranțele. Îl găsește pe Anthony în pragul ușii, după cum stabiliseră, în momentul în care ochii invitaților se obișnuiseră cu lumina. Pentru toată lumea, ea nu părăsise deloc încăperea.

Pe urmă, fiindcă ea îi ceruse să se întâlnească pe terasă, Bruno iese. Ea îi lasă timp în teorie, să urce și să-l asasineze pe Derek, se întoarce în bibliotecă și strigă...

Cleo era radioasă. Vânzătorul o întrebă:

— Ați găsit ceea ce căutați, nu-i așa? Dar atenție, nu sunteți prima, cineva a sosit înaintea dumneavoastră. Puteți să-l bateți dacă rulați repede fiindcă el conducea o camionetă.

Cleo se repezi afară. Era Ted, nu mai încăpea nici o îndoială. El nu mai avea mașină, fiindcă i-o ciocnise chiar ea în ziua sosirii. Trebuia să se grăbească, sperând că rabla aia o să-l lase pe drum. Coborî scările din patru în patru.

Dar, o dată instalată la volan, nu băgă cheia în contact.

De ce se simțea dintr-o dată atât de deprimată? Din contră, ar fi trebuit să jubileze. O descoperise pe vinovată și pe complicele ei. Conducând repede, îl putea depăși pe Ted și, atunci, toate drepturile asupra lui Max și Sophie i-ar reveni ei...

Atunci, de ce brusc se simțea atât de abătută? Dacă nu se hotăra imediat, Ted va face serialul televizat cu Wendee Tolliver ca vedetă. Asta voia ea?

Dar, de ce, în ciuda oricărei logici, nu era în stare să demareze, să întoarcă cheia în contact?

Și brusc, surpriza... descoperirea... nu avea de fapt nici un chef să-l bată pe Ted! Voia să termine cu această căsătorie demn, fără conflicte meschine.

Și pe urmă, certitudinea revelatoare, liniștitoare, că a-l lăsa să câștige însemna să se elibereze de obsesia de a dovedi fără încetare că îl merită, că este de aceeași valoare cu el. Asta o va elibera de trecut. De la prima lor întâlnire, fusese atât de surprinsă de prezența lui fizică și talentul lui încât avusese întotdeauna sentimentul că trebuie să-și dubleze eforturile pentru a se menține la înălțimea lui. Și se săturase de această perpetuă tensiune.

Cleo înconjură volanul cu brațul și își sprijini capul de el. Era obosită, copleșită, derutată. Pentru prima oară de când Ted plecase la Hollywood, un adevăr esențial se impuse: era la capătul puterilor!

***

Invitații se strânseseră să i-a ceaiul, ultimul, în cursul căruia va fi declarat învingătorul. Cleo nu putea înghiți nimic. Cu moartea în suflet, îl aștepta pe Ted. Cu un mic râs nervos, își dădu seama că Wendee, la fel ca și ea, nu-și lua ochii de pe ușă.

În sfârșit, Ted își făcu apariția, le făcu fiecăreia din ele un semn din cap, dar se instală mai la distanță. Avea un aer indiferent și plin de dezinvoltură.

Denton stătea în picioare, sprijinit de șemineu. Ceru să se facă tăcere. Cameramanii și reporterii îl înconjurară.

— Doamnelor și domnilor, am plăcerea a vă anunța că ... Sidney Clott este câștigătorul.

Cleo fu gata să scape ceașca din mână. Îl privi necăjită pe Ted care o privea uluit. Amândoi își plecară ochii în același timp.

Cum de putuse Sidney să i-o ia înainte lui Ted care sosise primul la magazinul de discuri? Era adevărat însă că Sidney avea o mașină sport foarte puternică.

Probabil că Ted mai căscase gura pe undeva, după cum îi stătea în obicei. Avea un aer surprins, dar în nici un caz decepționat. Se apropiase de ea cu un aer amuzat.

— Nu face mutra asta sinistră, draga mea, nu poți câștiga întotdeauna.

— Mă întreb totuși cum a făcut. Să știi că îmi pare sincer rău pentru tine.

Toată dușmănia pe care i-o purtase dispăruse: nu mai erau concurenți, ea abandonase lupta.

Totuși nici el nu pricepea ce se putuse întâmpla. Dacă nu cumva, cu rabla pe care o conducea...

— Mulțumesc, e drăguț din partea ta. Și mie îmi pare rău pentru tine. Apropo, mașina ta mai merge?

— Da. E nasoală, dar ține la drum. De ce? Te întorci la New York? Vrei să te duc eu?

De ce inima ei începuse să bată mai repede? Era în fond o propunere foarte normală.

— Da, mă întorc pentru un timp acolo. Dar nu vreau să te deranjez, du-mă doar până la gară.

— Nu-i nici o problemă, te duc eu. Ah, nu, nu pot, trebuie să merg întâi până la Long Island, fiindcă e aniversarea părinților mei și toată familia se reunește acolo.

— Asta e! Oricum îți mulțumesc pentru propunere.

Dar Cleo fu cuprinsă de un impuls neașteptat.

— Vino cu mine, vor fi încântați să te vadă și vom ajunge la New York pe la miezul nopții.

Își aminti însă în acel moment că marile întâlniri de familie fuseseră întotdeauna o corvoadă pentru el.

— Dar, dacă preferi, te pot lăsa la gară.

Ted ezita. Sigur că îi va fi foarte greu să-i suporte pe toți Delany laolaltă, dar asta îi va da ocazia să fie mai mult împreună cu ea. Era gata să accepte, când un șofer în uniformă se apropie de el.

— Domnule Creighton, domnișoara Tolliver m-a trimis să vă anunț că limuzina ei vă așteaptă.

— Spune-i domnișoarei Tolliver...

Dar Wendee nu-l lăsă să termine.

— Ted, ești gata? Eu sunt, după cum vezi.

— Wendee, eu...

— Ce faci, Cleo? Îmi pare rău că n-ai câștigat, fiindcă ți-ar fi prins bine. Iar lui Ted puțin îi păsa de concurs. Am băut o cafea în această după-amiază în oraș și era extrem de destins, bine dispus, a rămas cu mine câteva ore, lucru de care nu mă plâng, ba dimpotrivă.

Cleo nu-și putea crede urechilor. Deci el uitase totul fiindcă nu se putuse despărți de fata asta... Ce dragoste nebună...

Cleo era sigură că se va putea stăpâni și că va reuși să adopte tonul amabil și dezinvolt care se cerea. Deși avea inima grea și-i era necaz că se înșelase în așa hal. S-o ducă mironosița asta de nas...

— Bine. Trebuie să plec, părinții mei mă așteaptă și...

Ted se grăbi să intervină.

— La revedere, Wendee, accept invitația ta cu plăcere, Cleo. Așteaptă să mă duc să-mi iau bagajul.

O cută verticală apăruse între sprâncenele lui Wendee.

— Ți l-am pus în portbagaj, Ted, și nu știu unde e Robert. El are cheia.

Adoptă aerul ei de fetiță pierdută.

— În sfârșit... mă duc să-l caut.

Cleo rosti cu greutate.

— Nu te osteni, Wendee! Rămâne pentru altă dată, Ted. La revedere, fiindcă eu mă grăbesc.

Ted o privi îndepărtându-se, mândră, cu spatele drept, fără să arunce nici o privire în urmă. Dar el nu-și putea desprinde ochii de la ea, plini de tristețe și regret. Ratase totul în acel weekend. Dacă ar fi avut mai mult timp...

Wendee ridică ochii spre el, cu un zâmbet nesigur. Micul rid dintre sprâncenele ei dispăruse.

— Ești gata, scumpule?

Ted se uită urât la ea; i-ar fi făcut plăcere să-i sucească gâtul.

— Bineînțeles, fetițo, și te rog să mă lași la gară.

Capitolul 7

În acea zi, Cleo se simțea mai bine. În sfârșit, aproape. În orice caz, mult mai bine decât în ultimele două săptămâni.

Greșise rămânând închisă în casă în tot acest timp, plângându-și de milă. Cum nu-i mai rămăsese decât munca, se cufundase în ea cu energia obișnuită. Începuse o nouă carte, sau mai degrabă încercase. În fiecare dimineață se înhăma la treabă, în căutarea unei idei trăsnet de început. În ciuda unei stacane de cafea, inspirația nu voia să vină deloc. Se învârtea prin cameră ca un leu în cușcă, și coșul ei de hârtii era plin de ghemotoace mototolite cu nervozitate.

De fapt, deși refuza să recunoască, nu era capabilă să se concentreze. Și totul era din vina lui Ted, bineînțeles. De ce revenise pentru cincisprezece zile la New York, după acel weekend nefericit? Ea știa că el se află aici, foarte aproape, în același oraș, în vechiul „lor“ apartament. Și degeaba se dojenea singură, nu se putea gândi decât la el.

Fără voia ei, aceeași întrebare revenea mereu: ce făcea el în acel moment? Și-l imagina: cum Ted nu lucra, se ducea la petreceri, vizita galeriile de artă, juca baschet și mai ales se ducea să vadă filme vechi în sălile de cinematograf specializate în acest gen.

Și nu îi telefona. De altfel, bine făcea, fiindcă ea asta voia.

Dar în fond, era mai greu pentru ea acum decât când el se afla la cinci mii de kilometri distanță. Dacă Ted s-ar hotărî vreodată să revină la New York, se întreba dacă ea ar suporta asta.

Când editorul ei, Ellison, îi telefonase ca s-o invite la masă, acceptase cu bucurie, ușurată că are o scuză să părăsească apartamentul și viitoarea carte. Se simțea extrem de bine și fără nici o umbră de remușcare în timp ce traversa Central Park cu un pas vioi.

Îi plăcea această insuliță de verdeață păstrată cu grijă în mijlocul marelui oraș. În acea zi, strălucea sub soarele verii. Toate nuanțele de frunze, de la verde la rubiniu, împodobeau arborii ornamentali. Iarba peluzelor era bine tunsă, soarele strălucea și o briză blândă îi mângâia fața și mâinile.

Se simțea parcă în aer o amenințare îndepărtată, a sezonului rece. Ici și colo, frunze îngălbenite căzuseră pe alei. În unele locuri, iarba nu mai era așa deasă. Iar căldura nu te mai toropea ca înainte.

Dar această incertitudine, această vulnerabilitate a naturii, făceau clipa să pară unică. Încetinise pasul — fiindcă avea destul timp — și se lăsă pătrunsă de liniște, care i se părea un privilegiu oferit numai ei.

Se simțea înviorată, trăgea adânc aer în piept și parcă toate neliniștile și grijile ei rămăseseră în urmă. Foile albe și lipsa de inspirație erau departe de ea. Se mai gândea și acum la Ted, dar cu indulgență, cu detașare și, pentru prima oară de la întoarcerea la New York, îi era o foame de lup.

***

Din fericire, Ellison aranjase perfect totul. Masa era excelentă și Cleo mânca din toate cu poftă. Ea nu făcea fițe ca păpușile alea de la Hollywood care se credeau obligate doar să ciugulască din caviar, ca să demonstreze tuturor că sunt sătule să mănânce așa în fiecare zi.

Editorul ei o privea cu invidie.

— De când n-ai mai mâncat?

— Ghicește! Ce drăguț din partea ta, Ellison, să mă răsfeți așa.

Nu se lăsa ea înșelată de acest schimb de banalități. Va ajunge el și la lucruri mai serioase după desert, când va fi sătulă, deci mai maleabilă. Îi cunoștea metodele.

În sfârșit el tuși ca să-și limpezească vocea, preliminariile fiind terminate.

— Voiam să te văd, Cleo, fiindcă am avut ieri o discuție cu Ted.

Cleo oftă. Și ea care sperase să nu mai audă mult timp vorbindu-se despre el... Deja agasată, se decise să nu facă nimic ca să ușureze lucrurile.

— E normal, doar ești și editorul lui, deci îi vorbești, nu mi se pare nimic deosebit.

Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare. Fiecare își dădea seama că celălalt era jenat. Ellison aștepta ca ea să-și revină din surpriză, pe care o știa neplăcută. Iar Cleo nu mai vedea ce ar fi putut să-i mai spună și se gândea...

... Ea și Ted încă nu se cunoșteau când i se adresaseră lui Ellison, care era și el la începutul carierei, fiindcă nici un alt editor nu voise să-i contacteze. Dar avuseseră noroc. El devenise foarte repede unul dintre cei mai buni editori din New York. Deși nu părea. Întotdeauna avea cel puțin câteva pete pe cravată, atunci când catadicsea să-și pună una. Și Ted era gata să parieze că veșnica lui haină de tweed data din timpul studiilor universitare. Totuși, era de o inteligență extraordinară, pe care o ascundea în spatele unor obraji dolofani și al unei priviri întotdeauna puțin mirate. Susținea că dificultățile meseriei lui și cinele de afaceri prea îmbelșugate îl vor forța să se retragă timpuriu din activitate. Și avea abia treizeci și cinci de ani...

Pentru moment Ellison era absorbit de contemplarea ceștii de cafea.

— S-a hotărât să rămână la New York.

Cleo își mușcă buza de jos. Categoric, nu avea deloc noroc. Se întâmplase lucrul de care se temea cel mai mult. Nu făcu nici un comentariu, dar plăcerea de a trăi, pe care tocmai și-o regăsise, dispăruse complet.

Tot cu ochii pironiți în ceașca lui, dar decis să meargă până la capăt, Ellison continuă.

— Are o idee, un nou proiect.

— Ah...

Cleo nu era ușor de manipulat, era imposibil să obțină de la ea cea mai mică reacție, sau măcar să-i stârnească puțin curiozitatea. Înțelese că era supărată și că indiferența — fără îndoială prefăcută — era singura ei armă de apărare. Totuși, rezistă tentației de a se opri în acest punct, doar îi promisese lui Ted să meargă până la capăt.

— Da, o altă carte.

— Aha. Și de ce m-ar privi pe mine asta?

— Cu Max și Sophie.

— Înțeleg, are nevoie de acordul meu. Ei bine, poți să-i aduci la cunoștință că...

— Nu înțelegi. Vrea s-o scrie împreună cu tine.

De data asta, el își ridicase capul ca să-i studieze reacția. Cleo se înroși, păli, trebuind să pună ceașca jos, fiindcă îi tremurau mâinile. Trase adânc aer în piept, deschise gura, dar nu putu să vorbească imediat. Oh, nu! Era de neconceput, era îngrozitor! Ted își pierduse capul, sau era vorba iar de una din combinațiile lui viclene... ca la han. Se înroși din nou. Dar el nu știa că ea se jurase că asta nu se va mai întâmpla niciodată. Dacă voia să dea frâu liber instinctelor lui primare, o avea pe Wendee care abia aștepta. Atunci, de ce o bătea pe ea la cap? Bun, situația asta echivocă durase destul. Mâine se va duce să consulte

un avocat. Și când va primi actele de divorț, Ted va înțelege în sfârșit că nu mai era decât fostul ei soț și că trebuia s-o lase în pace.

Ellison îi lăsă timp să se calmeze. Știa că se înfurie ușor dar îi trece repede.

Cleo închise ochii, trase aer în piept de mai multe ori, strânse din pumni, îi deschise cu încetinitorul, apoi reuși să zâmbească. Un zâmbet tremurat dar curajos.

Vocea ei era sigură.

— E imposibil și el știe asta.

Ellison evita cu grijă s-o ia prea din scurt.

— Ted mi-a spus că e sigur că vei refuza la început. Dar ar dori să te gândești în liniște la propunerea lui. A avut o idee formidabilă pentru început.

— Da?! Spune-mi-o totuși!

— E încă ceva vag, va trebui să mai lucreze mult la ea, dar pentru asta are nevoie de tine.

— Pentru partea sentimentală?

— Poftim?!

— Nimic. Continuă.

— O să-ți explice el mai bine decât mine. Însă de pe acum este sigur că, la sfârșit, Max și Sophie vor divorța.

— Cum?! Imposibil!

Cleo protestase fără să vrea. Se simțea rănită în adâncul sufletului ei. Max și Sophie erau mai mult decât niște personaje fictive, cel puțin pentru ea. Cum de se putea gândi Ted la despărțirea lor?

— Nu ești de acord? Totuși, mie mi se pare că oferă niște excelente posibilități din punct de vedere dramatic.

Ea preferă însă să răspundă pe ocolite.

— Ted nu-și dă seama. Cum am putea lucra din nou împreună când noi n-am reușit să ne înțelegem nici măcar în timpul weekendului petrecut la Denton?

— Totuși, el mi-a spus că într-o după-amiază totul a mers perfect între voi, ca pe vremuri.

— Dar ți-a povestit și cum s-a terminat sejurul?

Plecase capul ca el să n-o vadă înroșindu-se.

— Vrea să lucrăm prin corespondență?

— Nu, bineînțeles că nu, recunoaște că n-ar fi deloc practic.

— Ellison, nu mai pot să lucrez cu Ted, nici măcar nu mai pot sta în aceeași încăpere cu el. Spune-i că refuz.

El ridică din umeri, cu un zâmbet liniștitor.

— Nu te ambala. Nu ești obligată să-mi dai imediat răspunsul. De ce nu iei masa cu el, ca să discutați? Ted așteaptă telefonul tău.

— O să văd.

— Asta e. Nu vreau să te grăbesc sau să te oblig să faci ceva. Recunoaște că n-am făcut niciodată asta. Dar, fii sinceră și admite că ideea ta cu călugărița Marie-Clarie n-a fost prea strălucită. Cartea nu se vinde rău, dar nu e best-seller-ul pe care l-ai putea scrie împreună cu Ted. Însă, dacă nu vrei, nimeni nu te forțează. Dar merită să te mai gândești puțin, de acord?

— Am înțeles.

***

„Creighton/Delaney"... Cleo se întreba de ce Ted nu pusese o placă nouă, numai cu numele lui. Oroarea lui față de orice schimbare fusese împinsă cam departe în această împrejurare...

Ea nu mai pusese niciodată piciorul în acest apartament după plecarea lui Ted la Hollywood, când se întorsese să locuiască în casa ei, nu fără o anumită ușurare. Singură acolo sus, unde totul îi amintea de el, unde cel mai mic obiect făcea să-i bată inima și îi aducea lacrimile în ochi, n-ar fi rezistat. Întreprinzătoarea Cleo preferase să fugă și, chiar și după aceea, evitase și să treacă pe acea stradă, prin acel cartier, de teamă că amintirile frumoase o vor face să-și uite pe moment durerea, pentru ca apoi aceasta să revină cu și mai multă acuitate.

Și uite că acum se afla aici, pe această stradă și chiar în fața ușii imobilului, pe punctul de a intra pentru a lua masa cu fostul ei soț!

N-ar fi crezut niciodată că o să facă așa ceva. N-ar fi trebuit să se lase antrenată în toată povestea asta. Dar Ted era abil. După o discuție de un sfert de oră la telefon pentru alegerea unui restaurant, el îi sugerase, ca și cum era lucrul cel mai natural din lume, să mănânce la el ceva pregătit la bistroul din colțul străzii, evident același ca pe vremuri. Vor putea sta mult mai liniștiți de vorbă și nu era cazul să facă o problemă din

asta. Ca să nu pară demodată, Cleo acceptase dar acum regreta, fiindcă a lua masa singură cu el, în apartamentul „lor", era o greșeală.

În sfârșit... era prea târziu să mai dea acum înapoi. Holul... zugrăveala puțin scorojită... se simți slabă, prostesc de sentimentală și parcă o lăsa și inima.

Cinci etaje de urcat, dar parcă erau cincizeci. La fiecare treaptă o amintire... Diminețile când sosea la lucru, cu o pungă de cornuri în mână și cu teama că va auzi din nou un episod din aventurile sentimentale ale lui Ted. Ziua ploioasă în care se mutase la el, când Ted alunecase pe treptele umede și scăpase veioza la care ea ținea atât de mult, aerul lui vinovat și... felul cum o consolase.

Noaptea în care împlinise treizeci și patru de ani, când el ținuse cu orice preț s-o ducă în brațe ultimele trei etaje. Și se prăbușiseră pe palierul lor, cuprinși de un râs nebun. Ea îl liniștise: în ciuda vârstei lui înaintate, era bărbatul cel mai frumos și cel mai puternic din New York. Apoi deveniseră brusc gravi, buzele lor se contopiseră și abia avuseseră timp să mai intre în casă... dar nu și să ajungă până la pat...

Cleo se opri și se sprijini o clipă de balustrada scării. Simțea că i se învârtește capul și abia mai respira. Nu mai era în formă, asta era tot. Se cunoștea că nu mai făcuse jogging în fiecare dimineață. Doar duminica, din când în când... Înainte era în stare să urce cele cinci etaje sărind din două în două trepte, fără să se oprească.

Se încruntă. Da, dar atunci fugea spre el. Iar acum se târa fără nici o tragere de inimă, ca să mănânce împreună cu fostul ei soț.

Un șuierat strident o făcu să tresară și îi alungă gândurile. Ridică ochii. Ted se aplecase peste balustrada de la etajul cinci.

— Crezi că o să ajungi înainte de lăsarea nopții?

Ted îi aruncă o frânghie de rufe.

— Vrei să te trag până aici?

Dar Cleo era prost dispusă și nu gustă gluma lui.

— Dacă ți se pare timpul prea lung, scoate-ți cămașa și dansează cu ea deasupra capului.

Era sfatul favorit al bunicii ei, pe care îl dădea nepoatelor când se plângeau că nu știu ce să facă și se plictiseau.

— Uite.

Un tricou îi căzu în cap. Ted dispăruse. Cleo ridică din umeri și reluă urcatul scărilor. Ar fi trebuit să-și închipuie că întâlnirea lor nu va fi una obișnuită.

Sună la ușă. Ted deschise, cu bustul gol, părând că se simte foarte în largul lui.

— Ți-ai uitat cheia?

Cleo înghiți în sec, evitând să se uite la el.

— Am aruncat-o acum șase luni.

Vocea lui Ted era înăbușită de tricoul pe care tocmai și-l trăgea pe cap.

— Nu e nici o problemă, o să-ți fac alta. O să ai nevoie de ea când vom lucra din nou împreună.

— Nu te grăbi, fiindcă lucrurile n-au fost încă aranjate.

El ignoră cu calm faptul să fusese astfel pus la punct.

— Preferi ton sau friptură?

— Ton.

Cleo intră. Fiindcă Ted fusese întotdeauna alarmat de perspectiva celei mai mici schimbări, după cum se și așteptase, apartamentul rămăsese exact același, numai că era mai multă dezordine.

Era o încăpere imensă, foarte înaltă, pe care el o împărțise cu ajutorul etajerelor cu cărți și al mobilelor aranjate cu un gust plin de îndrăzneală. Bucătăria era despărțită de rest printr-o tejghea lungă de lemn, pe care o făcuse cu mâna lui. Peste tot covoare orientale splendide, singurul lux în fața căruia nu putea rezista. Multe cărți nu mai încăpuseră pe rafturi și stăteau grămadă pe mese.

Cleo examină cu atenție fiecare amănunt, dar evită să privească spre scara care ducea la debaraua pe care el o amenajase, transformând-o în dormitorul lor. Tinerei femei îi plăcuse atât de mult să se trezească acolo diminețile, deasupra apartamentului tăcut, lipită de trupul musculos al lui Ted, care avea pielea atât de catifelată, cu excepția obrajilor aspri din cauza bărbii care creștea foarte repede. Dar nu era o senzație neplăcută.

Împinse deoparte hârtiile și cărțile ca să-și facă un loc pe canapea.

— Totul e la fel... și bine întreținut.

Ted luă un aer modest.

— Am făcut curățenie generală în onoarea ta. Ton nu am, dar o să avem o friptură pe cinste. Atenție la muștar, e ca dinamita.

Cleo se simțea încă prea emoționată ca să mănânce ceva, dar bău puțin ceai.

— Deci l-ai văzut pe Ellison? Ce părere ai despre ideea mea?

— Deși e cea mai proastă pe care ai avut-o în ultimul timp, i-am promis că o să te ascult.

— Mulțumesc. Să știi că îți înțeleg ezitarea. Dar sunt convins că putem s-o facem. La urma urmei, lucrurile n-au mers chiar atât de rău în timpul faimosului weekend.

— Glumești!... În cele din urmă a trebuit să ne despărțim.

— Fiindcă eram în Connecticut și asta mă făcea să mă simt nervos; tu știi: eu și la țară...

— Știu, pentru tine „la țară“ înseamnă imediat ce se termină strada.

Își amintea de panica de care fusese cuprins în ziua când ea visase cu voce tare să se mute la țară și să-și întemeieze acolo o familie. Crezuse că groaza lui de a avea copii va trece cu timpul, dar nu... Pierderea părinților lăsase în sufletul lui o rană adâncă, după care nu-și mai revenise niciodată complet. Cleo sperase că dragostea ei va fi destul de puternică pentru a umple până la urmă golul îngrozitor care îi întunecase copilăria și adolescența, dar acum nu-și mai făcea iluzii.

— Poți să-mi schițezi puțin planul tău?

În timp ce el îi vorbea, Cleo îi evita privirea și îl asculta cu un deosebit interes.

Era adevărat că era bun. Și lui Cleo îi plăcea ideea. Și mai mult chiar, abia aștepta să se apuce de treabă. Deja în mintea ei modifica unele lucruri, umplea golurile, și când își imagină o altă întorsătură a intrigii, știu că deja se hotărâse.

Se exprimă totuși cu reticență.

— În linii generale merge. Totuși, un punct esențial: nu sunt de acord în privința divorțului dintre Sophie și Max.

— De ce? Partea emoțională capătă mai multă greutate.

— N-ar putea pur și simplu să aibă niște probleme și să se despartă pentru un timp?

Ted își întoarse capul pentru ca ea să nu poată observa cât era de satisfăcut. Nu numai că va lucra împreună cu el — chiar dacă ea nu-și dădea încă seama că așa va fi — dar divorțul o deranja. Ceea ce și sperase în adâncul sufletului. Aceste două personaje erau creația lor, copii lor, puțin din ei înșiși. Dacă ea nu voia ca aceștia să se despartă definitiv, asta însemna în mod sigur că nu se gândea nici la un divorț între ei doi.

Prefăcându-se oarecum nemulțumit, îi făcu o concesie.

— Bun, o să vedem pe parcurs. Când vrei să începem? O să pun la loc masa noastră de lucru lângă fereastă...

— Așteaptă un pic. Ce părere ai despre apartamentul meu?

Ted dădu dovadă de o politețe ieșită din comun.

— Arată foarte bine, mobilat cu mult gust...

— Știi ce vreau să zic. De ce să nu lucrăm acolo? În fond, calculatorul acolo este.

— La fel de bine îl putem aduce aici cu un taxi.

Cleo ridică din umeri cu o enervare deloc prefăcută.

— N-ai putea să te urci tu într-un taxi?

— E mai bine aici. De ce să schimbăm? Știu că te simți puțin nervoasă la gândul că te vei afla numai cu mine în apartamentul nostru... meu. Nu-ți face griji, o să rămân tot timpul îmbrăcat din cap până-n picioare și de o corectitudine cum nici nu-ți trece prin minte. De altfel, uite, o să baricadez scara ca să nu fii tentată.

— Eu? Tentată? Asta-i culmea...

— În Connecticut ai fost.

— Dar nu repet niciodată aceeași greșeală.

Ted se ridică brusc și se apropie de fereastră ca să privească trecătorii. Nu voia ca ea să vadă cât de mult îl rănise replica ei. După-amiaza „lor", în „camera lor", o greșeală!...

Acum era sigur că va trebui s-o ia mai ușurel pe viitor. Cleo nu-i va ceda cât ai bate din palme. Și părea hotărâtă să recâștige de fiecare dată terenul pierdut, ba și ceva în plus dacă era posibil.

Ar fi o prostie din partea lui s-o bruscheze. Trebuia s-o recucerească încetul cu încetul, mult mai încet decât își închipuise. Îi trebuia timp. Max și Sophie i-l vor oferi.

În plus, reținuse lecția primită în acel weekend și abandonase atitudinea lui combativă. Chiar dacă nu câștigase Cleo, el sperase sincer că ea va fi câștigătoarea. Cu o nesfârșită răbdare, îi va arăta că între ei se vor putea stabili niște relații noi, fără certuri, fără lovituri pe sub centură. O pornise cu stângul, dar va ști să-și reamintească asta și să rămână amabil, politicos, plin de profesionalism.

Se întoarse spre ea.

— Bine. Cartea asta e mult prea importantă pentru noi. Atunci, muncă și nimic altceva în afară de muncă. De altfel noi am început prin a fi buni prieteni. Cu puțină bunăvoință, vom putea reveni la punctul de pornire, ce zici?

Cleo își înăbuși un râs amar. Prietenia nu avea nimic de-a face cu ceea ce simțea pentru el. În acest nou joc, ea risca să rămână pentru totdeauna cu inima frântă, să fie supusă unei încercări pe care n-o va putea depăși.

Dar ea avea curaj. Și se schimbase. Își dăduse seama că nu mai voia să-l înfrunte pe Ted, să poarte în permanență un război cu el doar pentru a-și dovedi ei însăși cât valora. Întorsese această pagină în ziua în care înțelesese faptul deși era femeie inteligentă, modernă și spirituală, îl pierduse.

Dacă el putea să facă asta, adică s-o țină la distanță cât vor fi atât de aproape unul de celălalt, timp de luni de zile, va reuși și ea, fără probleme.

Dădu din cap, îl privi drept în ochi și rosti cu o voce egală:

— De acord, Ted, ți-ai găsit o asociată.

— Formidabil!

El zâmbi și se apropie de ea, întinzând mâna. Inima lui Cleo începu să bată nebunește. Oare o va lua în brațe? Dar nu, el își luă doar farfuria cu friptură.

Căldura care începuse să-i încingă sângele dispăru încetul cu încetul. Își mesteca gânditoare carnea, privirea ei îndreptându-se din când în când spre Ted care înghițea niște îmbucături enorme.

Strânse din buze. Când se uita la el, nu se putea împiedica să... Dar nu era nici o problemă, hai să fim serioși!

Capitolul 8

Cum făcuseră ca să nu cadă unul în brațele celuilalt? Era un mister, dar reușiseră.

Lucrau de dimineața până seara, mâncau pe colțul mesei din salon, fără să înceteze să urmărească paginile sau rândurile care apăreau pe ecranul albăstrui al calculatorului. Se plimbau de colo până colo prin cameră, improvizau dialogurile, își ofereau politicoși frișca pentru cafea, se felicitau pentru o frază bine adusă din condei și vorbeau rareori despre altceva.

Cu o grijă scrupuloasă, mențineau o atitudine strict profesională.

***

Noiembrie trecu foarte repede. Noaptea cădea din ce în ce mai repede și Ted aprindea lămpile pentru a putea să-și con-

tinue lucrul. Luară o pauză ca să iasă afară să admire primii fulgi de nea, trotuarele imaculate la început, mașinile acoperite de un strat alb, și se grăbiră să se întoarcă în casă la căldură înainte ca străzile să se acopere de o mâzgă cenușie pe care roțile mașinilor o aruncau în toate părțile, stropind la întâmplare oameni, pereți și tot ce le ieșea în cale. Îi luă cu frig și le clănțăniră dinții la prima scădere mai vertiginoasă a temperaturii, urmată de o perioadă de frig îngrozitor care dură o săptămână. Și făcură amândoi deodată guturai.

Și apoi veni Crăciunul...

***

— Nu te mișca! Rămâi așa, cu capul plecat, în timp ce... Cleo! Te-ai mișcat!

— Nu!

— Ba da! Acum stai liniștită!

Cleo rămase în poziția respectivă. Privea lapovița care cădea în Long Island. Valuri cenușii, cu crestele înspumate, se spărgeau de mal. Gheața începuse să se topească pe plajă, de-a lungul apei. Niște insulițe de noroi negru se zăreau ici-colo pe iarba verde a peluzei care începea de la veranda casei și continua până la ocean. În unele locuri, zăpada se încăpățâna să nu se topească, persistând sub forma unor dâre de un alb dubios. Arborii desfrunziți se clătinau, suferind parcă în bătaia vântului rece. Cerul era foarte jos, părând îngreunat de norii gălbui. Era totuși Crăciunul, dar un Crăciun ratat, plin de tristețe.

Stând în fața ferestrei, Cleo găsise o plăcere perversă în contemplarea acestei priveliști lipsite de orice frumusețe, nespus de conștientă de singurătatea sa.

Dar mama ei dăduse buzna împreună cu aparatul de fotografiat, se extaziase în fața profilului fiicei sale, a simfoniei în alb, gri și negru a peisajului de afară, și făcea fotografie după fotografie.

Kit Delaney fusese moașă toată viața și începuse să fie pasionată de fotografiat la pensie. Întâi făcuse instantanee cu peisajele schimbătoare din Long Island, unde se afla casa lor, apoi făcuse prim-planuri cu soțul și fiicele ei, și sfârșise prin a face din acest hobby o a doua meserie, specializându-se în clișee cu părinți fericiți admirându-și nou-născuții. Activitatea ei devenise mult mai mult decât un mod plăcut de a-și pierde timpul și toți fuseseră nevoiți să recunoască faptul că avea ochi.

Din nefericire, își exercita talentele în momentele cele mai nepotrivite, când cineva încerca să citească o carte captivantă, să facă o prăjitură după o rețetă complicată, sau pur și simplu era cu ochii cârpiți de somn.

Și atunci când Cleo se complăcea în propria ei tristețe, fusese nevoită să nu se mai miște ca să se transforme în model: „Femeie într-un peisaj de iarnă“, „Studiu de melancolie“...

— Mămico, de ce nu te-ai hotărât mai degrabă să împăiezi foci?

Kit râse din toată inima, puse pe măsuță aparatul de fotografiat și se așeză pe canapea alături de fiica ei.

— O... cât de obosită mă simt!

— Deja? La ora opt dimineața?

— Toate pachetele astea pentru Crăciun mă epuizează... Și culmea, tatăl tău s-a hotărât să ne pregătească un mic dejun formidabil. Ceea ce implică un zdrăngănit infernal de cratițe, tigăi și capace. Parcă e o muzică africană. În sfârșit... cred că până mâine dimineața e gata.

Cleo făcu gestul să se ridice.

— Mă duc să-l ajut.

Mama ei o obligă să se așeze la loc.

— Nici să nu te gândești! Îi place la nebunie. De altfel, el m-a dat afară din bucătărie. Și am profitat de ocazie, fiindcă vreau să-ți vorbesc.

Cleo bău puțină cafea și își privi ceașca.

— Aha! În ce problemă?

Dar știa foarte bine despre ce e vorba.

— Nu face pe tâmpita! Ce naiba ai? Îmi tot repeți că totul e în regulă: cartea voastră, relația ta cu Ted, filmul lui.

— Și ce-i cu asta?

— Și cu tine ce nu-i în regulă? Ai o mutră de speriat. Și te tot fâțâi fără nici un rost prin casă de când ai venit.

— Crezi că...

Kit repetă pe un ton ce nu admitea replică:

— Te tot fâțâi fără nici un rost prin casă de când ai venit, spunând tot timpul că totul e în regulă. E ceva derutant și din ce în ce mai monoton.

— Cred că e din cauză că sunt foarte obosită, asta-i tot. Am lucrat din greu. Îmi pare rău că v-am stricat cheful ție și lui tata, dar o să fac un efort, o să vezi.

Kit o fixă cu privirea de care se temea Cleo cel mai mult pe vremea când era o puștoaică insuportabilă: ochiul unei mame căreia nu-i scapă nimic, căreia era imposibil să-i ascunzi ceva... Doamne, ce enervant era!

— Mămico, te asigur că totul e în regulă cu mine.

Kit se strâmbă.

— Dacă promiți că o să ștergi această expresie din vocabularul tău, îți jur că o să te las în pace.

Luă ceașca lui Cleo, bău o înghițitură, apoi întrebă cu o mutră nevinovată:

— Unde își petrece Ted Crăciunul?

— La Nashville, la bunica lui. Ne-am gândit că e o idee bună să luăm o săptămână de concediu. Suntem în avans față de graficul pe care ni l-am făcut și ne putem permite să ne odihnim puțin. Și e bine să lași pentru un timp o carte pe care tocmai o scrii, fiindcă acest răgaz îți oferă noi perspective...

Cleo își lăsă fraza în suspensie, dându-și seama că era în stare să spună orice ca să evite un subiect arzător, și că mama ei nu se lăsase păcălită.

Aceasta o privi fix, oftă, îi înapoie ceașca și se ridică.

— O să te las în pace. Îmi vine greu să nu te trag de limbă. Știi cât de mult îmi place. Așa că poți să consideri asta drept un cadou de Crăciun.

— Îți mulțumesc, mămico.

Cleo zâmbi. După ce îi aruncă o ultimă privire neliniștită, mama ei părăsi încăperea. Îi era recunoscătoare că nu mai insista cu întrebările. Avea o stare ciudată de spirit, bineînțeles, dar nu îndrăznea să examineze mai de aproape

motivele. Desigur că nu putea ignora faptul că totul era direct legat de Ted, dar prefera să nu insiste asupra acestui aspect. La urma urmei, fiindcă ea se comporta ca un adult responsabil, nu se putea înșela în privința asta. Poate că era puțin cam simplist ca raționament, dar nu avea ceva mai bun de care să se agațe.

Reveni la peisajul dezolant din spatele ferestrelor. Zăpada, plină încă de promisiuni de dimineață, cădea acum pe jumătate topită, făcând să dispară stratul subțire deja depus.

— O imagine care îmi convine perfect.

Și de data asta vorbise singură, cu voce tare. Se strâmbă. Trebuia să se dezobișnuiască de acest obicei ridicol. Și în plus să înceteze să se mai îndoiască asupra propriei sale soarte. În fond, cazul ei era banal, acela al unei persoane adulte căreia nu i-au mai rămas decât părinții ca s-o scape de singurătate. Și de ce să se simtă înciudată fiindcă fostul ei soț cu care rămăsese între patru ochi aproape două luni, îi demonstrase că poate sta lângă ea fără să fie tulburat? În sfârșit, asta fusese condiția esențială pe care o pusese ea pentru colaborarea lor. Ted se ținuse de cuvânt. Atunci de ce se plângea?

Și acum privea această dimineață cenușie și sinistră.

Începuse să plouă și zăpada se topea foarte repede.

Chiar bradul de Crăciun era rahitic și amărât fiindcă familia Delaney, neglijentă ca întotdeauna, nu găsise timp să-l cumpere decât aseară.

Cleo suspină adânc.

— Va fi o iarnă lungă...

***

— Ei, cum a fost Crăciunul tău?

— Foarte plăcut, dar al tău?

— La fel de plăcut.

— Ce mai face familia ta?

— Foarte bine, dar bunica ta?

— Foarte bine.

— Ai călătorit bine?

— Da.

Urmă o lungă tăcere... Cu stângăcie, Cleo încercă să revină la cartea lor.

— Bine. Dacă ești gata, hai să ne apucăm de treabă.

— De acord.

— După câte îmi amintesc, trebuia să rediscutăm ultima scenă, fiindcă mai erau câteva chestii nelămurite.

— Așa e.

Cleo frunzări manuscrisul.

— Era după înmormântare. Se certau, reproșându-și că nu se mai înțeleg. Ție ți se părea că spusele lor sună fals.

— E adevărat.

— Îți amintești, Sophie credea că n-au fost nicodată în întregime sinceri unul față de celălalt, că s-au ascuns în spatele unor măști. Vrei să recitești pasajul?

Ted se încruntă.

— Într-adevăr, dialogul e mizerabil. Amintește-ți să nu mai scrii niciodată nimic înainte de micul dejun. Și

pauza asta de două săptămâni mi-a slăbit puterea de concentrare. Dar tu ai petrecut un Crăciun plăcut, nu-i așa?

Evitaseră să vorbească despre asta, și era mai bine așa. Nu schimbaseră decât urările de rigoare, cu foarte multă politețe. Nu se putuseră hotărî să-și facă reciproc cadouri, așa cum se obișnuiește între colaboratori: un flacon de parfum, un fular, o cravată. Fiindcă pe vremuri această perioadă a anului fusese o ocazie pentru a se copleși unul pe celălalt cu daruri, să pregătească surprize, să se prefacă uimiți și să aștepte, cu răsuflarea întretăiată de emoție, ca celălalt să desfacă pachetul care conținea obiectul pe care și-l dorea el cel mai mult. Ted își reamintea de prea multe Crăciunuri fericite ca să poată pretinde că acesta le semănase, măcar pe departe.

...Străbăteau împreună străzile, braț la braț, trăgând în piept mirosul de pădure și de rășină al brazilor puși pe marginea trotuarelor. Își petreceau seara alegându-l pe cel mai frumos, apoi îl duceau acasă, obosiți de atâta râs și de efort. Crăciunul era singurul moment în care Cleo își punea la bătaie talentele de bucătăreasă, căpătate în adolescență. Muncea cu zel, cu plăcere și o mulțime de bunătăți își făceau apariția în micuța lor bucătărie. Își petreceau ajunul pe covor în fața șemineului, cu șampanie și specialitățile pe care le poftiseră de la bistroul din colț. A doua zi, încărcați cu pachete și pungi care conțineu bunătățile făcute de Cleo, se urcau în mașină împreună cu Molly și Jeff pentru a merge în Long Island la familia Delaney. Încălzirea nu mergea niciodată și râsetele lor făceau să se aburească geamurile. Mai târziu, după

cadouri și curcan, specialitatea mamei ei, ieșeau amândoi, înfofoliți din cap până-n picioare, ca să facă o lungă plimbare prin zăpadă.

***

Ted o privi pe furiș. Cleo părea absorbită de lectura manuscrisului. Părul ei negru era strâns la spate cu o agrafă mare de plastic. Sprâncenele frumos arcuite, gura roșie, buzele cărnoase. Ce contrast cu tenul ei alb, de pe care dispăruse orice urmă de bronz! Purta un pulovăr de angora și niște pantaloni asortați la culoare. Își scosese cizmulițele de cum venise. Un surâs îi apăru pe buze la vederea ciorapilor albi de școlăriță.

— Ted?

El tresări, ridicându-și ochii.

— Da?

— Începem?

— Bineînțeles.

Urmări cu privirea gestul lui Cleo care își aduna șuvițele scăpate pe frunte și pe lângă urechi pentru a le prinde din nou în agrafă. Era un gest pe care îl făcea întotdeauna, fără să-și dea seama, înainte să se apuce de lucru.

Ea reciti cu voce tare primul dialog, îi propuse niște schimbări, discutară. Colaborarea lor fusese reluată.

Cleo își scoase tremurând mantoul de pe umeraș.

— Poate că ar fi mai bine să-l îmbrac. Ce s-a întâmplat cu încălzirea? Administratorul tău nu știe că suntem în februarie?

— S-a stricat azi-noapte. În principiu va fi din nou în stare de funcționare în cursul zilei de azi. Încălzirea, nu administratorul, bineînțeles.

— Parcă azi e mai frig ca niciodată afară și tocmai acum s-a stricat. Crezi că putem lucra?

— Să încercăm. Pune asta!

Îi întinse unul dintre pulovărele lui, pe care ea îl îmbrăcă la iuțeală, recunoscătoare. Era mult prea mare și îi ajungea aproape până la genunchi, dar arăta formidabil în el. Albastrul îi scotea de minune în evidență cenușiul ochilor.

Ted făcu focul în șemineu. Cleo își întinse mâinile spre flăcări, frecându-le ca să se încălzească.

— Bine, hai să încercăm.

Cleo încercă să adopte un ton firesc, dar se temea de această zi. Ajunseseră în momentul când Sophie și Max își aminteau de prima lor întâlnire... iar scena se termina în pat.

De obicei, lăsau scenele de dragoste în suspensie în cursul unei fraze de început, îngăduindu-le astfel cititorilor să dea frâu liber imaginației. Astfel încât lui Cleo nu-i convenea deloc să vadă sosind momentul când trebuia să scrie o asemenea scenă împreună cu Ted.

Căută să amâne clipa.

— Ieri am avansat destul de bine.

— Da. Astăzi cred că ar trebui să repetăm mai întâi scena.

Cleo îl privi cu ochi mari, imediat în gardă.

— Verbal, bineînțeles.

— Bineînțeles. Descoperirea celui de al doilea cadavru le reamintește de prima lor întâlnire, vorbesc despre ea și...

Ted se apropie de foc.

— Da, dar cum să tratăm trecerea de la atitudinea rezervată de care dau dovadă în ultimul timp, la patima care se dezlănțuie pe neașteptate?

— Câteodată oamenii își schimbă brusc starea de spirit.

— Așa este. Dar ce va declanșa această schimbare la Max și Sophie?

— Descoperirea înecatului, exact ca în prima noastră carte, îți amintești? Exact același lucru cum ar fi pentru noi să ne întâlnim în cafeneaua unde am făcut cunoștință.

Cleo se îndepărtase puțin de foc.

— Cel puțin așa cred.

Ted clătină din cap.

— Hai să vedem acum ce simt eu. În acest stadiu, Max este extrem de hotărât să-și salveze căsătoria. Dar păstrează distanța din cauza atitudinii lui Sophie. Însă e înnebunit după ea. Ar fi în stare de orice ca să poată face dragoste cu ea. Și pentru Sophie e valabil, nu-i așa?

— De acord.

— Deci, ei sunt tot timpul împreună și se simt continuu frustrați. Să fie atât de aproape unul de celălalt ca să lucreze la acest caz e un adevărat chin.

— De acord. Nu crezi că s-a făcut un pic cam cald aici?

— Puțin. Atunci tot ce ne rămâne de făcut este să găsim cuvântul sau gestul care va sparge gheața și va elibera toată această senzualitate reprimată.

— De acord. Ted, vrei puțină cafea?

— Nu te refuz. Adineaori am făcut-o, mă duc s-o încălzesc.

— Lasă, mă duc eu.

Fără să-i lase timp să protesteze, Cleo fugi în bucătărie. Scoase un oftat de ușurare: aici era mai răcoare. Stătuse prea mult lângă foc și avea obrajii încinși.

Aprinse aragazul și căută termosul de care se foloseau pentru a păstra cafeaua caldă în salon.

— Ted! Unde e termosul?

— Poate că e în dulapul de deasupra chiuvetei.

Vocea lui Ted se apropia.

— L-am găsit, nu te deranja, rămâi unde...

Se dădu înapoi și îl călcă pe picior. În ciuda surprizei și a încurcăturii ei, reuși să termine.

— ...unde ești.

El se trase cu un pas înapoi, ca și cum suferise un șoc violent.

— Iartă-mă, mă duc să iau ceștile.

Cleo ar fi preferat să-l vadă întorcându-se în salon. Bucătăria asta era prea mică pentru ca două persoane să se simtă în largul lor. Chiar dacă, într-o seară de neuitat, le fusese extrem de bine aici...

Cleo spălă ceștile cu multă energie.

— Cleo, dar erau curate!

— Daa?! Du-te la muncă! Eu aduc cafeaua.

Dar Ted nu se urni din loc.

— Înțelegi, nu le mai trebuie decât un bobârnac ca să cadă unul în brațele celuilalt, fiindcă asta își doresc.

— Așa e.

— Uite cum văd eu lucrurile: sunt amândoi singuri, nu se gândesc decât la asta, dar continuă să vorbească despre ancheta lor.

Ca să ia cârpa de vase, Ted întinse brațul și îi atinse pieptul.

— Iartă-mă!

Cleo se dădu repede înapoi, lipindu-se de frigider.

— Nu-i nimic. Poți să-mi dai tava? Amândoi studiază o nouă dovadă găsită asupra cadavrului. Ciudat preludiu pentru o scenă de dragoste.

Ted îi întinse tava, având grijă să evite orice atingere.

— Nu neapărat. Când două ființe sunt leșinate de dragoste, așa cum e cazul lor, orice situație poate deveni favorabilă.

— Posibil...

Cleo puse o cutie cu frișcă între cele două cești.

— Nu văd cum se vor mai putea abține mult timp, fiindcă tensiunea a ajuns la maximum acum.

Schimbară un zâmbet forțat, apoi o privire care nu se mai sfârșea. Bucătăria părea într-adevăr mică. Rămăseseră în picioare, față în față, foarte aproape, prea aproape unul de celălalt, incapabili să se miște, incapabili să vorbească...

— Eu... eu cred că totul e pregătit.

— Și mie mi se pare.

Cu inima bătându-i nebunește, cu mâinile umede de transpirație, Cleo se aplecă să ia ibricul. Îl lovi pe Ted, într-un loc sensibil chiar. Tânăra se înroși îngrozitor.

— Îmi pare rău.

Se ridică în grabă. Ted de se dădu înapoi în același timp. Vocea lui era înăbușită.

— Cred că ar fi mai bine să mă întorc în salon.

— Du-te, te urmez într-un minut.

Turnă cafeaua în termos.

— Dă-mi să duc eu totul. Tava asta cântărește o tonă.

Ea o ridică.

— Reușesc și singură, după cum vezi.

— Ia termosul și duc eu restul.

Degetele lor se atinseră. Își traseră amândoi mâinile și tava căzu cu zgomot între ei. Cele două cești de porțelan se sparseră, iar frișca se răspândi pe jos. Printr-o minune termosul rămase întreg.

Priviră stupefiați dezastrul.

Cleo considera că au ajuns într-o situație ridicolă. Cât timp o să mai continue tot așa, politicoși până la punctul de a se comporta ca niște idioți?

Ted oftă exasperat. În situația în care ajunseseră, de ce să nu distrugă întreg apartamentul?

Se aplecară dintr-o dată ca să adune cioburile și se ciocniră cap în cap, cu un zgomot înfundat.

— Ai pățit ceva?

— Nu. Dar tu?

— E în regulă. Ascultă, du termosul și eu o să fac curat. Pe urmă reluăm scena, da?

— Foarte bine.

Cleo ieși din bucătărie, puse termosul pe masa lor de lucru și se duse direct în baie ca să se spele cu apă rece pe față și pe gât. Ce ciudat! Cum de reușise focul din șemineu să încălzească tot apartamentul? Poate că administratorul reușise totuși să repare încălzirea centrală...

Capitolul 9

În timpul săptămânilor ce urmară, Ted și Cleo, printr-un comun acord tacit, evitară să se găsească în bucătărie în același timp. Tânăra remarcă însă faptul că, cu cât trecea timpul, cu atât se îndepărtau mai mult unul de celălalt. Dacă mai continuau în ritmul ăsta, vor sfârși prin a sta fiecare într-una din extremitățile încăperii, care întotdeauna i se păruse imensă lui Cleo, fiind nevoiți să comunice prin țipete.

Îndepărtarea aceasta, ca să nu zică înstrăinare, ar fi trebuit să acționeze favorabil asupra puterii lor de concentrare, dar nici gând. La sfârșitul zilei, paginile terminate erau din ce în ce mai puțin numeroase.

Dar, chiar și așa, spre sfârșitul lunii, ajunseseră în stadiul când trebuiau să ia o decizie în privința divorțului lui Max și Sophie.

Cu coada ochiului Cleo îl studia pe Ted care își punea ochelarii, încercând parcă să facă asta pe furiș. Se simțea oare-

cum jenat să-i poarte în fața ei. Totuși, în sinea ei, Cleo avea impresia că adăugau ceva farmecului lui obișnuit. Când sosise în acea dimineață, Ted o anunțase că era momentul să vorbească serios despre Max și Sophie, iar acum ea aștepta ca el să înceapă discuția.

Încruntat, cu un aer posomorât, el privea pe fereastră cerul spălăcit, galbenul stins al câtorva biete raze de soare în care se vedeau zburând ici-colo câțiva fulgi de nea, mormanele de zăpadă îngrămădite la marginea trotuarelor, tristețea înghețată care cuprinsese parcă întreg orașul. Îl trecu un fior. Nu era în stare să-și adune ideile, de fapt de câtva timp creierul lui nu mai funcționa foarte bine.

Amândoi erau prost dispuși. Erau distrați, câteodată la capătul nervilor, din cauza acestei curtoazii forțate pe care singuri și-o impuseseră. Munca lor avea de suferit, ca și ei de altfel. Ce era de făcut?

— Știu că tu ții mult că Max și Sophie să rămână împreună. Nu vreau să te supăr, dar, mai devreme sau mai târziu, va trebui să ne hotărâm.

Și ea avea mare grijă să mențină discuția în limitele unui schimb amabil de idei.

— Înțeleg că simți nevoia să abordezi astăzi subiectul, dar mai avem cel puțin o lună înainte de a ajunge la scena de la tribunal. Am căzut de acord că acesta va fi un punct forte al intrigii noastre, momentul crucial în care se hotărăște destinul lor. Deci, mai putem aștepta.

— E adevărat, nimic nu ne grăbește, dar mi-ar plăcea să știu exact încotro o luăm în ultima parte a cărții. Fără îndoială că tu ai un alt mod de a proceda, la fel de eficace, sunt convins. Dar n-am putea pregăti puțin terenul?

— Dacă așa vrei tu.

— Dacă nu te deranjează.

— Deloc, dacă tu crezi că e de preferat să procedăm astfel. Hai să ne punem pe treabă.

***

Stând tot la fereastă, Ted o privea pe furiș. Era surprins să constate că azi, Cleo îl enerva din cale afară. Politețea, calmul ei afectat, îl călcau pe nervi. Era sigur că asta era cauza. Trase adânc aer în piept.

— Iartă-mă, poate că mă înșel, dar mi se pare că legăturile afective care te fac să te simți atașată de Max și Sophie sunt o piedică în calea obiectivității tale. Nu că asta ar fi neapărat un rău în sine.

Lui Cleo îi cădeau foarte rău remarcile lui, mai ales făcute pe acest ton protector. Reuși totuși să răspundă cu o voce liniștită.

— În privința asta greșești. Mă gândesc numai la ce e bine pentru carte. De altfel, tu te-ai gândit care sunt propriile tale sentimente ce te împing să dorești despărțirea lor definitivă?

Ted strângea cu putere mânerul ferestrei și, fără s-o facă intenționat, adoptă un ton oarecum doctoral.

— E o teorie interesantă, Cleo, dar am impresia că te înșeli. Am fost întotdeauna capabil să separ emoțiile personale de romanele mele. Sigur că îmi dau seama că tu procedezi diferit, dar un scriitor în plină maturitate...

— Drăguț că îmi explici atât de clar cum lucrezi tu, Ted. Este incredibil că timp de cinci ani ți-am subestimat obiectivitatea.

— N-am avut câtuși de puțin intenția să te ofensez.

— Știu, și nici n-am luat-o drept o ofensă. Totuși, mă mir că ești atât de hotărât fiindcă, la urma urmei, un scriitor nu poate măsura rolul pe care propria sa afectivitate a jucat-o în geneza cărții lui, înainte s-o fi terminat.

— Da, e un raționament just. Ești formidabilă în a rezuma limpede o situație. Deci, când cineva scrie dând curs liber sentimentelor sale, ea — zic „ea“ ca o simplă ipoteză, bineînțeles — nu poate înțelege că un scriitor își folosește doar intelectul.

De data asta, era prea mult. Cleo făcu explozie.

— Intelectul!... Habar n-ai despre ce vorbești, bietul meu Ted! N-ai mai mult creier în cap decât...

— Mă predau și cer pace! În acest fel îți domini tu la perfecție „impulsurile emoționale“ în munca ta, așa cum ai făcut-o și în această discuție?

Cleo, cu fața în flăcări, cu privirea tăioasă, era gata de luptă. În sfârșit, sângele începuse să le circule prin vene mai repede decât o făcuse în ultimele luni...

Înveselit și oarecum surescitat, el încercă să adopte un ton detașat.

— Haide, haide, nu folosește la nimic să ne enervăm. Ar fi mai bine să abordăm problema lui Max și Sophie ca niște adulți, adică mai... ponderat.

Cleo replică furoasă:

— Atunci ieși din cameră și lasă-mă să mă gândesc singură!

Ted nu mai rezistă. Făcu un pas spre ea, cu un aer amenințător.

— Adevărat? Ce frumos ar fi! La sfârșitul cărții ar exista flori, bătăi de inimă și muzică romantică. Ce siropos...

Cleo se apropie de el, pălind de mânie.

— Deloc. Ar fi o scenă realistă în cursul căreia două persoane adulte și rezonabile ar aborda problemele deschis, în loc să se eschiveze ca doi adolescenți fără minte. Bineînțeles dacă e vorba să găsim o soluție de bun simț, voi fi fericită să te țin de mână ca să-ți arăt cum se procedează.

Ted se opri în mijlocul încăperii. Din ochii lui țâșneau flăcări.

— Eu sunt cel care, în acest caz, conduc barca, în calitate de adult cu responsabilități!

— Aha, așa crezi tu! Încă o dovadă a lipsei tale de maturitate și a pretențiilor tale nefondate! Eu sunt cea care menține colaborarea noastră la un nivel înalt, plin de profesionalism, serios...

Se apropiaseră și mai mult unul de celălalt. Se sfidau, nas în nas, cu frunțile aproape lipite, încruntați, strângând din dinți, cu niște priviri ucigașe.

Mânia îi sufoca. Nu-și mai puteau arunca în față adevăruri usturătoare, așa încât, încetul cu încetul, tensiunea dintre ei scăzu.

Ted începu primul să se calmeze, buzele lui fremătară, schiță un surâs vag și o luminiță jucăușă apăru în fundul ochilor lui. În cele din urmă ridică din umeri și începu să râdă.

Cleo îl privi la început cu răceală, apoi colțurile gurii i se ridicară, șovăind parcă. Ted oftă și se trânti obosit pe canapea.

— Am treizeci și șase de ani și, din cauza ta, mă comport ca un idiot.

Cleo se așeză lângă el.

— Ești sigur că eu am vreun rol în chestia asta?

— De acord, de acord, dar mărturisește că ne-a făcut bine o mică ciondăneală.

Cleo râse reținut.

— Era să se îngroașe gluma!

— Ascultă, nu vreau să urlu când vorbesc cu tine, dar nici nu pot merge în vârful picioarelor în jurul tău, ținându-mi respirația, ca și cum ai fi o bombă.

***

Din ce în ce mai agitat, Ted se ridică și începu să se plimbe prin cameră cu pași mari.

— Nu mă mai pot concentra, nu mai pot să dorm, nu mai pot să mănânc. Ca și cum aș avea din nou șaisprezece ani și tu ai fi cea mai frumoasă fată din clasă.

— Ești cumva pe cale de a recunoaște că nu ești decât un adolescent cu coșuri, care nu s-a maturizat încă?

Dar el nu râse. Îl văzu că era serios, teribil de serios.

— Îți spun că, din cauza ta, am ajuns nebun de legat. S-a terminat, nu mai pot fi politicos și plin de profesionalism. Trebuie să știi ce simt. Nu mai pot continua să lucrez cu tine, păstrând distanțele.

Ted se opri și se întoarse spre ea. În ochii lui cu reflexe aurii, luminița jucăușă făcuse loc alteia, pe care Cleo sperase să n-o mai revadă niciodată. Îl văzu strângând din pumni și privind-o cu niște ochi flămânzi.

Cleo se crispă. Iată în sfârșit ieșind la suprafață ceea ce fusese atât de mult timp ascuns. Ted devenea periculos. Nu va schimba subiectul cu o glumă sau întorcându-se la lucru. Tânăra căuta cu disperare ce să spună pentru a destinde atmosfera, pentru a nu mai auzi și urmarea. În disperarea ei, ajunse chiar să se roage Domnului ca să-i dea forța să reziste.

El nu se mișcase, mulțumindu-se s-o privească drept în ochi. Vocea lui era plină de emoție.

— Îmi pare rău că îți spun un lucru pe care nu vrei să-l auzi. Singura mea scuză e că te doresc ca un nebun.

Cleo își ținu respirația. Cu câteva cuvinte, cu o sinceritate brutală, Ted distrusese echilibrul precar pe care îl menținuseră până acum și pe care nu-l vor mai putea restabili niciodată, ca și cum aerul devenise mai apăsător după mărturisirea lui, ca și răspunsul ei, deși nerostit prin cuvinte.

Cleo îi susținea privirea în ciuda fricii care începuse să-i cuprindă inima. Dar și altceva... o căldură blândă care urca din străfundurile ființei ei, se întindea încetul cu încetul până la față, până la mâini. Își simțea trupul vibrând și trăind, așa cum n-o mai făcuse de luni de zile.

Afară, cerul devenise lăptos. Zăpada cădea cu fulgi deși și înăbușea orașul sub o tăcere vătuită. Cleo fusese prinsă în cursă. Imposibil să se aventureze afară, să fugă. În salon toate lămpile erau aprinse, nici un colțișor de umbră unde să se refugieze, unde să-și ascundă ardoarea propriei sale dorințe care semăna cu o invitație, o chemare, o aprobare. Se simțea neputincioasă, când Ted o cuprinse de umeri, o obligă să se ridice și o strânse la piept. Cu un oftat, Cleo se lăsă învăluită de căldura lui.

El șopti cu o voce nehotărâtă:

— Și tu mă dorești.

— Nu… nu...

Cleo repeta acest simplu cuvânt, puțin pierdută, în timp ce el își scotea ochelarii, se apleca, iar ea își ridica fața spre el...

— Nu...

Până în momentul în care buzele lor se contopiră, încet, după o ultimă ezitare... un lung sărut, un sărut atât de dulce care dovedea cât de pătimașă rămăsese dragostea lor. Stăteau lipiți unul de celălalt, buzele lor nu se mai puteau sătura. Nu mai voiau să se despartă, așteptaseră atât de mult acest moment. Îl doriseră atât de mult... În cele din urmă se lungiră încet pe covorul gros din fața șemineului. Mâinile lor

erau nerăbdătoare. Se redescopereau, ardeau de dorințe neînfrânate. Împins de pasiune, Ted o săruta cu sălbăticie, îi strângea fața între mâini ca și cum se temea că ea se va feri de sărutările lui. Voia s-o regăsească în întregime, posesiv, nerăbdător, poruncitor, dar și tandru, fermecător cum numai el putea fi.

Cleo se predase. Trupul ei fremăta, îl chema. Pielea îi era umedă de transpirație, chipul extaziat. Îl strângea cu putere în brațe, cu suspine întretăiate, cu șoapte tremurate.

Brusc, își mușcă buzele pentru a nu-și striga bucuria. Ted va face dragoste cu ea. O flacără îi străbătu trupul. Se lăsă iubită, i se dărui având simțământul unei bucurii insuportabile; parcă nu-l mai iubise niciodată astfel, parcă nu se mai simțise niciodată atât de împlinită...

...Ted își ascunsese fața la umărul ei. Cleo nu se mișca. Îl păstra acolo, strâns lipit de ea, pentru totdeauna. Răsuflarea lui îi mângâia pielea, făcând-o să se înfioare din nou.

— Cleo, mă copleșești. Niciodată n-o să mă pot sătura de tine. Niciodată.

El își ridică apoi capul. În ochii lui se citea o asemenea intensitate a dragostei și a fericirii, încât ea fu nespus de mișcată. Cu inima bătându-i nebunește, cu privirea încețoșată, îi cuprinse capul între mâinile ei și îl trase spre ea, șoptindu-i.

— Niciodată... niciodată...

***

Se treziră abia după-amiază. Nu mai ningea. Pe tavanul salonului, ultimele raze ale soarelui aruncau o lumină roșiatică. Dar acolo, în camera-debara, semiîntunericul îi învăluia și îi proteja, izolându-i de lume.

Își lăsaseră hainele pe covor și urcaseră aici ca să facă din nou dragoste, apoi adormiseră înlănțuiți.

Ted n-o lăsase să se îndepărteze de el pentru a ajunge, din reflex, pe jumătatea de pat unde obișnuia ea să doarmă. Chiar și în somn, o trăgea spre el de câte ori ea începea să se îndepărteze.

O mângâie ușor pe spate, apoi îi sărută pleoapele închise.

— Ești delicioasă.

Cleo deschise ochii.

— Fiindcă ai pomenit cuvântul delicios...

— Da?

— Mi-e foame. N-am mâncat de prânz. Ai spaghete?

— Spaghete?! Într-un asemenea moment? Știu că dai dovadă întotdeauna de o poftă sănătoasă de mâncare, dar nu e felul meu preferat de mâncare, mai ales într-un asemenea moment. Îți mărturisesc că mă gândesc la altceva. Dar tu preferi niște paste în locul pasiunii?

Cleo intră în joc. Făcu o mutră vinovată și dădu din cap.

— Ce-ar zice un italian? Niște spaghete în loc de pasiune, vai de mine... continuă Ted. Bine, am precis niște spaghete în bucătărie și sunt convins că găsesc și niște vin în frigider.

Cleo se ridică. Nehotărârea și nesiguranța puseseră din nou stăpânire pe ea. În fond, erau pe cale de a se apuca de

gătit, de a-și relua viața intimă, totul la fel ca înainte. I se părea că lucrurile merg prea repede. Îi era puțină teamă.

— De fapt, Ted, cred că va trebui să...

El își puse cu blândețe vârfurile degetelor pe buzele ei.

— Nu, te rog, nu spune asta.

— Totuși, eu...

El își apăsă, de data asta mai cu putere, degetele pe gura ei.

— Nu spune că trebuie să te întorci acasă, te rog, n-aș putea suporta. N-o să spui așa ceva, nu-i așa?

El așteptă ca ea să aprobe dând din cap, apoi își retrase mâna.

Cleo trase aer în piept.

— Tot ceea ce voiam să spun e că...

Degetele lui reapărură în apropiere de gura ei.

— Voiai să spui că nu trebuie să grăbim lucrurile, că nu trebuie să tragem concluzii pripite apropo de ceea ce s-a petrecut în această după-amiază, că, dacă vrem să terminăm cartea, trebuie neapărat să redevenim doar buni prieteni. Așa e?

— Da.

Ted oftă și mâna îi căzu pe lângă corp.

— Te înșeli, vreau să-ți fac o propunere.

— Încă una?

El zâmbi, redevenind însă imediat serios.

— Pur și simplu, hai, măcar o dată în viața noastră, să nu gândim. Fără analize, disecții, speculații, supoziții. Ceea ce s-a întâmplat astăzi era inevitabil. Să acceptăm totul în liniște, să profităm de situație, fără să ne spargem capul întrebându-ne care vor fi consecințele.

Cleo se simțea puțin obosită, puțin tristă. Nu voia să-i răspundă imediat, avea un aer atât de fericit, de liniștit. Și totuși, nu era atât de simplu pe cât spunea el. Înainte, da, dar urmase această despărțire, căsătoria lor în derivă, toate aceste complicații, suferință și resentimente care nu se puteau șterge ca prin minune.

Dar el o mângâia cu atâta blândețe. Se simțea atât de bine când lenevea așa, întinsă lângă el. Doamne, cât de mult îl iubea! La început fuseseră prieteni și poate că acest fapt le va permite să rezolve problema, cine știe să separe pasiunea de muncă, să colaboreze la această carte și câteodată să facă dragoste fără ca asta să aibă niște consecințe nedorite.

Și, în plus — Cleo îi privea profilul — Ted i se părea atât de frumos, atât de atrăgător. La urma urmei, suferise deja foarte mult din cauza lui, așa că nu-i putea face încă și mai mult rău. În mod sigur, toate cicatricele rănilor ei trecute o vor proteja când, inevitabil, îl va pierde din nou.

Degetele lor se înlănțuiră, se strânseră cu putere, fără să mai vrea să-și dea drumul.

Cleo râse și schimbă vorba:

— Cine vrea spaghete?

***

Așa că, în cele din urmă, rămase la el.

Cina fu copioasă; în timpul ei râseră mult, câteodată fără motiv. Pe urmă, Cleo se ridică, și debarasă masa. Ezită. Dacă

voia într-adevăr să plece, era momentul: acum sau niciodată. Perspectiva de a petrece o întreagă noapte cu Ted o umplea de teamă. I se părea ceva deosebit față de timpul când erau căsătoriți și totul mergea bine.

Ted o urmase în salon și își pusese mâinile pe umerii ei ca s-o oprească. Apoi rămase în picioare în spatele ei.

— De ce te frământi atât?

— Îmi pare rău, dar nu mă pot împiedica.

Fără a-și schimba poziția, o înconjură cu brațele și o strânse cu putere. Recunoscătoare, Cleo se prijini de el și simți că se destinde încetul cu încetul. Buzele lui se lipiseră de urechea ei.

— Cleo, hai să ne culcăm. N-o să facem nimic, dacă așa preferi. De altfel, și mie mi-ar conveni, fiindcă mă simt istovit.

Cleo se lăsă condusă spre baie. Își spălară împreună dinții. Era lucrul de care tânăra se temea cel mai mult: intimitatea cuplului din viața de toate zilele, cumva mai mare decât cea din pat.

Îl urmă pe Ted în debaraua transformată în dormitor, unde îmbrăcă unul din tricourile lui. Când se băgă în pat, el o luă în brațe și își sprijini bărbia de creștetul capului ei.

— Ce bine mă simt așa.

Da, avea dreptate, era o senzație minunată. Se ghemui la pieptul lui, căutând căldura care îi lipsise atât de mult.

— Hmm... Cleo...

Cleo era somnoroasă și fericită. De mult nu se mai simțise atât de liniștită și satisfăcută.

— Da?

Strânsoarea brațelor lui se făcu mai puternică.

— Când am zis că sunt epuizat...

Cleo râse ușor, un râs tandru, emoționat, plin de înțelegere și chiar indulgent, ceea ce îl bucură mai mult decât o mângâiere.

— Da?

Părea pasionat dar și liniștit totodată, sigur că femeia pe care o iubea mai mult decât orice pe lume, care îi lipsise atât de mult, se întorsese la el, în patul lor, în viața lui.

— Poate că m-am grăbit spunând asta.

— Ah...

Cleo se lăsă moale în brațele lui, invitându-l parcă. Buzele ei se întredeschiseră. Brațele i se încolăciră în jurul trupului lui. Se iubiră cu tandrețe, ca și cum aveau certitudinea că toate nopțile vor fi de acum înainte ale lor, că își vor petrece toată viața împreună.

Ted avea dreptate: să nu se mai gândească, să lase lucrurile să meargă de la sine...

La sfârșit își zâmbiră, ochi în ochi, și, strâns îmbrățișați, adormiră...

***

... Cleo visa... o casă albă, o peluză mare verde, în depărtare albastrul pur al mării... Se apropia fără să atingă solul. Se simțea liniștită, fericită. Poarta se deschise singură

în fața ei și ea trecu prin încăperile goale, plutind parcă, pentru a descoperi în cele din urmă o pereche aplecată asupra unui leagăn de răchită. Din el, un bebeluș îi zâmbi, încrezător cum o fac toți bebelușii. Când se întoarse să-i felicite pe părinți, își dădu seama că e vorba de Ted și ea însăși. În vis, nu fu deloc surprinsă să se vadă astfel dedublată. Apoi, brusc, se făcu auzită soneria unei alarme de incendiu. Ted ieși fugind din încăpere. Cuprinsă de panică, cu inima cât un purice, întinse brațele pentru a lua copilul, dar și acesta dispăruse. Soneria nu se mai oprea. Cleo se tot învârtea, incapabilă să plece în căutarea soțului sau a copilului ei. Își băgă degetele în urechi ca să nu mai audă acea sonerie de alarmă insistentă...

Se trezi tresărind. Ted se afla acolo, culcat pe o parte lângă ea, cu brațul trecut în jurul taliei ei. Telefonul era cel care suna. Îi trebui mai mult de un minut ca să se trezească de tot. Apoi îl sărută pe gât.

— Ted. Telefonul.

— Da...

Avea o voce răgușită, obrajii aspri, părul în dezordine. Ted întinse o mână șovăitoare și apucă pe dibuite receptorul, după ce dărâmă deșteptătorul. Își frecă obrajii cu putere, se scuturã, dar nu-i dăduse drumul lui Cleo pe care o trase mai aproape de el.

Cleo zâmbi. Era exact ca înainte: se trezise dimineața, alături de soțul ei. Care era, ca întotdeauna, irezistibil. Se simți

nespus de emoționată. Soarele lumina camera, ca într-o zi de vară. Iar ei stăteau amândoi în vârful patului, la căldură, după noua lor „primă“ noapte.

— Daa?

Vocea lui Ted era doar amabilă... Cleo auzea vocea interlocutorului, fără a înțelege însă ce spunea. Dar în curând simți că Ted se încordează, iar mâna lui care îi mângâia coapsa se opri brusc.

Imediat, ca o lovitură în stomac, teama. Stând lângă el, Cleo nu se mișca ca să nu-i distragă atenția, dar nu-l scăpa din ochi. Era vorba de ceva foarte grav, era sigură de asta. El avea un aer încordat, sprâncenele încruntate, privirea întunecată. Până acum nu spusese decât „da“, „nu“, „bineînțeles“, deci ei îi era imposibil să tragă vreo concluzie.

Aștepta cu nerăbdare ca el să închidă, cu inima bătând nebunește.

În sfârșit!

— Îți mulțumesc că m-ai sunat.

Apoi Ted privi derutat aparatul, ca și cum uitase ce trebuia să facă. În cele din urmă închise cu o încetineală care o neliniști la culme.

Cleo nu mai rezistă:

— Ted, ce s-a întâmplat? Cine ți-a telefonat?

Bărbatul părea năucit.

— Era Ellison.

Apoi Ted trase aer în piept.

— Sunt pe lista celor propuși pentru premiul Oscar.

Capitolul 10

Abia avu timp Cleo să-și revină din surpriză și să-și felicite soțul, că telefonul sună din nou. Un reporter îi solicita un interviu pentru după-amiază. Ted acceptă, închise, telefonul sună din nou pentru o solicitare de același gen, și tot așa toată dimineața.

Încercară să lucreze, dar în zadar. Ellison îi suna din cinci în cinci minute, în vederea altor întâlniri cu presa, apoi îi invită pe amândoi la masă ca să sărbătorească evenimentul. Cleo se duse la iuțeală până la ea acasă pentru a se schimba, bucuroasă dar și puțin speriată.

Toată după-amiaza și înainte de căderea serii, nu încetă să răspundă la telefon și să noteze cererile de interviuri, care curgeau din toate părțile. Nu găsiră nici un minut să stea de vorbă.

Începuse să se întunece. Cleo se refugie în dormitor. Stând turcește pe pat, îi asculta pe părinții ei care nu mai terminau

să se extazieze de reușita ginerelui lor. Își masa cu un gest mașinal ceafa. Se simțea epuizată, complet depășită de această zi.

Își amintea, cu sufletul și trupul ei, de regăsirea lor pasionată din ajun. Abia avusese timp să-i aprecieze importanța, că fusese readusă cu brutalitate cu picioarele pe pământ de această veste extraordinară. Nici nu avusese timp să se gândească la ceea ce însemna asta pentru viitorul lui Ted, pentru viitorul lor.

Își luă rămas bun de la părinții ei și închise. Apoi rămase așezată pe pat, gânditoare, încercând să descopere de ce se simțea în fond atât de ciudat. În ajun, în timpul căderii masive de zăpadă, reușiseră să se rupă de lumea exterioară. Veniseră unul spre celălalt cu un fel de naivitate, neobișnuită și mișcătoare totodată. Pasiunea lor reciprocă fusese tot ceea ce conta iar realitatea li se păruse extrem de îndepărată. Ceea ce schimbase mult lucrurile. Fiindcă, la urma urmei, ea se abandonase pentru mai multe motive, printre care acela că se simțea într-un loc ocrotit, care fusese și al ei odinioară. Cum s-ar mai fi putut repeta acest lucru acum, când oaza lor de pace fusese violată?

De aici provenea tristețea, dezamăgirea ei. Avea nevoie de timp ca să-și revină, să-și tragă puțin sufletul pentru a-și putea citi mai clar în suflet.

Îl auzi pe Ted urcând scara. Era acolo, dar pasul lui nu ezitase oare puțin pe ultima treaptă?

— Am întrerupt telefonul.

— Ce idee bună!

Veni să se așeze alături de ea, oftând din adâncul pieptului, o luă în brațe și îi ridică părul ca s-o sărute pe gât.

— Nu îți poți da seama cât de necăjit sunt.

— De ce?!

— Aș fi vrut altceva pentru dimineața asta atât de specială pentru noi. Să-ți aduc micul dejun la pat, însoțit de un buchet de flori. După aceea, ne-am fi plimbat prin parc. După care, am fi vorbit mult, mult de tot, amândoi. Când mă gândesc la câte aveam să ne spunem!

Ea se trase puțin înapoi ca să-i studieze expresia chipului.

— Nu-i nimic, Ted. Sunt mândră de tine, sunt bucuroasă pentru tine, știi asta, nu-i așa?

— Ceea ce nu mă împiedică să fiu dezolat că n-am putut petrece această zi singur cu tine. Dar totul s-a întâmplat atât de repede.

Gemu, se lăsă pe spate și o trase după el.

— În sfârșit... lăsăm totul pe mâine. Comandăm o pizza și ne culcăm devreme.

Cu un aer încurcat, Cleo își trecu mâna peste față.

— Ted, trebuie să-ți cer o favoare.

— Tot ce vrei.

Tânăra inspiră profund, făcându-și curaj.

— Aș dori ca relația noastră să rămână în acest punct, pentru moment. Noaptea trecută m-a dat peste cap. Chiar m-a speriat puțin...

— Cleo, eu...

— Nu, nu-mi spune că nominalizarea asta pentru Oscar nu are nici o importanță, fiindcă nu te cred. Cu ea și cu cartea noastră la care mai avem destul de lucru, presiunea este deja foarte mare și n-aș vrea să întindem prea mult coarda.

— Dar dragostea noastră va mai juca vreun rol?

— Pentru mine, da.

— Cât timp îmi vei mai cere încă să am răbdare?

— Este necesar să fixăm o dată?

— Poate.

— Să știi că nu mă ajuți deloc.

Ted se ridică, nemaiputând să se stăpânească.

— Doamne! Dar ce-oi fi crezând? Drept cine mă iei? Am făcut dragoste noaptea trecută. N-am privit acest lucru cu ușurință. Și eu am fost extrem de tulburat. Eram sigur că e începutul.

Cleo încercă să-l îmblânzească.

— Întotdeauna e un început pentru ceva. Numai că nu consider că este momentul potrivit să luăm o hotărâre în privința căsătoriei noastre. Lasă-mi puțin timp. Am putea să lucrăm împreună și fără să facem dragoste.

Ted mormăi.

— Vorbește numai în numele tău.

Ea îi puse cu blândețe mâna pe braț.

— Te rog.

Reacția lui se lăsă așteptată un timp. În sfârșit, îl simți că se relaxează.

— Bine, o să te urc într-un taxi, ca să evit tentația.

Coborâră fără să mai rostească nici un cuvânt. Încă mai ningea puțin. Mergeau alături în tăcerea înserării. Umbre

întunecate se așternuseră ici și colo pe covorul alb, încă imaculat. Era o oră liniștită a unei seri friguroase. Nu auzeau decât scrâșnetul pașilor lor pe zăpada care acoperea trotuarul pustiu. După ce schițaseră de mai multe ori mișcarea, mâinile lor înmănușate se uniră și nu-și mai dădură drumul.

Ted strânse ceva mai puternic mâna lui Cleo.

— Doamne, cât de complicată ești!

— Știu.

— Atunci, ascultă. Mai avem o lună înainte de acordarea premiilor Oscar, așa că, până atunci, trebuie să terminăm cartea. Tot atâta timp îți acord și ție, fiindcă după aceea...

Îi făcu cu ochiul.

— Atac.

Se opriră pe o alee ca să se poată privi drept în față. Cleo îi surâse cu drăgălășenie.

— Mi se pare corect. Acum, vrei să chemi un taxi?

— Ești o...

Ea îl lovi amical pe umăr.

— Cu un dialog atât de original, nu e de mirare că s-au gândit la tine pentru premiul Oscar.

Ted întinse mâna pentru a atinge un fulg de zăpadă care, la lumina felinarului, strălucea în părul ei negru ca abanosul, și se topi imediat pe degetul lui.

Cu o privire nostalgică, bărbatul ridică resemnat din umăr.

— O să-mi lipsești în noaptea asta. O să-mi lipsești mai mult decât ți-ai putea închipui.

Cleo simți că i se pune un nod în gât.

— Mi-ar fi plăcut să fi putut rămâne.

Ted ridică mâna. Un taxi se opri la marginea trotuarului. O ajută apoi să urce.

— Nu-ți face griji, Cleo, într-o zi vei putea.

***

— Spune-mi, Ted, perspectiva acestui Oscar ți-a schimbat în vreun fel viața?

Reporterul care îi lua interviul la televiziune se aplecă ușor spre el în așteptarea răspunsului.

— Ah, da! Aseară am beneficiat de cea mai bună masă la pizzeria cea mai în vogă.

— Bun răspuns!

Cu voce tare, Cleo se adresase imaginii lui Ted de pe ecran. În fața camerelor și reflectoarelor, era fermecător, spiritual și plin de dezinvoltură. La început îl admirase foarte mult. Dar acum era un pic blazată fiindcă era cam a zecea emisiune la care asista. Se întreba de ce dă drumul la televizor când apărea el. Dar era ceva mai puternic decât ea. Murea de curiozitate să vadă cum o să se descurce de fiecare dată, chiar dacă el n-o întreba niciodată dacă se uitase la televizor.

De când fusese nominalizat, un fel de armistițiu precar se stabilise între ei. Munca lor era adesea întreruptă de noile obligații ale lui Ted. Lucrurile nu avansaseră între ei, după cum crezuseră. Camaraderia lor era cam afectată, dar preferabilă politeții încordate din iarnă. Evitau cu grijă orice contact fizic. Ted respecta cu grijă toate pretențiile ei.

Dar, refuzându-l din nou, Cleo nu se așteptase la lipsa de intimitate care va rezulta din asta. Ca femeie știa că intimitatea patului o influențează pozitiv pe aceea a inimilor, punându-și amprenta asupra vieții cotidiene, trăită în comun. Așa că, întorcându-se la situația de la început, mărise distanța care îi separase, pe care colaborarea lor mult mai superficială la scrisul cărții n-o putea acoperi.

În fiecare seară, tristă și abătută, se întorcea la ea acasă. Ted nu pronunța niciodată nici un cuvânt în momentul plecării, dar privirea lui spunea multe. Știa că lui nu-i plăcea, vedea că îl face să sufere, dar nu putea face nimic în sensul ăsta. Imediat ce ziua de lucru se termina, se ridica fără să mai aștepte nici o clipă. Îi era teamă că nu va mai fi în stare să-l părăsească dacă mai întârzia și de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă mai rămânea. De fapt, fugea de el.

Teama ei sporea cu cât se apropia mai mult ceremonia acordării premiilor Oscar. Era și acum la fel de mândră de Ted, un sentiment absolut sincer, dar, cu fiecare zi care trecea, pe inima ei punea stăpânire o umbră, din ce în ce mai deasă, o amenințare pentru speranțele lor, neformulate în cuvinte, pe care le făcuse să se nască ultima noapte pe care o petrecuseră împreună.

Cu o durere crescândă, pierzându-și puțin câte puțin iluziile, vedea apropiindu-se sfârșitul zilelor ei de lucru alături de Ted. Hollywood-ul revenise în forță ca să i-l ia înapoi. Și urmau tristețea, disperarea, la fel ca prima oară când el plecase spre acea lume a „visurilor de carton“, sau chiar și mai

rău încă. Fiindcă el primea oferte numeroase, ademenitoare, iar ea revedea în ochii lui acea sclipire de surescitare și dorință care îi mai despărțise o dată.

Cleo privi ceasul. Interviul era pe terminate.

— Vei asista la ceremonie?

— Cred că glumești. N-aș lipsi pentru nimic în lume. De altfel, plec la Los Angeles în dimineața asta.

— Și soția ta te va însoți, nu-i așa?

Ted nu răspunse imediat. Pentru prima oară, o fisură apăru în alura lui plină de siguranță și dezinvoltură.

— Cred că da, cu condiția ca ea să găsească ceva potrivit de îmbrăcat.

Cleo apăsă nervoasă pe telecomandă și se duse să-și pregătească o cafea. Bombăni de câteva ori printre dinți.

— Dacă găsesc ceva potrivit de îmbrăcat...

Întrebarea ziaristului tulburase apele. Ca și ceilalți telespectatori, rămăsese cu ochii la buzele lui Ted în așteptarea răspunsului. Va asista ea la ceremonie? La drept vorbind, Cleo nu știa nici ea încă răspunsul. Cu abilitate, Ted eludase întrebarea în timpul interviului, dar și ziaristul evitase să i-o pună chiar de la început. Această atitudine evazivă o făcuse să se simtă ușurată dar și rănită în același timp. Nici chiar ea nu știa ce răspuns ar fi dat, dacă întrebarea i-ar fi fost pusă ei. Ezita. Câteodată, înclina spre un refuz fiindcă, fără să știe de ce, avea impresia că prezența ei la Hollywood i-ar pune și mai mult căsătoria în pericol. Totuși, Ted nu-i ceruse niciodată să-l însoțească. De ce n-o voia alături de el?

Cu o ceașcă de cafea în mână, se instală în fața calculatorului, dar rămase nemișcată, fixând ecranul cu o privire goală. Ajunseseră la ultimul capitol al cărții lor, la scena dramatică din cabinetul judecătorului, unde fuseseră convocați pentru împăcare... ultima lor șansă. Ted și Cleo nu reușiseră să se pună de acord. Ea persista în ideea unei reconcilieri finale. El o ținea pe a lui, să-i divorțeze, fiindcă va fi mai palpitant pentru serialul lui.

***

Trecuseră douăzeci de minute și ea nu se mișcase din loc. Nu se gândea decât la Max, Sophie, Cleo și Ted, când acesta din urmă dădu buzna în salon.

— Ce faci? Sunt bucuros că ești tot aici.

— Unde să mă fi dus? Să-mi cumpăr o rochie nouă?

— Oh... îți cer iertare. Am fost luat pe neașteptate și n-am găsit nimic mai bun de spus la repezeală.

— N-are nici o importanță. Puțin îmi pasă că întreaga Americă mă crede capricioasă și prost îmbrăcată.

— Haide, Cleo... Toată lumea a înțeles că glumeam.

Ted tăcu, oftă și adoptă un ton plin de dezinvoltură.

— De fapt, vii cu mine sau nu?

Cleo nu-și dezlipea privirea de pe ecran.

— Ia te uită! În sfârșit mă întrebi asta!

— Da, era timpul s-o fac, fiindcă în curând plec. Până acum ai schimbat mereu vorba când eram pe punctul de a aborda acest subiect.

— Eu?! Câtuși de puțin!

— Ba bine că nu. Recunosc că și eu am cam tergiversat lucrurile. Bine, să vorbim pe șleau: îți cer să mă însoțești, insist chiar. Ei?

Stătea în picioare, exact în fața ei. Cleo era tulburată și el își dădea seama de asta, dar trebuia să știe răspunsul imediat, fiindcă Ellison va sosi peste un sfert de oră ca să-l conducă la aeroport.

— Am putea să vedem împreună toate vedetele.

— Dar la ce bun, dacă nu și pe Gary Cooper?

— Dar în schimb îl vom vedea pe Jimmy Stewart. Cleo, vii cu mine?

Ca să nu-i tremure mâinile, tânăra strânse cu putere brațele fotoliului. Îi venea extrem de greu fiindcă, în momentul în care Ted îi pusese în sfârșit întrebarea, o certitudine absolută se impusese în mintea ei: nu putea accepta.

Tăcerea ei i se păru de rău augur lui Ted.

— Ascultă, mai e o săptămână până atunci, mai ai timp să te gândești, dar mi-ai putea totuși răspunde pe loc, ca să plec și eu liniștit.

— Nu, Ted.

— Mai eziți încă?

— Nu. Nu vin.

Ochii i se umplură de lacrimi fierbinți.

— Nu pot.

— Cum asta, nu poți? Ai vreo întâlnire, sau ce s-a întâmplat? Nu te poți hotărî să părăsești scumpul tău New York, nici măcar pentru a fi alături de mine în cea mai importantă noapte a vieții mele?

Ea nu-i răspunse imediat, ca năucită de lovitura pe care o primise în acel moment. Deci, acea noapte va fi cea mai importantă din viața lui, și nu cea... Dar de ce această amară decepție? Ar fi trebuit să-și închipuie. Se realiza visul lui dintotdeauna. Îi vorbise atât de des despre asta. De altfel, preferase să facă un film, cu riscul de a-și compromite mariajul. Și uite că totul reîncepea: această noapte, cea mai importantă din viața lui... De data asta, Hollywood-ul îi va despărți definitiv. De fapt, lucrul se și întâmplase deja: el nu mai era aici, împreună cu ea, ci era deja departe, un străin. Nu mai avea rost să lupte, era prea târziu, bătălia era de pe acum pierdută.

Reuși în cele din urmă să vorbească, însă cu o voce întretăiată:

— Când mă gândesc că ai așteptat ultimul moment ca să mă întrebi!

Strângea cu atâta putere brațele fotoliului, încât încheieturile mâinilor i se albiseră. Închise ochii și își mușcă buzele. Dacă nu făcea un ultim efort, o să leșine.

Ted așteptase în tăcere în spatele ei, putea să simtă aproape fizic uimirea și durerea lui. Cleo se strâmbă când auzi că cineva claxonează în fața imobilului.

— Cleo, știm amândoi la fel de bine că doresc mai mult decât orice pe lume să vii cu mine. Desigur că nu mi-a fost ușor să abordez acest subiect, din cauza... a ceea ce s-a întâmplat data trecută. Era normal să mă tem, să amân. De acord, n-ar fi trebuit să fac asta, fiindcă iată că te-am supărat din nou! Ești teribilă! Nu mai știu cum să mă port cu tine. Am făcut

dragoste o noapte întreagă și a doua zi îmi spui că nu mă mai vrei. De ce mă respingi mereu? Cât timp va mai trebui să te aștept?

Din nou se făcu auzit claxonul.

— E Ellison, avionul decolează la douăsprezece și jumătate.

Cleo se ridică pentru a se putea privi față în față. Avea ochii uscați și chipul impasibil.

— Nu te resping, Ted. Voi fi aici când te vei întoarce. Îți urez noroc. Meriți să câștigi premiul.

El o salută scurt din cap.

— Mulțumesc.

Totul în atitudinea lui dovedea că e furios și că se stăpânește cu greu. Foarte drept, foarte țeapăn, își luă bagajele, deschise ușa, apoi urmă o clipă de ezitare. Oare se întorcea spre ea? Să-i spună un cuvânt de rămas-bun? Să facă o glumă pentru a destinde atmosfera? Să-i zâmbească poate, pentru a-i demonstra că nu era supărat pe ea? Nu, el ieși fără să-i mai arunce nici o privire.

Cleo rămase în picioare în mijlocul încăperii goale, nemișcată ca o statuie. Dacă ar fi făcut cea mai mică mișcare, n-ar fi putut rezista tentației de a coborî în fugă cele cinci etaje pentru a-l ajunge din urmă.

Doar când auzi portiera trântindu-se și mașina demarând, se duse cu un mers de robot să încuie ușa.

***

Molly ținea în fața ei o rochie strâmtă din mătase neagră, fără bretele, cu un decolteu îndrăzneț, și niște mănuși asortate, lungi până la cot, cu un rând de năsturei din perle.

— Uită-te la ele, e ultima piesă din colecția mea. Nu-i așa că e o nebunie?

— E fantastică!

— Mulțumesc, mămico. Cleo, tu ce crezi?

— Nu e rea.

— Nu e rea?!... Cleo, nu mai fi atât de entuziasmată, că nu e cazul! E vorba doar de piesa de bază a colecției mele. N-am muncit la ea decât o lună. Deci nu-mi mai face atâtea complimente, că mă simt jenată.

— Iartă-mă, Molly!

Cu un aer absent, ciugulea din salata asortată care i se pusese în față.

Molly și Kit Delaney schimbară o privire cu subînțeles. Cu un oftat, Molly împături rochia și accesoriile, se așeză în fața lui Cleo și, cu un gest nerăbdător, îi luă furculița din mâini.

— Știu că nu sunt o bucătăreasă senzațională, dar când te invit ai putea măcar să faci un efort.

— Nu prea mi-e foame. Îmi pare rău.

Cleo lăsă capul în jos. Știa ce va urma. Molly o invitase să-i arate rochiile din noua ei colecție. Fără să aibă nici o bănuială, acceptase, ca să-și mai schimbe cursul gândurilor. Nici când o găsise acolo pe mama ei, nu-i căzuse fisa. Dar ele începuseră să-i atragă atenția supra diverselor croieli și îi oferiseră vinul ei preferat. Atunci înțelesese că și-au pus ceva în minte.

Încercase să pară cât de cât entuziasmată, dar gândurile ei erau departe. Atribuirea premiilor Oscar urma să aibă loc mâine seară și ea nu mai avea nici o veste despre Ted de când plecase la Hollywood.

Precis că mama și sora ei se sfătuiseră și puseseră la cale această întâlnire pentru a afla ce se întâmplase și de ce era atât de supărată.

Molly puse furculița pe masă și se aplecă spre ea.

— Cleo, du-te!

— Unde?

O întrebare stupidă și inutilă: ar fi trebuit să se aștepte că sora ei va merge direct la țintă.

— Știi prea bine unde. Du-te!

— Nu pot. Nu știu de ce, dar nu pot.

Molly clătină din cap, ridicându-și uimită sprâncele.

— Nu mai face pe proasta, ce naiba! Eu știu și toată lumea știe. Ți-ai băgat în cap că Ted se va lăsa orbit de strălucirea Hollywood-ului și va uita să se mai întoarcă, așa cum a făcut ultima oară. Și tu nu suporți ideea că te vei afla acolo, ca să vezi cu ochii tăi cum se îndepărtează de tine. Nu-i nevoie să fii Einstein ca să pricepi asta.

— Ei bine, atunci știi de ce nu pot...

— Nu ți-am zis că e o explicație valabilă, fraiero! Bineînțeles că nimic nu te împiedică să remarci faptul că am depășit limitele și că aș face mai bine să mă ocup de problemele mele, dar...

— Molly, depășești limitele și ai face mai bine să...

Kit interveni cu blândețe, dar și cu fermitate.

— Cleo, poate că e adevărat că n-ar trebui să-ți dăm sfaturi, dar ceea ce este sigur e că ne întristează faptul că te vedem atât de nefericită. Ne-ai spus că Ted ți-a cerut să-l însoțești. Ei bine, a fost o dovadă de egoism din partea ta să-l refuzi.

Lacrimi fierbinți începură să se rostogolească pe obrajii lui Cleo.

— Egoism? Cum poți să spui un asemenea lucru? Încerc doar să nu sufăr prea mult. De partea cui ești? M-a mai părăsit o dată...

Molly fu categorică.

— Noi suntem de partea ta. Și nu te-a părăsit. S-a dus la Hollywood pentru munca lui, și despărțirea v-a debusolat pe amândoi. Așa că, în loc să vorbești cinstit cu el, ți-ai făcut numărul obișnuit, adică te-ai retras în cochilia ta și ai refuzat să te mai lupți.

— Numărul meu obișnuit?

— Exact. Îți mai amintești când, la liceu, ți-ai prezentat candidatura pentru a fi aleasă ca președintă a clubului cărții?

— Vag.

— Nu minți! N-ai uitat câtuși de puțin cum s-au petrecut lucrurile. Sissy Cranwell ți-a fost contracandidată. Ea a dat o mare recepție pentru toată școala. După aceea ție ți-a fost teamă că o să te bată și ai renunțat în mare grabă, spunând la toată lumea că te înșelaseși, că de fapt nu te interesa, că doar o snoabă proastă putea să vâneze o asemenea funcție. De aceea Sissy n-a mai vorbit niciodată cu tine după aceea.

— Molly, nu văd legătura.

— Oh, ba da! În groaza pe care o ai de a pierde, te-ai grăbit să abandonezi imediat, pentru a face să se creadă că nu țineai deloc să câștigi. E un truc care îți reușește de minune. M-ai dus

de nas ani de zile, fără să bănuiesc nimic. Dar când începi să joci astfel de teatru, miza fiind căsătoria ta, atunci intervin. Sunt sora ta, te iubesc, îl iubesc și pe Ted și, dacă pot, o să te împiedic să ieși din joc înainte să fi început prima rundă. Fiindcă asta faci tu, refuzând să pleci la Hollywood. Na, că ți-am spus-o în față!

— Cleo...

Kit voia să atenueze puțin efectul sincerității brutale de care dăduse dovadă Molly. O văzuse pe Cleo că e gata să izbucnească în hohote de plâns.

— Crezi că ești o ființă slabă, dar nu e cazul. Sunt sigură că ești în stare să depășești orice încercare. Ești soția lui Ted și el are nevoie de tine. E momentul să te arăți o soție bună și să-ți susții soțul. Știi de ce ești atât de nefericită acum? Fiindcă te simți vinovată.

Cuprinse cu dragoste mâna fiicei sale.

— Fiindcă tu știi că, indiferent prin ce ați trecut amândoi, indiferent ce vi s-ar putea întâmpla în viitor, este de datoria ta să fii cu el mâine seară.

Molly o aprobă, repezită ca întotdeauna.

— Hai, fetițo, e momentul să riști. Adică, dacă îl mai iubești, bineînțeles.

Cleo nu găsea nimic de spus. Privea mâna lui Kit care o strângea pe a ei, transmițându-i forță, curaj...

Ridică ochii și întâlni privirea lui Molly. În ea citi dragoste și înțelegere. Sora și mama ei erau alături de ea...

Și, brusc, se simți puternică, fizic și psihic, și luă hotărârea.

Fiindcă înțelesese acum că dragostea înseamnă și a ieși unul în întâmpinarea dorințelor celuilalt, nu numai a fi

preocupat să-ți păstrezi partenerul. Că dragostea ei o împingea spre Ted. Era deci simplu: trebuia să-i dea ascultare.

În Connecticut reușise să se elibereze de rivalitatea dintre ea și Ted, atunci când își dăduse seama că acest lucru le punea căsătoria în pericol. Apoi reușise să iasă puțin din cochilia ei ca să i se dăruiască fără reticențe, o noapte, cu toată spontaneitatea și sinceritatea de care era capabilă. Dar mai trebuia să nu se mai sperie de intensitatea periculoasă a reacțiilor lui.

Trebuia să-și regăsească încrederea, măcar încetul cu încetul. Ca să înainteze, în loc să dea înapoi. Pentru a se deschide în loc să se închidă în sine. Bineînțeles că tot ce avea de făcut era doar un mic pas. Dar era primul.

Strânse mâna mamei sale cu un surâs fericit.

— Ați putea să vă ocupați puțin de bagajele mele și să mă ajutați să aleg ce-mi trebuie?

Molly își dădu capul pe spate izbucnind în râs, nespus de ușurată. Apoi sări în picioare și luă rochia de mătase neagră.

— Îmbrac-o! Un mic retuș și se va crede că a fost special creată pentru tine. De ce crezi că am adus-o? Dacă n-ai fi fost cu capul în nori toată iarna, ai fi știut că a trecut mult timp de când mi-am prezentat colecția.

Încântată, Cleo se lăsă condusă spre cameră. Molly îi întinse ciorapii și pantofii.

— Pune-i, că sunt asortați.

— Poate că o să pilotezi și avionul?

— Aș face-o dacă aș ști, ca să fiu sigură că ajungi cu bine acolo. Dar o dată ajunsă, fetițo, trebuie să te descurci singură.

Capitolul 11

Pentru a nu știu câta oară, Cleo trase de decolteul rochiei de mătase neagră, încercând să-l mai ridice. Fiindcă îi dezvelea rotunjimile sânilor mai mult decât ar fi dorit. Rochia roșie pe care i-o trimisese Molly în Connecticut avea o croială destul de îndrăzneață, dar nu era nimic pe lângă asta. Fără a mai ține cont de reticențele ei, Molly făcuse chiar în acea după-amiază retușurile. Ce publicitate formidabilă pentru ea, și gratuită pe deasupra!

Conta pe Cleo să se plaseze cât mai des posibil în raza camerelor de luat vederi. De altfel, în cele din urmă, trebuise să admită că rezultatul era spectaculos și că femeile bogate aveau dreptate să nu poarte niciodată confecții de gata.

Se privi în oglindă. De data asta surâsul ei de satisfacție deveni vădit. La urma urmei, de ce să nu profite din plin de această seară? Se bucurase până acum de o oarecare notori-

etate ca scriitoare, participase la emisiuni televizate, dar celebritatea literară a Manhattan-ului însemna foarte puțin în raport cu gloria plină de strălucire a Hollywood-ului. Și, datorită lui Molly, purta rochia potrivită pentru o asemenea ocazie.

Ted trebuia să sosească peste cinci minute. În ajun, Molly insistase ca să-i telefoneze, dar în cele din urmă Cleo nu se putuse hotărî s-o facă, de teamă să nu-l audă răspunzându-i că are întâlnire cu altă femeie în acea seară. Așa că preferase să-i trimită o telegramă.

În timpul zborului, avionul fusese înconjurat în permanență de ceață ca și mintea ei de altfel. Se uitase la un film vreo oră înainte să-și dea seama că îl mai văzuse cel puțin de trei-patru ori. Nici să citească nu putuse. În cele din urmă renunțase să-și mai schimbe ideile și rămăsese nemișcată în fotoliul ei, cu privirea pierdută în gol, până la sosire.

Abia remarcase apartamentul splendid pe care i-l rezervase Ted și începu să se îmbrace. Va fi o încercare grea pentru ea. Oare soțul ei, care se mai îndepărtase o dată de ea, va primi un premiu Oscar? Și dacă da, nu risca s-o părăsească pentru totdeauna?

Redevea clar tot ce se petrecuse între ei în aceste ultime luni și, depănând firul amintirilor, își dădu seama cât de mult se înșelase asupra ei înșăși.

Adevărul se impuse, fără putință de tăgadă: ținea la el mai mult decât la orice. Ideea de a-l pierde o îngrozea. Seara aceasta va însemna o cotitură în viața ei. În ochi îi strălucea toată dragostea, atât de puternică încât n-o putea ascunde. Și

asta o făcea vulnerabilă. Știa că Ted își va da seama imediat ce o va vedea. Dacă nu cumva va fi prea nervos ca să remarce indiferent ce.

Telefonul.

— Doamnă Delaney, mașina vă așteaptă.

Cleo înghiți în sec. Sosise momentul. Își puse mănușile, luă poșeta, îmbrăcă mantoul lung din saten alb pe care i-l împrumutase Molly, trase adânc aer în piept, strânse din buze și coborî.

Rochia din mătase neagră îi scotea în evidență albeața pielii, ceea ce o făcea să pară mai feminină și mai atrăgătoare decât vreo starletă bronzată. Tenul sidefiu, sprâncenele de culoare închisă, părul bogat răsfirat în bucle întunecate pe umeri, rochia neagră, mulată pe corp, mantoul de seară din saten alb...

Ted avea nervii încordați la culme în așteptarea ei, dar un val de recunoștință îl făcu să se relaxeze imediat și, de ce să nu recunoască, vanitatea lui masculină fu satisfăcută pe deplin. Femeia aceasta era a lui, unică, perfectă, demnă de admirația tuturor. Alura ei, chipul, expresia, totul denota hotărâre și inteligență. Arăta splendid.

Imediat ce îl văzu, Cleo zâmbi, fericită. El fu impresionat de această reacție spontană, deci plină de sinceritate.

— Sunt atât de fericit că ai venit!

— Aici era locul meu.

— Vei fi cea mai frumoasă dintre toate, Cleo.

Zâmbetul ei deveni malițios.

— Molly m-a gătit.

— E genială și totul îți vine perfect.

Nu se putu abține să nu arunce o privire în direcția pieptului, o privire discretă, dar destul de sugestivă.

Cleo roși, ceea ce lui Ted îi plăcu la nebunie. Aici, în cetatea filmului, nimeni nu mai roșea de mult. În ciuda siguranței afișate, Cleo avea un fond de inocență care ieșa la suprafață în cele mai neașteptate momente.

Când se instală în limuzina luxoasă de culoare neagră, se întoarse spre el cu o privire neliniștită.

— Ești mort de frică?

— Am fost. Dar de când te-am văzut cu rochia asta, nu mă mai pot gândi decât la un singur lucru. Ți-am dat o lună și ea se termină exact astăzi.

— Ia te uită! Ce asociere de idei! Deci vrei să ne întoarcem la hotel? O să privim ceremonia la televizor...

— Să știi că mi-ar plăcea! Dar închirierea acestei mașini m-a costat o avere. Puțină șampanie?

Deschise barul, scoase două cupe și o sticlă pe care o ridică pentru ca ea să poată citi eticheta: Taittinger.

— Doamne, Ted, și la asta te-ai gândit!

— Niciodată nu uit nimic.

În ciuda înduioșării de care se simțea cuprinsă, Cleo rămase extaziată privind interiorul mașinii: barul din acaju, televizorul în culori, perdelele de catifea. Pipăi cu palma spătarul de piele al banchetei.

— Banccheta din spate e la fel de spațioasă ca un pat.

Ted ridică din sprâncene, prefăcându-se alarmat.

— Doar nu vrei să-mi dai de înțeles că...

— Oh, bineînțeles că nu, voiam doar să spun...

— Fiindcă să știi că niciodată nu m-aș gândi să abuzez de o asemenea situație, chiar dacă respectiva doamnă este teribil de excitantă.

— Ted!

— Și chiar dacă abia mă abțin. Și chiar dacă suntem siguri că vom rămâne blocați pe traseu cel puțin o oră. Și chiar dacă bancheta din spate, cum tocmai mi-a șoptit cineva, e la fel de mare ca un pat.

— Ted! Nu-mi vine să cred. Doar nu-mi propui să...

— Bineînțeles că nu, ar fi totuși incomod...

În cele din urmă cedă tentației irezistibile de a-și lipi buzele de locul unde decolteul era cel mai adânc. Simți că tânăra începe să respire sacadat.

— Ted!

Buzele lui urmară linia decolteului. Cleo își dădu capul pe spate oftând. Încet, Ted îi scoase una dintre mănuși, acoperi cu sărutări scurte brațul, încheietura mâinii, apoi fiecare deget în parte.

— Ted, nu aici...

— Da?

— Oprește-te!

— Da?

— Ted?

— Da?

— Nu te opri... nu acum...

***

Masată de ambele părți ale drumului, mulțimea manifesta un entuziasm zgomotos la fiecare apariție a unei vedete care cobora din limuzină, înghesuindu-se s-o vadă cât mai de aproape.

Prezentatorul aștepta ca agitația să se calmeze o dată cu dispariția idolului în capul scării, apoi făcea semn asistentului său să dea drumul la altă mașină. Totul era pus la punct cu minuțiozitatea unui balet.

— Iată-i pe Derek Wilde și Shannon Souci, pe care îi veți vedea în curând în „Vacanță împreună"!

Apoi, după ce ieșiră din raza vederii publicului:

— Ah! O altă limuzină.

Freamătând de curiozitate, mulțimea se întoarse spre trotuar. Mașina se opri încet, exact în fața intrării, dar nimic nu se mișcă.

— Vom vedea dintr-un moment în altul...

Dar... nimeni. Toate privirile erau îndreptate spre acea mașină, care părea goală. Prezentatorul părea tulburat.

— Ei bine, iată încă o seară extraordinară, când veți putea vedea în curând unul din starurile Holywoodului...

O altă tăcere, de data asta mai lungă.

— Și vom avea plăcerea să auzim pe fiecare dintre aceste vedete spunându-ne cel puțin câteva cuvinte.

Prezentatorul cam începuse s-o bage pe mânecă. Îndrugă verzi și uscate până când, în sfârșit, portiera mașinii fantomă se deschise.

Mulțimea de gură cască se înghesui curioasă, apoi se dădu înapoi dezamăgită. Prezentatorul se aplecă spre un asistent care îi suflă numele noului sosit.

— Este... este unul dintre scenariștii propuși pentru premiul Oscar și... însoțitoarea lui.

Apoi, vocea lui își recăpătă volumul obișnuit ca să anunțe o vedetă, una adevărată. Așa că nimeni nu le mai dădu nici o atenție lui Ted și Cleo.

Totuși, Cleo își făcea probleme.

— Ted, arăt bine? Nimic răsucit?

— E perfect, numai că, spune-mi, așa e ultima modă... să porți numai un ciorap?

— Cee?!

Cleo își aplecă ochii, se înroși, apoi păli. Doamne, un picior era gol!... Scotoci la iuțeală prin geantă.

— Oh, Doamne!... Probabil că a rămas în mașină. Ted, din vina ta sunt acum...

— Așa e. Eu... Oh, Doamne!

Tocmai îl descoperise în buzunarul smochingului. Îl întinse cu discreție lui Cleo.

— Toaleta e acolo, în fund pe partea stângă, vrei să te ajut?

— Nici gând! Vezi cum se termină...

Când se întoarse, îl luă de braț cu un gest atât de firesc, încât Ted simți că i se încălzește inima. Imediat ce se așezară, el îi cuprinse mâna și i-o strânse cu putere.

— Ai trac, Ted?

— Da, de data asta, sunt ca și paralizat de frică.

— Și eu la fel.

Totuși, reușiră să-și zâmbească, fiindcă erau fericiți că sunt împreună.

Laureații se succedau pe estradă, rândul lor se apropia. Nici nu mai îndrăzneau să se privească. Abia respirau, cu nervii încordați la maximum...

În sfârșit!... Aproape ușurați văzură că a venit și momentul acordării premiului Oscar pentru cel mai bun scenariu. Mână în mână, Cleo și Ted erau lac de transpirație. Cleo aștepta cu sufletul la gură. El strângea din dinți. Dacă pierdea?

... Ar fi vrut atât de mult să câștige, pentru ea, dar și pentru sine, ce naiba! Își șterse cu discreție palma de pantaloni. Ce noroc avea să fie strigat și să primească statueta în fața milioanelor de telespectatori și a bunicii lui din Nashville...

În timpul ultimelor secunde de chin, inima lui Cleo bătea atât de tare încât nu mai auzea fâșâitul plicului pe care le trebuia atât de mult timp să-l rupă. Dacă Ted va câștiga va avea oferte din belșug. Se va lăsa de romanele polițiste și se va întoarce la Hollywood. Totuși, ea știa acum absolut sigur că în adâncul inimii ei voia ca el să obțină această recompensă. Ted avea talent. Și dacă mariajul lor era făcut să reziste, nimic nu-i va sta în cale, indiferent unde. Nu-i mai era teamă de ea însăși, de el, de succesul lui. Trebuia ca Ted să câștige...

***

— Cum te simți?

— Extraordinar de bine. A fost un spectacol frumos.

— E adevărat ce-mi spui, Ted? Totuși... ai pierdut, dragul meu.

— Nu, n-am pierdut.

— Ah, te rog să mă ierți, dar probabil că am ațipit câteva clipe și n-am auzit micul tău discurs de mulțumire.

El râse cu poftă și ochii îi străluceau.

— N-o să-ți spun asta decât ție, fiindcă e un lucru atât de banal încât nici nu-mi vine să cred că o să rostesc așa ceva.

— Nu-ți face griji, doar am lucrat atât de mult împreună încât sunt obișnuită.

— Iată ceea ce numesc eu a lovi un om căzut la pământ.

Ea își sprijini cu tandrețe obrazul de umărul lui.

— Iartă-mă. Dar nu pari deloc abătut. Ce semnificație au atunci vorbele tale?

— Oricât de incredibil ar putea părea, îți spun cu sinceritate că a fost o onoare pentru mine să mă aflu pe lista celor propuși.

— Haide, Ted, privește în jurul tău, suntem singuri în mașină. Și șoferul nu ne poate auzi...

După o scurtă ezitare, adăugă, roșie la față:

— Și nici vedea.

— Din fericire. Dar să știi că eu vorbesc serios. De acord, la anunțarea rezultatului, timp de o clipă m-am simțit terminat. Apoi am fost fericit că mă aflu în acel loc, eu, Ted Creighton, din Nashville, Tennessee. Concurentul cel mai de temut era Jeffrey L. Lax care a scris „Un om în oraș“ prin anii cincizeci, unul din filmele mele preferate. Chiar am fost mulțumit că el a luat Oscar-ul meu. Îl merita. Știu că e un gând cam ciudat, dar așa e.

Cleo privi blocajul în care fuseseră prinși din nou.

— Nu e chiar atât de complicat. Înțeleg ce vrei să spui. Nici eu nu mă simt deprimată. Mă simt chiar foarte bine, fiindcă, vezi tu, pentru mine nu s-a schimbat nimic.

— Totuși, în seara asta, am fost în rândurile celor care au pierdut. Dar nu voi mai fi niciodată învins.

— Nu în ochii mei, în orice caz.

El îi strânse cu putere mâna.

— Este tot ceea ce contează pentru mine.

Se sprijiniră de spătarul banchetei, extrem de satisfăcut de parcă Ted luase Oscar-ul. Limuzina abia se târa și, atunci când pierduseră orice speranță, ajunseră în fața reședinței în care urma să aibă loc recepția.

Lui Cleo nu îi venea deloc greu să recunoască oamenii care coborau din mașini și urcau treptele peronului. Începu să-și facă însă griji.

— Acum chiar că am trac, ce-o să vorbesc eu cu toate celebritățile astea?

— E foarte simplu. Uită-ți tot vocabularul, cu excepția câtorva adjective: minunat, de necrezut, fabulos și totul va merge de minune.

Intrară într-un hol imens, de o înălțime colosală, îmbrăcat în întregime în marmură roz. Ted fluieră ușor, după ce privi tot ansamblul cu o uimire amuzată.

— Ce părere ai?

Cleo reținuse bine lecția.

— Fabulos.

Râzând ca niște puști, își croiră drum prin mulțimea invitaților care, surprinși, îi priveau din cap până-n picioare, încercând în zadar să-i recunoască, apoi îi lăsau în plata Domnului, de parcă nici n-ar fi existat.

— Cum se face că nimeni nu-ți vorbește, Ted? Eu credeam că tu cunoști pe toată lumea.

— Eu? Deloc.

— Totuși, ai locuit aici aproape un an.

— Lucram de dimineața până seara. Eram mult prea obosit ca să mai particip și la petreceri...

— Aha!

Deci, în vreme ce ea se chinuia singură gândindu-se că el participă la petrecerile dezmățate de la Hollywood, el stătea cuminte acasă și muncea. Doamne, cât de proastă fusese!

— Să încercăm să găsim un colțișor liniștit ca să bem un pahar înainte să ne amestecăm în mulțime.

La cealaltă extremitate a holului, deschiseră o ușă mare, traversară o bibliotecă pustie cu rafturile încărcate de videocasete, și ajunseră pe o mică terasă scăldată de razele lunii. La picioarele lor se întindea o piscină mare, pe care un peisagist își dăduse marea osteneală s-o facă să semene cu un iaz.

Cleo privea visătoare suprafața strălucitoare a apei.

— E frumos. Dacă ar fi fost și natural!

— Vrei să spui că ai prefera o baltă în locul piscinei?

— Bineînțeles. Dar știu că e greu de înțeles pentru un orășean.

— Ce vorbești! Eu am fost crescut în Tennessee! De altfel și tu ești orășeancă. Și ți-ar face bine să mai pleci câteodată din oraș. Amintește-ți cum făceai pe martira când trebuia să petrecem chiar și o zi la părinții mei.

— Nu-i adevărat!

— Ba da! Și în ziua când ți-am propus să ne mutăm la ei? Te-ai dat de-a berbeleacul pe scară și ți-ai scrântit glezna. Ceea ce ți-a permis să remarci că, dacă asta ți s-ar fi întâmplat într-un „colț pierdut de lume“ — te citez — ar fi trebuit să aștepți nu știu câte ore ca să fii bine îngrijită.

— N-am făcut-o intenționat! Știi bine ce dureroasă e o scrântitură, mai ales la gleznă.

— Oricum, mi s-a părut extrem de suspect.

Ted se sprijini de balustradă și se întoarse pentru a-i vedea mai bine chipul. O privea cu un aer strengăresc.

— Deci vrei să locuiești într-o casă așezată pe marginea unei bălți?

— Vreau să locuiesc într-o casă așezată pe marginea oceanului.

Afirmase asta cu convingere, mirată să descopere că era purul adevăr. Visul ei nu încetase s-o urmărească: casa mare și albă, peluza verde și marea atât de albastră.

— Vreau o casă mare și veche, cu o peluză mare și mult spațiu. Într-un orășel unde oamenii vin vara ca să fugă de căldura orașului și unde, iarna, domnește tăcerea. Astfel, aș avea un dublu avantaj: stațiune balneară agitată vara și târgușor liniștit iarna. Iarna ar fi sezonul zăpezii imaculate, al muncii susținute, al lecturii și al vizitelor prin vecini. Apoi vara, când ar fi cald și ar veni o mulțime de lume, magazinele, cafenelele ar fi deschise, invitațiile și picnicurile s-ar ține lanț.

— În apropierea bălții.

— În apropierea mării.

Ted închise ochii. Reflecta.

— Restaurante bune?

— Bineînțeles, pentru turiști.

— O librărie bună?

— Sigur că da, și un bistrou pe măsură.

— Cu bucătărie chinezească?

— Cam multe pretenții.

El scutură din cap.

— Atunci uită toate astea. Orașul câștigă prin K.O. Cum să supraviețuim fără bucătărie chinezească?

Cleo izbucni în râs. Fără nici o urmă de supărare, își lăsă mâna într-a lui.

— Știu acum că niciodată nu-ți vei părăsi strada ta. Sperasem că o să reușești să te schimbi. Dar am descoperit că fiecare are dreptul la oaza lui de siguranță.

— Eu mă simt în siguranță indiferent unde, dar cel mai mult în orașul meu, pe strada a 12-a.

Long Island... Străzile largi și liniștite. Arborii cu frunzișul bogat. Atlanticul în apropiere, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Pe dune, vegetația unduindu-se în bătaia vântului. Mirosul sărat al apei. Totul acolo respira liniște... și o mulțumire profundă pe care el n-o mai simțise niciodată până atunci.

Cleo era încă visătoare, îi vedea privirea pierdută, departe de această recepție, dar el nu se simțea exclus, era sigur că îl luase cu ea în visul ei.

Un elan de tandrețe îl făcu să se decidă imediat.

— Să plecăm!

— Dar abia am venit!

— Ei și? Ne întorcem la New York și mergem cu mașina până la East Hampton. O să locuim în hanul vechi...

— Așa, imediat?

— Haide, vino. Nimeni nu va observa dispariția noastră. Cleo, tu ai mai multă importanță pentru mine decât orice recepție de la Hollywood. Amândoi avem nevoie să fim singuri, să ne iubim și să ne trezim împreună, să ne spunem orice ne trece prin cap. Haide, vino...

Epilog

Cea de a doua vară petrecută în casa lor se apropia de sfârșit. Cerul era încă albastru și senin, cu excepția orizontului unde seara apărea cu o ceață ușoară. Soarele aflat la apus își păstrase întreaga vigoare, dar dispărea ceva mai devreme, învăluit de un norișor roz. Întunericul se lăsa mai repede, iar diminețile nu mai erau ca înainte.

Zilele strălucitoare deveniseră mai prețioase, fiindcă în aer exista parcă un freamăt care indica faptul că erau ultimele.

Cleo stătea lungită pe un șezlong lângă piscină și îl privea pe Ted care se ocupa de tunsul peluzei.

Se simțea împăcată cu sine, cu anotimpul, cu tot ce o înconjura. Un surâs îi apăruse în colțul buzelor. Se simțea copleșită de atâta fericire.

Instalarea lor fusese un lung șir de zile obositoare dar și frumoase totodată: reușiseră în sfârșit să-și aranjeze cuibul lor, căminul lor cel adevărat pentru toată viața.

Pentru a-i arăta dorința lui de a începe o existență cu totul nouă, Ted propusese să se despartă de tot ce avea el în apartamentul lui. Cleo fusese mișcată de propunerea lui, dar se opusese.

Voia ca mobilele ei și ale lui Ted să fie împreună. Le repartizase și le amestecase în cea mai mare încăpere a casei, prima pe care o vizitaseră, fără să mai adauge nimic în plus. Astfel că, în mod curent, viețile lor nu mai erau decât una.

Și pe urmă se înroșise îngrozitor și Ted fusese emoționat... că patul din debara, patul lor, urma să fie cel din viitorul lor dormitor și...

Și în cele din urmă hotărâseră să aibă un singur birou, la fel ca la New York. Hambarul era prea departe și își dăduseră seama că nu se vor putea lipsi unul de celălalt în timpul lucrului.

Se aflau pe punctul de a termina o nouă carte, bineînțeles avându-i ca eroi tot pe Sophie și Max, dar mai ales Cleo se ocupase de ea, fără să-i mai scoată ochii din cauza asta, cum făcea uneori pe vremuri. Fiindcă Ted avea prea multe pe cap. Întâi un film. Dar și pasiunea lui pentru lucrul manual. La New York amenajase debaraua și construise scara fără ajutorul nimănui. Așa că aici, când i se ofereau atâtea ocazii... În loc de biroul prevăzut inițial, hambarul devenise un atelier plin cu scule sofisticate, din care ea îl auzea fluierând vesel timp de ore întregi... Era un meșter priceput și curajos, și se apuca de niște lucruri care o speriau pe Cleo. De exemplu,

își manifestase dorința de a săpa piscina cu propriile mijloace. Cleo reușise să-l facă să se răzgândească, dar cu mare greutate.

Nici călătoriile la Hollywood nu fuseseră atât de neplăcute cum se temuse ea. Era adevărat că niciodată nu se simțea chiar în largul ei, și asta mai ales din cauza lui Wendee. Dar, în compania lui Ted, petrecea seri lungi și liniștite la Beverly Hills Hotel și nu se plictisea cine știe ce când el lipsea, prins de filmări. De altfel, ea n-o mai revăzuse pe tânăra actriță, care nu ținuse probabil să-i iasă în cale.

Vara fusese minunată. Împreună cu părinții, cu prietenii lor, făcuseră picnicuri pe marginea piscinei, focuri de tabără cu grătar, extrem de plăcute în răcoarea serii.

Și apoi, rămâneau amândoi toamna și iarna... Duceau o viață simplă, care le convenea de minune și le pria la amândoi.

Ted dusese în garaj mașina de tuns iarba. Își contempla opera, suprafața netedă, lucioasă, impecabilă. Cleo oftă cu o tandrețe indulgentă și fericită: s-ar fi zis că Ted tăiase iarba fir cu fir, cu foarfeca.

El o privi zâmbindu-i cu mândrie. Cleo se simțea minunat lenevind așa la soare pe șezlong și privindu-l pe Ted cum venea spre ea.

Bineînțeles că acum avea un alt proiect în minte.

— Ar fi momentul să zugrăvim fațada. Tot voiai tu să fie albă și albastrul ăsta s-a cam decolorat.

— Dacă vrei tu... dar e o muncă imensă.

— Nu, cu pistolul va fi foarte ușor.

— Ted... o să-ți ia mult timp?

— Ah, nu, o săptămână sau două.

— Bine. Fiindcă, peste câtva timp, va trebui să ne gândim la o încăpere alături de camera noastră.

— De ce? Am putut găzdui atâta lume astă vară și acum musafirii vor fi din ce în ce mai rari. De altfel, am prevăzut că acolo va fi camera copilului și eu...

Se opri brusc și făcu ochii mari. Întâi surpriza, apoi o bucurie timidă, ca și cum nu îndrăznea să înțeleagă.

Cleo își plecă privirea și, surâzând grav și misterios, spuse:

– Tocmai de aceea...

Sfârșit